

МАЙК РЕЗНИК ПРОРОЧИЦАТА

Част 3 от „Оракула“

Превод от английски: Сийка Нотева, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Беше време на гиганти.

Те нямаше как да се разгърнат в задушаващите граници на Демокрацията, която постепенно се разпростираше над цялото човечество. Затова се отправяха към далечните и неплодни светове на Вътрешната граница, привлечени от яркото галактическо ядро, както пеперудите от светлината.

Повечето от тях, разбира се, изглеждаха като нормални хора, но въпреки това бяха гиганти. Никой не знаеше защо се бяха появили в такова изобилие точно в този момент от човешката история. Вероятно са били необходими на галактиката, пренаселена с малки хора, обзети от своите малки мечти. Сигурно това се дължеше и на суровия блясък на самата Вътрешна граница, защото тя не бе място за обикновени мъже и жени. А може би просто бе дошло време една раса, на която през последните векове липсваха гиганти, да започне да ги създава отново.

Каквато и да бе причината, те достигнаха далеч зад пределите на изследваната галактика и посяха човешкото семе на стотици нови светове. И между другото пораждаха цикъл от легенди, които не ще умрат, докато има хора да разказват за героичните им дела.

Разказват за Скитника Джоунс, стъпил на повече от петстотин нови свята. Той никога не бе сигурен какво търси, но винаги знаеше, че още не го е намерил.

Или за Свирача, който нямаше друго име и бе убил повече от сто човека и извънземни.

Има легенди и за Петъчната Нели, която превърна своя публичен дом в болница по време на войната със сетите, за да го види провъзгласен за светилище от същите хора, които се опитваха да го затворят преди това.

Разказват още за Джамал — той не оставяше отпечатъци нито от пръсти, нито от стъпки, но бе ограбил дворци, които и до днес не знаеха, че са ограбени.

Или за Залагащия светове Мърфи, който по различно време бе притежавал девет свята със златни мини и бе загубил всички на хазарт.

Разказват и за Костолома Бен Ами, който се беше борил с извънземни за пари и убиваше хора за удоволствие. За Маркиз Куинсбъри^[1], който не признаваше никакви правила в боя, и за Белия рицар — албинос, убиец на петдесет човека. Или за Сали Камата и Вечното хлапе, което, достигнало деветнадесет години, бе престанало да расте през следващите две столетия. Съществуваха още Бейкър Катастрофата, който караше цели планети да треперят под краката му, и екзотичната Перла от Маракайбо, и Алената кралица, чиито грехове бяха заклеимени от всяка раса в галактиката. Имаше още Дядо Коледа, и Едноръкия бандит със смъртоносната си ръка-протеза, и Майката Земя, и Гущера Малой, както и измамно благо възпитаният Гробаря Смит.

Всичките бяха гиганти.

Но все пак съдбата на една жена беше да стои над всички тях, да се разпорежда с живота на хората и световете, като че ли са играчки в ръцете ѝ, да пренапише историята и на Вътрешната, и на Външната граница, на Спиралния ръкав и дори на самата всесилна Демокрация. В различните етапи на своя кратък, но бурен живот тя бе известна като Гадателката, Оракула или Пророчицата. По времето, когато излезе на галактическата сцена, само неколцина оцелели знаеха истинското ѝ име, родната ѝ планета или историята на ранния ѝ живот, както често става с гигантите и легендите.

Но тя имаше произход, история, истинско име и дори някакво подобие на детство.

Ето нейната история.

---

[1] Маркиз Куинсбъри (истинският!) е въвел първите правила в бокса. — Бел.ред. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
КНИГА НА ГРОБОКОПАЧА

1.

Сух горещ вятър бръснеше повърхността на Последен шанс — отдалечен свят в покрайнините на Вътрешната граница. Прашни вихрушки се издигнаха на двајсетина метра, дишането стана почти невъзможно, а малкото местни животни се заровиха в земята, за да изчакат преминаването на прашната буря.

Самотна мъжка фигура в невзрачни дрехи, с маска на лицето против бурята вървеше по главната улица на единствения Търговски град на планетата, без да се оглежда. Вратата на изоставена сграда внезапно се затръшна от вятъра и той застина, извади бързо пистолет и стреля по посока на шума. Вратата просветна в светлосиньо и се изпари. Мъжът остана неподвижен още миг, прибра оръжието си и продължи да върви към ярко осветената сграда в края на улицата.

Спря на двајсетина метра от целта, сложи ръце на кръста си и огледа постройката. Стените бяха от титанова сплав със силна молекулярна връзка, боядисани като дървени. На предната веранда имаше две големи врати, които водеха към препълнения салон на „Краят на пътя“. От своето място не можеше да каже къде е барът и къде казиното, макар да подозираше, че казиното е отзад, където би било най-защитено от опити за обир.

Отвори се врата, той се прикри зад една кола и извади оръжието си. Висока жена се показа на входа, пристъпи навън в бурята, поклати глава и се прибра обратно в сградата, кашляйки тежко.

Мъжът се върна в средата на улицата и продължи да оглежда постройката. Накрая тръгна отново, зави наляво и обиколи цялото здание. Нямаше никакви прозорци, което не го изненада, при тази сила на прашната буря, но едва ли би оживял досега, ако пропускаше дреболиите, затова методично провери всяка възможност за проникване. Всички врати бяха затворени, вероятно заключени и със сигурност имаше алармена система. За момент се замисли дали да се качи на покрива — беше възможно да го стори по стената на сградата поради вдлъбнатините, причинени от вятъра и праха, но тъй като не печелеше някакво съществено предимство, отхвърли идеята.

Накрая реши, че трябва да влезе през един от главните входове. Този избор не му харесваше — нямаше нищо против да го разпознаят, след като свършеше работата, но предпочиташе да остане незабелязан, докато не спечели парите си. Ала нямаше друга практическа възможност, а и маската против прах го притесняваше, дори му действаше клаустрофобично.

Осъзна, че все още държи пистолета в ръка и че го бе държал през цялото време, докато изучаваше сградата. Върна го в кобура. Изкачи трите стъпала до верандата, прекоси я, влезе в „Крайт на пътя“ и си свали маската. Щеше да огледа мястото, да открие своята плячка, да премахне вкуса на праха с бира или две и после да поработи.

Както и очакваше, кръчмата беше претъпкана. Лявата част на предното помещение беше опасана от дълъг хромиран бар-плот, а вдясно имаше около дузина маси. Клиентите бяха предимно хора, тъй като това беше техен преден пост, но тук-там се виждаха канфорити, лодинити и някакви същества, каквито не бе срещал досега.

Помещението отзад бе голямо колкото таверната и още по-претъпкано. Имаше рулетки, маси за покер и игра на зарове, а на две места се предлагаха хазартни игри на извънземни. Той огледа лицата около масите, чудейки се дали някой от тях не е набелязаната жертва. Накрая се обърна и се запъти към бара.

Накуцвайки леко, плешив пълен мъж се приближи от другата страна на плота.

— Добър вечер! Какво да бъде?

— Бира.

— Идва веднага — мъжът зад бара сложи халба под кранчето и го отвори. — Не съм ви виждал тук преди.

— Току-що пристигнах.

— Съжалявам, че днес времето е толкова отвратително — продължи барманът. — Обикновено Последен шанс е доста приятно място, въпреки че понякога е сравнително хладно.

— Не съм дошъл заради времето.

— Добре, тогава не сте разочарован.

Мъжът надигна халбата и я изпразни наполовина.

— Нуждая се от малко информация — каза той, докато изтриваше уста с опакото на ръката си.

— Ако мога, ще ви помогна.

— Търся един човек.
— Аз познавам всички тук. Кого търсите?
— Мъж на име Карлос Мендоса. Някои го наричат Ледения.
— Мендоса, значи? — Барманът огледа помещението. — Пари ли му дължите? Мога да му ги предам от ваше име.
— Просто ми го посочи.
— Надявам се, че не искате да си навлечете неприятности. Казват, че с Мендоса е доста трудно да се справиш.
— Не е твоя работа — студено отвърна мъжът.
— Добре — вдигна рамене барманът. — Просто реших, че след като не го познавате, вероятно сте нает от човек, който го познава. Бих могъл да ви спестя малко неприятности.
— Запази си мислите за Мендоса.
— Добре — още веднъж вдигна рамене барманът, — поне ви предупредих.
— Да, предупреден съм, а сега ми го посочи.
— Виждате ли оня приятел, който седи сам в ъгъла? Облеченият в черно?
Мъжът кимна.
— Въоръжен е като за битка. Лазерен пистолет, звуково оръжие, пистолет с патрони. Вероятно има и нож в ботуша.
— Всъщност има по един нож във всеки ботуш — барманът замълча за миг. — Сигурен ли сте, че искате да се изправите срещу него?
— Това ми е работата — отговори мъжът и се обърна към жертвата си.
— Можете да си поговорите. Ледения винаги предпочита да поговори, вместо да се бие.
— Сериозно?
— Така съм чувал.
— Не ми плащат да говоря.
Мъжът направи няколко крачки към човека в черно и спря.
— Мендоса! — извика силно.
Играта по хазартните маси спря, човекът в черно вдигна любопитно очи.
— На мен ли говорите?
Мъжът освободи предпазителя на звуковия си пистолет.

— Време е да умреш, Мендоса!

— Познавам ли ви?

— Само трябва да знаеш, че съм последното нещо, което ще видиш, преди да умреш.

Изведнъж новодошлият трепна, а на лицето му се изписа изненада. Примигна бързо няколко пъти, опитвайки се да разбере какво става, после простена глухо и се строполи по очи — от гърба му стърчеше голям нож.

Барманът се наведе над него, измъкна ножа, който бе хвърлил със смъртоносна точност, и го избърса в една хавлия на бара.

— С всяка седмица стават все по-млади и по-глупави — промърмори, докато обръщаше мъртвия по гръб. — Няма проблеми, приятели — повиши леко глас, — просто ежеседмичният ни посетител откъдето и да е.

И заради славата му повечето от постоянните клиенти повярваха и се върнаха към своите питиета и хазартни игри.

Мъжът в черно стана, приближи до трупа и го огледа.

— Виждал ли си го преди? — попита барманът.

— Не. А ти знаеш ли кой е, Леден?

Ледения поклати плешивата си глава.

— Нямам никаква представа, но е четвъртият за този месец. Някой наистина желае смъртта ми... Искане ми се да разбере защо. Не съм напуснал планетата близо четири години.

— Ако не го беше убил, може би щяхме да разберем. В края на краищата нали за това ме нае. Не ми помагаш особено.

— Помагам ти — опроверга го Ледения. — Щеше да те застреля.

Мъжът в черно се намръщи.

— Защо мислиш така?

Ледения коленичи, сграбчи лявата ръка на трупа и посочи показалеца.

— Протеза. Забелязах я на бара, а когато се обърна с гръб към мен, видях и енергийния източник под ризата му. Докато ти си извадиш пистолета, той просто щеше да насочи пръста си към тебе и да изгори дупка в гърдите ти.

— Проклет да съм! — промърмори мъжът в черно. — Предполагам, че все пак си ми помогнал.

— Ще си го удържа от заплатата ти — каза кисело Ледения.

— Знаеш ли, скоро тук ще се появи някой, който те познава. Какво ще правиш тогава?

— Ще се скрия, предполагам. А междувременно нека да преместим нашия покоен приятел в моя офис и да видим какво можем да научим за него.

— Имам предчувствие, че ще прилича на всички останали, за които ми спомена — предрече мъжът в черно. — Без документи за самоличност, без отпечатащи и с хирургично променена ретинограма.

— Вероятно, Но нека все пак го проверим.

Мъжът в черно сви рамене и махна с ръка на други двама да вдигнат трупа. Те го понесоха към казиното. Ледения веднага препречи пътя им.

— Навън и после заобиколете. Тук имаме клиенти. Какво ще си помислите, ако някой повлече труп точно пред вас, докато си пиете питието? — Той замълча, после въздъхна дълбоко. — Не ми отговаряйте. Просто го направете.

Те промениха посоката и изнесоха тялото през главния вход.

— Добре — обади се мъжът в черно, — ще ми кажеш ли най-накрая за какво е всичко това?

— Дяволски ми се иска да знам — отговори Ледения и доуцука до бара, за да си налее бира. Предложи една и на мъжа в черно, но той отказа.

— Не убивай следващия и може би ще разбереш.

— Всеки, който идва за мен на Последен шанс, умира — изрече твърдо Ледения. — Това е част от мита, който създавах цели три десетилетия. Ако оставя дори един от тези негодници жив, митът се превръща в празни приказки и те ще започнат да идват на всеки час, а не веднъж в седмицата. Бог знае, че съм си създал достатъчно врагове през годините.

— Тогава защо въобще ме нае? — попита объркано мъжът в черно.

— Както спомена, някой от тях може да ме познава — а аз съм просто седемдесет и една годишен човек с бирено коремче и изкуствен крак. Когато най-накрая изпитам истинска нужда от помощта ти, ще успееш да изработиш парите си, не се безпокой.

— Трябва да ми разрешиш да осакатя един от тях. Тогава ще се сдобием с някои отговори.

— Искаш да осакатиш един от тях? — Ледения махна към вратата. — Имаш цяла проклета планета на разположение. Но веднъж влязат ли през тази врата, единствената ми грижа е как да остана жив. — Той допи бирата си. — Ако искаш да се упражняваш по хора, дошли да убиват теб, това си е твое право и ти желая късмет, но аз не съм остарял, поемайки излишни рискове.

— Казват, че едно време си поемал — отвърна мъжът в черно. — И то често.

— Бях млад. Доста научих оттогава.

— Друго чух за тебе.

— Тогава са те излъгали.

— Дори казват — продължи мъжът в черно, — че си единственият, който се е изправил срещу Оракула и я е победил.

Ледения се намръщи.

— Никого не съм побеждавал.

— Жива ли е?

— Предполагам. Не мога да си представя нещо, способно да я убие.

— Хрумвало ли ти е, че тя може да стои зад всичко това?

— Нито за миг.

— Защо?

— Защото ако беше тя, досега да съм мъртъв — каза Ледения с непоклатима увереност.

— И преди си се сблъсквал лице в лице с нея и все още си жив — настоя мъжът в черно.

— Забрави за нея. Тя няма нищо общо с това.

— Сигурен ли си?

— За нея аз съм просто една песъчинка на изоставен бряг. — Той замълча за миг, — Ако още е жива, умът ѝ е зает с много по-важни неща.

— Какви?

— Надявам се никога да не разбере — отвърна сериозно Ледения. — Хайде, нека да хвърлим един поглед на трупа. В офиса тялото бе поставено върху широко дървено бюро. Мъжът в черно внимателно разгледа пръстите на трупа.

— Няма отпечатьци — съобщи той. — Страшно добра изработка на фалшивия пръст. Дори не го забелязах. — Той погледна към лицето

на мъртвеца. — Имаш ли офталмоскоп?

— Малък, в средното чекмедже на бюрото — отвърна Ледения, докато оглеждаше тялото за белези или знаци за идентифициране. — Не е свързан с нито един от компютрите.

Мъжът в черно отиде до бюрото и се върна с инструмента.

— Имам чувството, че дори да е свързан с компютрите, пак няма да ни помогне за този приятел, но нека проверим все пак. — Той погледна през офталмоскопа, после го остави настрана. — Да-а, има някаква белязана тъкан по ретината. Обзалагам се, че не се водят никъде на отчет в галактиката.

— Няма и никакви серийни номера по оръжията — отбеляза Ледения. — Странно. Тук, на Вътрешната граница, повечето убийци си избират пищни имена и се хвалят със своите постижения. Но този е четвъртият поред, който няма име, самоличност или репутация.

— Ботушите му са хубави обаче.

— Предполагам.

— Доста хубави.

— Проверих за етикети на производителя. Няма.

Мъжът в черно продължи да се взира в ботушите.

— Може би ти виждаш нещо, което аз пропускам? — попита Ледения с внезапен интерес.

— Възможно е — отговори другият, свали единия ботуш от крака на трупа и започна внимателно да го изучава.

— Изглежда син, когато светлината се отразява в него — отбеляза Ледения.

— Да. — Мъжът в черно подаде ботуша на събеседника си. — Няма много сини влечуги по Вътрешната граница, а познавам само един вид, който има такива овални, красиви люспи.

— Тъй ли?

Мъжът в черно кимна.

— Огромен негодник. Живее на един свят, наречен Сивия облак, близо до звездния куп Кинелус. Наричат го Дракона на синия огън. Може цял да те погълне, а после да се огледа за основно ястие.

— Колко голям свят е Сивия облак?

— От рода на Последен шанс, може би по-малък.

— Кислороден свят?

— Да.

— Някакви мислеци форми на живот? — попита Ледения.

— Не и откакто го умиротворихме преди няколко века — отговори мъжът в черно.

— Колко хора живеят там?

— Може би седем хиляди, предимно миньори и аквакултуралисти. Състои се главно от сладководен океан с няколко острова и един съвсем малък континент.

— Има ли голям износ?

Мъжът в черно поклати глава.

— Много слаб. Там пощенски или товарен кораб каца не повече от осем пъти в годината.

— Значи — продължи Ледения — щом нашият убиец е с ботуши, направени от местния гущер...

— Има голяма вероятност да ги е купил на място — завърши мисълта му мъжът в черно.

— Изглеждат сравнително нови — отбеляза Ледения, оглеждайки на свой ред ботушите — Мисля, че ще е най-добре да посетиш Сивия облак. Направи малко холографии на нашия приятел, преди да го погребем, и разбери дали там знаят нещо за него или за кого е работил.

— Предполагам, ще се справиш, докато се върна?

— Ще се справя — отговори сухо Ледения. — Между другото, ако Сивия облак е толкова далеч от обичайните маршрути, как така ти знаеш за Дракона на синия огън?

— Бил съм там.

— Кога?

Мъжът в черно вдигна рамене.

— О, преди осем или десет години.

— По работа?

— Може и така да се каже — отговори уклончиво онзи.

— Добре. Значи ще имаш някакви контакти там, хора, с които да поговориш.

Мъжът в черно поклати глава.

— Всички, които познавах, умряха.

— Наскоро ли?

— Преди около осем или десет години.

Ледения се усмихна мрачно.

— Не се учудвам, че те наричат Гробокопача.

2.

Истинското му име бе Феликс Ломакс и той го използваше през първите двадесет и шест години от живота си. Но по Вътрешната граница имената имат свойството да се променят и претърпяват най-различни метаморфози, за да отразят пълноценно природата на мъжете и жените, които ги носят.

В началото беше пионер, един от онези високоспециализирани експерти, които откриваха нови светове за Демокрацията. Преобразуваха ги, когато бе нужно, вписваха в каталози формите на живот, проектираха заселванията, анализираха проби на почви, минерали и води, за да определят какъв тип колонисти ще бъдат най-производителни: миньори, фермери, аквакултуралисти и така нататък. Неговата специалност бе умиротворението — евфемизъм за погубването на местното население, докато се съгласи с колонизацията или докато не останат жители, които да възразяват.

През този период от живота си бе известен като Двойния Екс — лесно за запомняне кодово название въз основа на истинското му име. (Беше по-добре да не се знае истинската самоличност на участниците в умиротворителния процес в случай, че има оцелели, които да негодуват повече срещу изпълнителите, отколкото срещу политиканите в небостъргачите на Делурос VIII — средището на Човечеството, на топло и безопасно място в сърцето на самата Демокрация.)

След четири години работа по умиротворяването на извънземни жители нещо се случи на планетата Инисфри. Той никога не говореше за това, никога не го спомена в официален документ, но точно по средата на кампанията се отказа от работата си и замина за Вътрешната граница. Купи огромно ранчо на Табла II и прекара следващите две години в отглеждане на мутирал добитък — огромни 1500-килограмови екземпляри, които продаваше на Военния флот. По това време го наричаха Тъжния Феликс, защото никога не се усмихваше или шегуваше и като че ли нищо не можеше истински да го заинтересува.

Накрая потисна демоните, които го преследваха, и навлезе понавътре по Вътрешната граница, като се върна към занаята, който владееше най-добре — убиването. За известно време се подвизаваше като Мъжа в черно — единственият цвят дрехи, които носеше, но тъй като вече имаше четирима други Мъже в черно, не след дълго си избра прякора Гробокопача и го запази. Не че някога бе копал гробове или посещавал гробища, ала щом кацнеш на някоя планета, беше само въпрос на време някой наистина да отиде в гроба.

Личността му не се промени много, той все така не се усмихваше и не се гордееше с майсторството си — странно отношение за човек с неговата професия. И все така не му липсваха клиенти. Избираше си само тези, които му бяха интересни. Така се стигна и до работата му за Ледения, превърнал се почти в жива легенда по Вътрешната граница, където повечето легенди умираха точно когато някой ги признаеше за такива.

Не знаеше много за Ледения (като всеки друг), но му бе известно, че преди време се е опълчил срещу Гадателката, също и срещу Оракула, и е оживял да разказва за това — факт, с който никой друг не можеше да се похвали. Мислеше си, че Ледения ще е последният по Границата, който ще се нуждае от защита, тъй че когато предложението дойде, прие поръчката само защото му бе интересно. По онова време не знаеше, че тази работа ще го принуди да се върне на Сивия облак, но дори и да знаеше, нямаше да е от значение.

Когато корабът му забави до субсветлинна скорост и водният свят се появи на екрана, той провери своя арсенал, избра онези оръжия, които според него щяха да са му най-полезни в местната обстановка, и поиска разрешение да се приземи върху малкия космодрум на единствения континент.

— Моля, идентифицирайте се! — каза металически глас, преодолявайки атмосферните смущения.

— Тук е „Миротворец“, с командир Феликс Ломакс, преди пет дни напуснах Последен шанс.

— Разрешението отказано!

— Защо?

— Вие сте Феликс Ломакс, познат също като Гробокопача, нали?

— Да, така ме наричат.

— Има девет издадени заповеди за арест на ваше име, всяка с обвинение в убийство.

— Още една причина да искате да ме хванете — отговори Ломакс.

— Тук няма нито един човек, който може да ви арестува против вашата воля, Гробокопачо. Предполагам, че не сте дошъл да се предадете сам на властите.

— Правилно предположение.

— Тогава разрешението се отказва. Ако се опитате да се приземите на Сивия облак, ще стреляме по вашия кораб и ще го унищожим преди да кацне.

— Един момент — каза Ломакс и прекъсна връзката. Накара компютъра да сканира космодрума и заобикалящата го местност, търсейки оръдия. Не откри нито едно. Както и очакваше, този слабо населен свят не разполагаше с отбранителни съоръжения.

— Добър опит, Сив облак — каза мъжът в черно, когато включи отново радиото. — А сега ми дайте координати за кацане.

— Отказвам!

— Приземявам се независимо дали ви харесва или не. Ако не ми дадете координати, по-добре очистете небето или рискувате сблъсък над площадката за кацане. Тук е „Миротворец“, край.

Корабът излезе от орбита, влезе в елиптичната траектория към космодрума и двайсет минути по-късно докосна земята. Като кацна, Гробокопача накара корабните сензори да сканират района за въоръжен персонал. Понеже такъв нямаше, активира множество защитни средства и най-накрая излезе през люка. Ботушите и холограмата на мъртвеца се намираха в кожената раница, праметната през лявото му рамо.

Вървя около километър, мина покрай два малки хангара и стигна до главната сграда за контрол на трафика и пътниците. Вътре работеха четирима чиновници — един мъж и три жени; никой не го погледна и не показа, че забелязва присъствието му, докато не се прокашля да прочисти гърлото си — трима от тях потрепераха нервно. Той приближи до четвъртия — сивокоса жена, и застана пред нея.

— Да? — изрече тя студено.

— Нуждая се от транспорт до града.

— Приличам ли ви на шофьор? — поиска да узнае тя.

— Ако не намеря друг, и вие ще свършите работа.

— Оставете ме на мира, господин Ломакс. Не искам да имам нищо общо с вас.

— Познавам ли ви?

— Не, но аз ви познавам — отговори жената, а в очите ѝ се четеше омраза.

— Тогава ми кажете къде мога да намеря транспорт до града и повече няма да ви се налага да ме гледате.

— Не бих ви помогнала дори да умирахте насред улицата.

Той я изгледа продължително.

— Както искате — каза накрая. — Но преди да тръгна, налага се да изтъкна, че ако някой пипне кораба ми, ще последва експлозия и ще заличи космодрума и всичко останало в радиус от три километра.

После се обърна и излезе през главния вход. Паркингът беше почти празен — населението на планетата бе малко, а и търговията не бе съвсем оживена. Докато стоеше с ръце на кръста и се чудеше какво да предприеме, се появи малка кола. Той приближи до нея, преди шофьорът да успее да излезе, и отвори вратата откъм пътническото място.

— Какво има? — извика шофьорът, млад човек на не повече от двадесет години.

— Ще ти платя петдесет кредита, ако ме закараш до града — отговори Ломакс.

— Как пък не! — отсече младият мъж. — Дошъл съм за пратка компютърни части.

— Тя може да почака.

Ломакс седна до шофьора, извади звуков пистолет и го насочи към него.

— Това не беше молба — каза спокойно.

— Кой сте вие? — настоя шофьорът. — За какво, по дяволите, е всичко това?

— Просто един човек, който има нужда от транспорт до града. А сега, тръгвай!

— Защо не вземете въздушно такси? — попита младият мъж, докато обръщаше колата.

— Не знаех, че имате такива тук.

— Имаме. Мога да ви откарам до техния хангар.

— Не искам да те затруднявам. Просто карай.

Младият мъж го изгледа и внезапно изражението му се промени.

— Вие сте онзи, нали?

— Кой?

— Гробокопача.

— Някои ме наричат така.

— По дяволите! — възкликна младежът, като се хилеше и удряше с ръце по кормилото. — Самият Гробокопач в моята кола! — Той се обърна към Ломакс. — Защо сте тук?

— По работа.

— Кого ще убиете?

— Никого.

— Можете да ми кажете — настоя младежът. — С вас съм.

— Дошъл съм просто да поговоря с местния обуцар за един чифт ботуши.

Младият човек изсумтя презрително.

— Хайде де, Гробокопачо, искате да повярвам, че сте изминал целия този път до Сивия облак само за чифт ботуши?

— Все ми е едно какво си мислиш. Просто ме откарай в града — Ломакс замълча за миг. — Но първо все пак трябва да тръгнеш.

Младият мъж подкара колата и миг по-късно вече се движеха по път, успореден на океанския бряг.

— Чудех се дали някога ще се върнете.

— Прекалено си млад, за да ме помниш.

— Бях на дванайсет при последното ви посещение — отговори шофьорът. — Видях ви да побеждавате деветима наведнъж. — Той замълча, после протегна ръка. — Казвам се Нийл. Нийл Кеймън.

Ломакс погледна ръката, после я пое за секунда.

— Аз съм Феликс Ломакс.

Нийл поклати глава.

— Вие сте Гробокопача. Къде ще отидете след това?

Ломакс вдигна рамене.

— Зависи какво ще науча тук.

Нийл се замисли, после попита:

— Искате ли компания?

— Къде?

— Там — той махна към небето. — Целия си живот съм прекарал тук, на този свят. Иска ми се да видя нещо по-различно.

— Работя сам.

— Може да съм ви от полза.

— На всеки проклет свят, на който кацна, винаги има по едно момче, което иска да се махне от родния си свят и да си създаде име по Вътрешната граница — отговори Ломакс. — Повечето от тях умират, преди гробарят да е наясно какво име да излее върху надгробния им камък.

— Аз не съм като другите.

— Да, знам. Вие всички сте различни.

— Целият ми живот е преминал на Сивия облак — продължи Нийл. — Искам да видя как е там.

— Запази си билет за следващата екскурзия. И ще живееш по-дълго.

— Не ме интересува това, което виждат туристите — възрази младият човек. — Искам да видя световете такива, каквито са, и истинския начин, по който живеят хората... Имам спестени пари. Мога да се приготвя за тръгване още днес следобед.

— Не и с мен — отсеке Ломакс.

— Ще върша каквато работа ми дадете, всичко.

— Не ме интересува.

Вече се движеха към вътрешността на континента и пътят бе заобиколен от гъсти тропически гори, които оредяваха колкото повече се отдалечаваха от океана.

— Сигурно има места, където ви познават и бягат, като ви видят. Аз ще мога да ги посещавам и да събирам необходимата ви информация.

— Днес правя изключение — рече Ломакс. — Обикновено преследвам хора, а не информация.

— А аз ще мога да ги откривам за вас, да ви съобщавам навиците им или къде е най-вероятно да ги намерите. Няма да искам никакво заплащане или нещо подобно — продължи младият мъж. — Просто ми дайте шанс да се махна от този сучен малък свят и да пътувам с някого като вас.

— Възхищавам се на упоритостта ти, но отговорът остава същият.

— Правите грешка, Гробокопачо.

Ломакс вдигна рамене.

— Възможно е. Грешил съм и преди...

— Тогава ми позволете да дойда с вас!

— Но също така съм се научил да живея с последствията от грешките си — продължи Ломакс. — Въпросът е приключен.

Влязоха в малък град с една-единствена широка улица с петдесетина магазина, стар хотел и два ресторанта, единият от които посрещаше клиентите си в покрит двор. Нийл продължи до половината на улицата и спря пред един магазин.

— Ще ви изчакам тук — съобщи той.

Без да продума, Ломакс излезе от колата и влезе в магазина — топла прашна едноетажна сграда, на чиито витрини бяха изложени най-различни кожени изделия: палта, якета, колани, шапки и ботуши. Вътре бяха наредени и опънати по стените кожи.

— Да? — От задната стаичка се подаде плешив слаб мъж. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Вероятно — Ломакс отвори кожената си раница и извади единия ботуш на убития мъж. — Какво ще кажете за това?

Старецът вдигна ботуша към светлината.

— От Дракона на синия огън е.

— Вие ли сте го правил?

— Не съм чувал някой друг по Границата да ги прави — той продължи да го разглежда. — Това е специална поръчка. Няма го знака ми върху него.

— Колко ботуши изработвате по този начин?

— Около петдесет.

— И всичките от Дракона на синия огън ли?

— Не, само два-три чифта са от него.

— Добре — Ломакс извади холограмата и я показа на стареца. — Познавате ли го?

— Мъртъв ли е?

— Да. Познавате ли го?

Старецът кимна.

— Изработих му едни ботуши преди седем, може би осем месеца.

— Какво знаете за него?

— Не беше от разговорливите. Мисля, че през повечето време седя отсреща в бара, после прибра ботушите, плати ми и си тръгна.

— Остави ли име?

— Нека да проверя във файловете — старецът включи компютъра си. — Да... Казва се... Коул. Джейсън Коул.

— В брой ли плати?

— Да.

— Значи не знаете откъде е изтеглил парите?

— Вероятно от Олимп — отговори старецът. — Това е... чакай да помисля... Алфа Хайакава IV.

— Защо мислите така?

— Той толкова хареса ботушите, че си поръча втори чифт. Поиска да му ги изпратя на Олимп.

— На какъв адрес?

— Това вече е поверителна информация, нали? — отговори старецът, вперил поглед в събеседника си.

— Аз бих я нарекъл ценна информация. — Ломакс постави две банкноти по двеста кредита на тезгяха.

— Е, след като горкият човечец е мъртъв, едва ли ще му навредя с нещо. — Старецът сграбчи алчно парите и ги прибра в кожената кесия, праметната през врата му. — Компютър, разпечатай адреса на Джейсън Коул.

Миг по-късно адресът излезе от принтера и той го подаде на Ломакс.

— Бих ви пожелал приятно преследване. Но изглежда то вече е приключило.

— Имам чувството, че току-що започва.

— Добре, в такъв случай ти пожелавам късмет, Гробокопачо.

— Познаваш ли ме? — попита остро Ломакс.

— Много трудно бих те забравил. Ти си единственото интересно нещо, случило се на Сивия облак за половин век. — Той помълча. — Не се притеснявай, няма да те издам на властите. Първо, те едва ли ще могат да те спрат да извършиш онова, което си намислил. И, второ, повечето от тези, които уби, си го заслужаваха.

— Благодаря.

— Но нека ти дам един съвет, Гробокопачо.

— Какъв?

— Прав ли съм, че смяташ да се отправиш към Олимп?

— Може би.

— На твое място бих внимавал.

— О?

Старецът кимна.

— От време на време подочувам това-онова от хората, които се отбиват тук.

— Какво си чул?

— О, не обръщам внимание на подробностите. Пък и хората са склонни да преувеличават. Но не го описват като приятно място.

— Ще го имам предвид. — Ломакс тръгна към вратата.

— Мога ли да ти продам чифт ботуши, докато си още тук? — извика старецът след него. — А може би нов кобур за всичките тези оръжия?

— Може би следващия път.

— Хора с твоята професия обикновено не живеят достатъчно дълго, за да има следващ път — рече старецът поразвеселен. — Това е второто ти посещение тук, така че вече живееш назаем.

— Следващия път — повтори Ломакс и излезе на улицата. Нийл го чакаше и веднага отвори вратата.

— Разбрахте ли това, което искахте? — попита той.

— Вероятно. — Ломакс се настани на седалката. — Поне знам къде трябва да отида сега.

— Къде?

Мъжът го погледна и се усмихна.

— На друго място.

Стигнаха до космодрума, без да продумат повече. Там Нийл спря колата.

— Сигурен ли сте, че не искате да ме вземете?

— На Сивия облак ще живееш по-дълго.

— А аз си мислех, че е важно какъв живот водиш — отвърна саркастично Нийл.

— Излъгали са те.

Младежът излезе от колата и се запъти към товарната площадка, докато Ломакс влизаше през главния вход.

Сивокосата жена, която му отказа помощта си по-рано, го изгледа, но под омразата той като че ли видя известно самодоволство,

кратък триумфиращ поглед, преди маската да го прикрие.

Ломакс бавно се приближи до вратата, водеща към пистата за приземяване, като се оглеждаше внимателно. Двама механици в оловни костюми носеха предпазливо малък пакет плутоний за гориво на архаичен кораб, движещ се все още с атомен реактор. А друг екип от трима мъже поправяше няколко пукнатини и дупки на съседна площадка. Всичко останало изглеждаше напълно спокойно и безлюдно. И тогава с крайчеца на окото си, той улови кратко движение на покрива на един от хангарите. Обърна глава натам, но не забеляза нищо необичайно.

Запали пура, мързеливо се облегна на стената и продължи да оглежда площадките. Минута по-късно слънцето се отрази в нещо метално на покрива на съседен хангар.

Приближи се до видеофона, избра едно произволно име от указателя и се запъти към сивокосата жена.

— Обадете се на Джонатан Стърм и му предайте, че Гробокопача е тръгнал към него — каза ѝ и се запъти към централния вход, преди тя да успее да отговори или откаже. — Има време до мръкване, за да оправи нещата си и да се помири с бога, на когото се кланя.

Отиде право при колата, влезе вътре и зачака Нийл. Той се върна от товарната площадка, носейки кашон с компютърни части.

— Мислех, че вече сте тръгнал — изненада се младежът.

— Промяна на плановете. Имаш ли кораб?

Нийл го погледна развеселен.

— Откъде да имам космически кораб?

— А родителите или работодателят ти?

— Да, шефът има малък кораб за четирима души.

— Тук?

— Да. В един от хангарите.

— Ще ти разрешат ли да го изкараш на площадката за приземяване?

— Предполагам.

Ломакс отдели пет едри банкноти.

— Ще се мръкне след три часа. Изкарай го тогава.

— Щом разберат, че съм ви помогнал, ще ме арестуват.

Ломакс поклати глава.

— Ще имаш достатъчно време да си изфабрикуваш алиби. Почти всички ченгета на планетата ще ме чакат в къщата на Джонатан Стърм.

— Стърм? Какво имате против него?

— Нищо — отвърна Ломакс. — Никога не съм го виждал.

— Тогава защо...

— Просто направи, каквото ти казвам, ясно ли е?

Нийл се втренчи в него.

— Да разбирам ли, че ви причакват в засада? — попита той накрая.

Ломакс кимна.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не мога да повярвам, че някой като вас не може да се справи с тях.

— Вероятно мога — съгласи се Ломакс. — Но никой не ми плаща за това, а когато ти се налага често да рискуваш живота си, осъзнаваш колко ценен всъщност е той. Ако трябва да си проправя път със стрелба до кораба си, ще го направя. Но ако има по-лесен начин, ще го използвам. — Той замълча за миг. — Трябва да се скрия до мръкване, тогава ще имам нужда от тебе да изкараш кораба. — Вгледа се в младия мъж. — А сега — ще ми помогнеш или не?

— Да, ще ти помогна, Гробокопачо.

— Добре.

— Но при едно условие — добави Нийл.

— О?

— Вземи ме със себе си. Писна ми от тая планета.

— Вече ти казах...

Нийл му върна парите.

— Това е моята цена.

Ломакс се намръщи.

— Добре, ще те взема — каза накрая.

3.

Нийл изтегли всичките си пари от банката, след това паркира колата в едно усамотено място, където изчакаха да се стъмни. После се върнаха на космодрума. Нийл отиде при хангара и поиска да изкарат кораба на работодателя му на подсиления паваж за излитане. Докато компютърът чакаше разрешение за излитане, младият мъж изскочи от пилотската кабина и спря първия човек от охраната, който му се изпречи.

— Нещо не е наред! — задъхано произнесе той.

— Какво?

— Някой се крие в товарната част на кораба ми — компютърът отбеляза увеличено тегло. Зърнах го с крайчеца на окото си. Целият е облечен в черно.

— Отдалечете се от кораба — инструктира го човекът от охраната. — Оттук го поемаме ние.

Ломакс ги наблюдаваше, скрит в тъмнината, докато се увери, че цялата охрана е наобиколила кораба, изкаран от Нийл. После безшумно притича до собствения си кораб, където завари младежа.

— Нищо работа — ухили се Нийл, а Ломакс произнесе кода за отваряне на люка, без да се задейства алармената система на кораба.

— Хайде, да тръгваме — Той влезе вътре. — Щом включи двигателя, те ще разберат, че са пратени за зелен хайвер. Избирай си място, затягай колана и стискай палци нито един кораб да не приближава траекторията ни за излитане.

— Никой никога не идва тук — Нийл се настани в тясната кабина. — Именно затова искам да се измъкна.

Ломакс даде на навигационния компютър координатите на Олимп, изчака го да избере маршрута, после включи двигателите. Както бе предсказал, това накара всички мъже от охраната да дотичат обратно, но той успя да излети, преди техните изстрели да станат опасни.

— Та къде отиваме? — попита Нийл, когато напуснаха системата и превключиха на свръхсветлинна скорост.

— Олимп.

Младият мъж погледна към картографската холограма.

— Не мога да я намеря — извести той след неколкоминутно оглеждане.

— Опитай с Алфа Хайакауа IV — предложи Ломакс.

— Точно така. Ето я. Чудя се защо има разлика в имената?

— Обичайно е — отвърна Ломакс. — Повечето от планетите са кръстени на ръководителя на отряда пионери, който ги е открил. Римските номера сочат колко са далеч от слънцето си, другите ти казват колко планети преди тази са открити от същия човек.

— Не те разбирам.

— Това е Алфа Хайакауа IV — заобяснява Ломакс. — Това означава, че за пръв път е отбелязана върху картите от мъж или жена на име Хайакауа и че е четвъртата планета около двойното си слънце. Но ако погледнеш някъде другаде, може би ще я намериш като Джоунс 39 или Джоунс 22, което означава, че е тридесет и деветата или двадесет и втората планета, открита от човек от пионерския корпус на име Джоунс. — Той помълча малко. — И, разбира се, първото нещо, което всички заселници правят, е да сменят името. Вероятно има планина, която изглежда като холограма на Олимп на Земята, а може би първият губернатор е бил гръцки учен или е имало гражданска война, а генералът победител се е казвал Олимп.

— Доста е сложно, нали? — обади се Нийл. — Да се научат всичките тези имена.

— Дори прекалено, когато и местните форми на живот имат свое име за собствения си свят — усмихна се Ломакс. — Трябва ти време да свикнеш.

— Харесва ми мисълта, че жителите избират свое име за своя свят. А сега, когато отивам на Границата, искам да си избира мое собствено име.

— Ти си го имаш.

— Не го харесвам. Искam нещо цветисто като Гробокопача, Бейкър Катастрофата или Гробаря Смит.

— Предполагам, че е твое право — Ломакс включи автопилота, откопча колана, изправи се и протегна ръце.

— Предполагаш? — попита Нийл и го последва в товарната част на кораба, която бе превърната в малка гостна с два удобни стола,

закрепени за бюрото.

Ломакс седна и запали тънка пура.

— Ако си добър в нещо, обикновено някой друг ти избира име и то прилепва към теб, независимо дали ти харесва или не.

— Може да ми се наложи да чакам доста дълго — унило каза младият човек, докато се настаняваше срещу него. — Единственото нещо, което правя наистина добре, е да мечтая да съм някъде другаде.

— И това е някакво начало.

— Така ли?

— Чувал ли си за Скитника Джоунс? — попита Ломакс.

— Не. Кой е той?

— Един старец, който е обиколил шестстотин-седемстотин свята.

— Изследовател ли е?

— Не.

— Картограф?

Ломакс поклати глава.

— Казват, че когато бил млад като теб, се влюбил в едно момиче на Байндър Х. Никой не знае какво точно се е случило, но очевидно е направил нещо, което я е накарало да го напусне. И оттогава я търси. — Той млъкна за момент. — Сигурно я търси вече седемдесет години.

— Мислиш ли, че още е жива? — попита колебливо Нийл.

— Вероятно не. Седемдесет години е доста време за когото и да било по Вътрешната граница.

— Тогава защо продължава да я търси?

Ломакс вдигна рамене.

— Ще трябва да попиташ него самия.

— Ще го срещна ли някога?

— Посети достатъчно светове и рано или късно ще попаднеш на него.

— Кого друго ще видя? — попита нетърпеливо младежът.

— Не знам. Кого искаш да видиш?

— Всички. Всеки известен герой, за когото съм чувал или чел — Нийл му се усмихна. — Изглеждат толкова големи, по-големи от самия живот.

Ломакс отвърна на усмивката.

— Знам как се чувстваш. Когато бях на твоите години, също исках да отида на Границата и да видя всичките си герои... Но след

известно време ще разбереш, че те също кървят и умират.

— А Пророка?

— Кой е той?

— Не знам. Чух за него по видеото.

— Героят извън закона на тази година — изсумтя Ломакс. — Повярвай ми, момче, някой ловец на глави ще го застреля точно като онези, които убиха Сантяго и останалите.

— И въпреки всичко искам да ги видя — Нийл направи кратка пауза. — Ти си единственият известен човек, когото някога съм срещал.

Ломакс се усмихна тъжно.

— Ще ти кажа нещо: славата не е това, което разправят, особено по Вътрешната граница.

— Говориш така, защото през цялото време се срещаш с известни хора — възрази младежът. — Но нито един необикновен човек не е стъпвал върху Сивия облак.

— Няма нищо необичайно в насочването на пистолет и убиването на хора — отвърна Ломакс.

— Напротив — не се съгласи Нийл. — Колко души могат да го правят?

— Прекалено много.

— И въпреки това искам да отида там и лично да ги видя.

— Може и да се разочароващ.

— Едва ли.

— Какво си мислиш — че там има няколко хиляди свята, населени само с убийци и фолклорни герои? Момче, Вътрешната граница е пренаселена с миньори, фермери, търговци, лекари и всички останали, необходими за живота на една планета.

— Знам това — раздразнено го прекъсна Нийл. — Но не се интересувам от тях.

— Нещо ми подсказва, че ще намериш всички известни герои, които търсиш... Момчета като теб обикновено успяват.

— Може би дори ще стана един от тях. — Нийл не можеше да прикрие нетърпението си.

— Ако живееш достатъчно... А сега нека се погрижим за работата.

— Каква ни е работата, преди да стигнем Олимп?

— Ами да започнем с това, че вероятно са издали заповед за арестуването ми с обвинение в отвличане. Искам да се обадиш до Олимп и да им кажеш, че си дошъл с мен доброволно.

— Няма да ми повярват.

— Вероятно, но искам да го има записано.

Нийл кимна.

— Добре.

— А после, тъй като трябва да започнеш да се отплащаш за това, че си тук, искам да отидеш в кухнята и да ми приготвиш обяд. — Той млъкна за малко. — Само соеви продукти. Никакво месо или млечни произведения.

— Не виждам как това те прави по-добър убиец.

— Така ставам по-здрав убиец — отвърна Ломакс. — Имам високо кръвно налягане и висок холестерин. Няма смисъл да оставям цялата работа единствено на двете контролни платки в мен.

Младежът се усмихна.

— Шегуваш се.

— Защо мислиш така?

— Не мога да си представя Гробокопача да поставя медицински платки в тялото си заради такива неща.

Ломакс се усмихна развеселен.

— Вероятно не можеш да си представиш и че имам изкуствено око, а сегашните ми зъби са само на три години.

— Вярно ли е?

— Момче, по Вътрешната граница има твърде малко напълно здрави мъже — отвърна Ломакс. — А сега изпрати съобщението.

Нийл включи радиото и поговори кратко с баща си, който от своя страна се натъжи и ядоса, но накрая разбра, че нищо не може да направи. Дори предложи да прати малко пари на Олимп, които да ги чакат там, но синът му отказа.

После ядоха — младежът настоя да опита същата лека храна като Ломакс.

Накрая разгънаха койките в късия коридор между кухнята и товарната част, пристегнаха се върху тях и заспаха.

Час по-късно Ломакс се събуди, разтревожен от нещо.

— По дяволите! — измърмори той.

— Какво има? — попита Нийл и се изправи рязко на леглото.

— Оставих на автопилот, но забравих да включа сензорите за избягване на други кораби или космически тела. Вероятно всичко е наред, но ще бъде напълно в мой стил да се сблъскам с единствения проклет метеор в рамките на пет парсека.

— Ще се погрижа за това. — Нийл тръгна към контролното табло-

— Почакай секунда да включа светлините.

— Не е необходимо — долетя отговорът.

— Дори и да знаеш къде е превключвателят на сензорите, ще ти трябва светлина, за да го настроиш.

— Готово — съобщи Нийл, като се върна на койката си в тъмнината.

— Как го направи, по дяволите? — изуми се Ломакс.

— Мислех, че съм ти казал: работя с компютри. Тъкмо бях взел някои части, когато те срещнах.

— И?

— Преди няколко години програмирах чифт микрочипове за инфрачервени лъчи и по хирургически път ги поставиха в очите ми.

— Наистина ли можеш да виждаш в тъмното?

— Разбира се.

— Невероятно! — промърмори Ломакс.

— О, това е нищо. Имам и чипове, които усилват слуха и обонянието ми.

— Сам ли ги изобрети?

— Това ми е работата.

— Предполагам, че ако ти се наложи, можеш да изобретиш и микрочип, който да засилва всичките ти реакции — каза Ломакс.

— Ако имам необходимото време, сигурно мога да го направя. Защо?

— Вероятно ще ти е полезно там, където отиваш.

— Знаеш ли, никога не ми е хрумвало — призна замислено Нийл.

— Е, ами това все пак е идея — Ломакс се излегна обратно на койката.

— Много добра идея, Гробокопачо. Ако искам да живея на Границата, трябва да съм... ами, подготвен.

— Няма нищо лошо в това — съгласи се Ломакс. — Там се нуждаеш и от най-малкото предимство. Съвсем наскоро се изправих срещу мъж с лазер, вграден във фалшив пръст. Въобще не го забелязах. Ако дебелият старец, за когото работя, не бе по-нащрек от мен, нямаше да живея достатъчно дълго, за да дойда на Сивия облак.

— Оръжие във фалшив пръст... — замисли се Нийл. — Мога да го направя... Господи, та аз мога да превърна цялото си тяло в машина-убиец!

— Кого смяташ да убиваш? — попита Ломакс.

— Никого.

— Тогава защо ще си правиш труда?

— Защото един ден някой може да поиска да убие мен и е най-добре да съм подготвен.

— Противно на това, което си гледал по видеото, животът по Вътрешната граница не е постоянна престрелка — подхвърли Ломакс.

— Твоят е.

— Моят живот прилича на живота на всеки друг с моята професия — отвърна Ломакс. — Безкрайни мигове на отегчение, прекъсвани от много кратки периоди на опасност, които те карат да се замислиш какво му е лошото на отегчението.

— Е, няма нищо лошо да си подготвен — упорито повтори младежът, — В края на краищата ти го предложи.

— Знам — отговори сънливо Ломакс. — Прави каквото щеш.

— Още сутринта ще започна работата върху това, от което имам нужда, на корабния компютър.

— Добре — прозя се Ломакс. — Сега поне знам как ще те наричам.

— Наистина ли?

— Да. От този ден нататък ти си Силиконовото хлапе.

Нийл се усмихна щастливо в тъмнината.

— Харесва ми!

— Предчувствах, че ще го кажеш — отвърна Ломакс.

4.

Олимп беше малък суров свят с твърде много планини и твърде малко обработваема земя, със солени океани, които образуваха приливни вълни, и сладководни езера и реки, пресъхващи всяко лято. На пръв поглед нямаше причина някой да иска да се засели тук, да не говорим да строи непрекъснато разширяващ се гигантски град между две от най-големите планински вериги. Но така се случи, че планетата беше разположена почти точно на средата между Демокрацията и оня сектор от Вътрешната граница, доминиран от системата Байндър. Първоначално на Олимп имаше само един Търговски град, но със засилването на търговията между Демокрацията и световите по Вътрешната граница той започна да расте във всички посоки — включително и нагоре. И един ден, без някой да знае точно как, той стана гигантски град, приютил почти два милиона души и вероятно петдесет хиляди от различни раси, пътнически и търговски център с наистина омировски мащаби. Имаше четири космодрума и два хангара в орбита, като всеки от тях можеше да побере повече от хиляда кораба, които са прекалено големи или тежки, за да кацнат на повърхността на планетата. Освен това около сто квадратни километра точно на север от града бяха отделени за складиране на жито, предназначено за Демокрацията.

Наричаха града доста подходящо — Атина, и повечето от главните пътни артерии носеха имена, взети от „Илиада“ и „Одисея“. Притежаваше много от удобствата на Демокрацията, но въпреки размерите и богатствата си все още запазваше типичните черти на търговски град. Миньори в пъстри костюми и хазартни играчи отъркваха рамене с консервативно облечени бизнесмени, мрачни ловци на глави и убийци обитаваха баровете и свърталищата на наркомани, предприемачи от всички видове постоянно правеха планове как да си поделят милиардите, подслонени в сейфовете и хранилищата на две дузини малки и големи банки.

— Ама че място е този Олимп! — възкликна Силиконовото хлапе, докато той и Ломакс крачеха по тротоара край една от главните

пътни артерии. — Погледни тези сгради, Гробокопачо!

— Просто сгради — сви рамене Ломакс.

— Не си ли поразен?

— Спират слънчевите лъчи — Ломакс замълча за миг. — Изглежда като всеки друг граничен свят.

— Граничен свят?

— Между Вътрешната граница и Демокрацията — поясни Ломакс. — Има около петдесет такива.

— Е, аз никога не съм виждал нещо подобно.

— Всеки свят доста прилича на предишния. Този е малко топъл за моя вкус, а и няма да е зле гравитацията да е по-голяма.

— Харесва ми по-леката гравитация — ентусиазирано възкликна Силиконовото хлапе. — Чудесно е да усещаш, че плуваш. — Внезапно той млъкна. — Ти трябва да се приспособяваш всеки път, когато гравитацията се мени, нали?

Ломакс кимна.

— На свят като този човек често стреля над целта.

— Да, не бях помислил за това. — Хлапето се замисли за миг. — Може би ще мога да изобретя няколко чипа, които ще ти помогнат да не усещаш разликата между световите.

— Измисли такъв чип и никога няма да ти липсват приятели.

— Къде отиваме? — попита Силиконовото хлапе, докато гледаше профучаващия вагон по еднорелсова линия над тях.

— Да видим къде е живял Джейсън Коул.

— Човекът с лазера в пръста, нали?

— Точно така.

— А после?

— После ще задам няколко въпроса. Не е необходимо да идваш с мен. Можем да се уговорим да се срещнем някъде.

— И да изпусна шанса да те видя как действаш? — възкликна Силиконовото хлапе, гледайки как два безшумни хеликоптера се надпреварват за единствената площадка на близък покрив. — Няма начин.

— Няма кой знае какво действие в задаването на въпроси.

— А ако не ти отговорят?

Ломакс се отдръпна настрана, а две момчета протичаха край него, стреляйки с оръжия-играчки.

— Коул е мъртъв. Защо да не ми отговорят?

— Може би човекът, живял с него, ще е малко разстроен, че си го убил.

— Не съм го убил аз.

— Може би няма да ти повярват. В края на краищата ти си Гробокопача.

Ломакс се намръщи.

— Ако някой е живял с него, трябва да е знаел и каква работа върши — той запали тънка пура. — В този бизнес излизаш ли прекалено често, идва време, когато не се връщаш.

— Въпреки това ще дойда. Може да ти потрябва малко помощ.

Ломакс вдигна рамене.

— Не е изключено.

Силиконовото хлапе се намръщи, когато минаха покрай хотел с много жизнени среди — изглежда беше специализиран в посрещане на посетители, дишащи хлор.

— Знаеш ли, всеки път, щом си помисля, че съм те притиснал, ти ме нокаутиращ с отговора си.

— О?!

— Ти си Гробокопача! Не трябва да търсиш чужда помощ.

— Когато видиш достатъчно разкъсани на парчета мъже, няма да мине много време и ще откриеш, че с радост приемаш всякаква помощ — отговори Ломакс, проверявайки всеки пътен знак, който отминаваха.

— Да, но изглежда нередно...

— Предполагам, че ще излезе кофти видеофилм — съгласи се Ломакс развеселен.

— Точно така, по дяволите — потвърди сериозно Силиконовото хлапе.

— Добре дошъл в реалния свят.

Следващите няколко минути се придвижваха в мълчание, докато булевард „Хектор“ не пресече улица „Елена“. Ломакс лесно се справи с промяната на посоката, но трябваше да подхване Силиконовото хлапе, който никога не се беше качвал на движеща се пътека и почти загуби равновесие.

— Благодаря — измърмори хлапето. — Ще бъде дяволски лош късмет да се убия още в първия си ден в нов свят.

— Не скачай — предупреди го Ломакс. — Просто стъпи с единия крак между линиите, а после се прехвърли върху другата пътна линия.

— Глупав начин за пътуване.

— По-лесен е от извървяването на осем километра.

— Всички ли светове по Границата имат такива неща?

— Почти никой от тях. Всъщност Олимп не е истински град по Границата.

— Картите казват, че е.

— О, той е по Вътрешната граница — съгласи се Ломакс, — но е прекалено устроен, прекалено цивилизован. Истинската Граница се придвижва към Ядрото, а Демокрацията поглъща световите по края.

— Именно това искам да видя. Истинската Вътрешна граница.

Ломакс посочи с палец туристическата агенция, край която минаваха.

— Заповядай!

— Мога да почакам няколко дни.

— Колко успокояващо! — Ломакс провери номера на улицата. — Наближаваме още една смяна на пътните линии. Пригответи се.

Този път Силиконовото хлапе се премести почти толкова ловко, колкото и Ломакс, а след няколко минути двамата се озоваха пред хотел „Аполон“.

— Това ли е мястото? — попита Хлапето и огледа сградата от стомана и стъкло насреща.

— Ако информацията ми е вярна.

Силиконовото хлапе се намръщи.

— Кой може да живее в сгради като тази? Няма място да се завъртиш.

Ломакс го погледна развеселен.

— О, не повече от трийсет-четирийсет трилиона хора. Принадлежиш към раса на социални животни, момче.

— Не и аз. Такъв живот би ме подлудил.

Тръгнаха към главния вход. Момчето тъкмо щеше да стъпи във фойето, когато Ломакс протегна ръка и го спря.

— Какво има? — попита Хлапето.

— Почакай, вече не си на Сивия облак.

Извънземен портиер — червенокож хуманоид, им кимна приветливо и произнесе едносрична команда, която разпръсна

енергийното защитно поле на входа.

— Добре дошли в хотел „Аполон“, най-изисканата страноприемница в целия Олимп — каза той на земен език със силен акцент. — С какво мога да ви помогна?

— Дошли сме да видим един приятел — отвърна Ломакс.

— Чудесно — изрече портиерът. — Всеки трябва да има приятели.

— Казва се Джейсън Коул.

— Уви, Джейсън Коул не е тук в този момент.

— Ще почакаме.

— Няма го вече двадесет и три дни — продължи портиерът. — Може да отсъства още толкова.

— Няма проблем.

— Опасявам се, че всеки ден в полунощ опразваме фоайето. Не можете да го чакате тук.

— Дори не сме си и помисляли — успокои го Ломакс. — Ще чакаме в неговата стая.

— Не е разрешено.

— Разбира се, че е — Ломакс извади пачка едри банкноти и прокара пръсти по тях.

— Едва ли — отвърна извънземният.

— Сигурен ли си? — попита мъжът и отдели две банкноти.

— Почти.

— Колко жалко — Ломакс прибави трета банкнота.

— Освен при специални случаи — отговори извънземният, грабна парите и ги скри в униформата си. — Имате голям късмет, че този е един от тях.

— Кой номер е стаята му?

— Лично аз ще ви заведа там — рече портиерът.

— Не е необходимо.

— Напротив.

— Защо?

— Защото ако не се нуждаете от мен, за да влезете в стаята на Джейсън Коул, тогава не мога да ви оставя да се скитате из коридорите на нашия хотел без позволение.

Ломакс се усмихна.

— Ще ви следваме.

— Оттук, моля — прикани ги извънземният и се отправи клатушкайки се към асансьора. Издигнаха се плавно до четиридесет и третия етаж, после излязоха в бавно движещ се коридор и минаха покрай няколко стаи, докато стигнат до търсената от тях.

— Тук е. — Портиерът изчака сензорите на вратата да разпознаят дланта и ретината му. Накрая произнесе кода на собствения си език и вратата се отвори, откривайки вътрешността на малък апартамент. — Сега ви оставям. Но трябва да ви предупредя, че ще наредя на охраната да следи всичките ви действия от момента, в който излезете от апартамента на Джейсън Коул.

Ломак кимна.

— Не бих и очаквал друго от най-изискания хотел в цял Олимп.

Извънземният оголи зъби в усмивка.

— Само един въпрос — извика мъжът, тъкмо когато портиерът се канеше да излезе.

Ломак му подаде още една банкнота.

— Кой е работодателят на Джейсън Коул?

Извънземният погледна парите с почти човешка тъга.

— Не знам, господине.

— Жалко — Ломак върна банкнотата обратно в един от многобройните си джобове.

Той и Хлапето влязоха в стаята и миг по-късно вратата се затвори след тях.

— Е — въздъхна той, — нека видим какво можем да научим за покойния господин Коул.

Ломак влезе в спалнята и провери гардероба. Вътре имаше два доста крециящи костюма и нищо друго. В тоалетката имаше бельо, но три от четирите чекмеджета бяха празни. Банята сякаш никога не бе ползвана, а в аптечката нямаше абсолютно нищо.

Върна се във всекидневната, където завари Силиконовото хлапе да проверява библиотеката с холодискове.

— Човекът си е паднал по порнографията — заяви Хлапето. — Ако е имал и други интереси, тук нищо не може да го докаже.

— Провери ли кухнята и коридора?

— Да.

— Какво откри?

— В кухнята има само малко бира, а в килера — чифт термични дрехи. Или този свят има невероятна зима, или той посещава планета, доста по-студена от тази.

Ломакс провери още веднъж стаите, прегледани от Силиконовото хлапе.

— Доколкото разбирам — заключи накрая той, — използвал е този апартамент за пощенски адрес или за някоя случайна нощ на тази планета. — Погледът му попадна върху компютърен екран, вграден в стената. — Добре, нека проверим пощата. — Отиде до екрана. — Компютър, включи се.

— Включен — отговори металически глас.

— Моля да ми дадеш цялата поща, която си получил, откакто за последен път те включих.

— Има осемдесет и седем пратки, господин Коул.

— Елиминирай рекламите.

— Има две пратки, господин Коул.

— Прочети по-старата.

— Отваряне... „Веднага след като се сдобиеш с доказателство, че задачата ти е приключила успешно, лично ми докладвай в офиса, а плащането ще се извърши по обичайния начин.“

— Кой е подписал писмото?

— Няма подпис.

— Има ли обратен адрес?

— Не.

— Чудесно — измърмори Ломакс.

— Радвам се, че сте доволен — обади се компютърът.

Ломакс изкриви лице в неразбираема гримаса.

— А сега прочети второто писмо.

— „Скъпи господин Коул, с настоящото ви уведомяваме, че сте надвишили вашия кредитен лимит от две хиляди и петстотин кредита. Докато не погасите дълга си, не можем да ви обслужваме. Моля да предприемете необходимите мерки за превеждане на парите на нашата сметка № 30337, Първа планетарна банка на Олимп. Благодаря за вниманието и своевременното плащане.“

— Има ли подпис?

— Управителят.

— Има ли обратен адрес?

— Синия павилион, улица „Ахил“ №37.

— Благодаря. Изключи се.

— Това ли е следващата ни спирка? — попита Силиконовото хлапе.

— Така мисля — отвърна Ломакс. — Забеляза ли нещо необичайно в текста на първото писмо?

— Не. Само че и преди е работил със същия човек.

— Звучеше официално. Като че ли този, който го е писал, е бизнесмен и организира такива задачи през цялото време.

— Вероятно това и прави — съгласи се Хлапето. — В края на краищата, убиването е бизнес като всеки друг.

Ломакс поклати глава.

— Нямах това предвид.

— Тогава не разбирам.

— Имам чувството, че моят работодател е изправен пред напълно професионална организация, която извършва убийства всекидневно. Плащане „по обичайния начин“, и то в офиса? Това е последното място, където някой би пожелал един убиец да търси парите си — освен ако бизнесът ти не е да наемаш убийци.

— Това не ни обяснява, обаче, дали този човек е посредник или той е възложил поръчката.

— Знам.

— И какво ще правим сега?

— Нека открием какво е знаел Коул.

— Как?

— Просто ще попитаме компютъра. Може да имаме късмет. — Ломакс се обърна към екрана. — Компютър, включи се.

— Включен.

— Моля да ми прочетеш последното писмо, което съм пуснал от този адрес.

— Направено... „Кажете на Миропомазания, че приемам задачата при обичайното заплащане.“

Ломакс се намръщи.

— Миропомазания?

— Точно така.

— Закъде е адресирано това писмо?

— Електронна пощенска кутия №804432.

— На чие име е регистрирана?

— Проучено... Не съм в състояние да извлека тази информация, господин Коул. Собственикът на пощенската кутия е помолил името му да не се изписва.

— Има ли начин да науча кой е собственикът?

— Ако сте законен кредитор, можете да отидете в Съда за молби и жалби и да попълните формуляр №86-Ф. След съответно разследване властите ще ви разкрият името му.

— Няма ли по-бърз начин?

— Не, господин Коул.

— Благодаря, компютър. Изключи се.

— Миропомазания? — повтори Хлапето, когато екранът потъмня. — Чувал ли си някога това име?

— Не.

— А твоят работодател?

— Щеше да ми каже, ако го е срещал.

Настана кратко мълчание, нарушено от Силиконовото хлапе.

— А сега отиваме в Синия павилион, нали?

Ломакс кимна.

— Сега отиваме в Синия павилион.

5.

Синия павилион беше нощен клуб на последния етаж на една от най-високите сгради в града. Огромна стъклена стена, висока около десет метра, предлагаше зашеметяваща гледка към планината Олимп; другите три стени бяха покрити с огледала, които отразяваха тъмносиньото небе, планината и огромния басейн в средата на клуба.

Самият басейн бе пълен с дузина същества, подобни на делфини, внесени от Силестрия П. Смятаха, че са надарени с разум, но все още не бе намерен общ език с тях, а както при всички водни създания, неспособността да употребяват огън пречеше на всички опити да развият технологии, подобни на човешките. И въпреки това бяха способни на сложни маневри, които изглеждаха като грациозни танци, а точно когато публиката започваше да се отегчава и изморява, дванадесет голи девойки се гмуркаха във водата, яхваха съществата и изиграваха още един воден танц.

В едната страна на залата имаше дълъг хромиран бар и няколко маси с постоянни клиенти, облечени по-скоро за показ, отколкото за удобство. Очевидно Синия павилион бе светско място.

Сервитьори и сервитьорки, всички в елегантни копринени дрехи, се движеха бързо из стаята, пълнеха празните чаши, вземаха поръчки, а понякога носеха и вечеря. Оркестър от шестима музиканти се носеше над басейна, а подиумът им блестеше във въздуха.

Когато Ломакс и Силиконовото хлапе влязоха, към тях се приближи висок, официално облечен мъж.

— Мога ли да ви помогна, господа? — изражението му недвусмислено подсказваше, че не одобрява дрехите им.

— Искаме една маса, моля — отговори Ломакс.

— Опасявам се, че нямаме свободни места тази вечер.

— Има пет празни маси.

— Резервирани са.

Ломакс извади банкнота от сто кредита.

— Не толкова близо до басейна.

— Опасявам се, че не е възможно.

— Хей, така ли говориш на Гробокопача! — скастри го Хлапето.

— Знам кой е той — спокойно потвърди управителят, после се обърна към спътника му. — Вашата репутация ви изпреварва, господин Ломакс.

— Моля да извините приятеля ми — Гробокопача прибави още две банкноти към първата. — Идва за пръв път на вашата планета.

— Наистина трябва да го научите на маниери, господин Ломакс. — Мъжът взе банкнотите и ги поведе към празна маса близо до бара.

Докато се настаняваха, Ломакс остави още три банкноти върху масата.

— Няма да ни е излишна малко информация.

Управителят погледна парите и се поклони ниско.

— Стига да разполагам с тази, която ви е необходима.

— Мисля, че Джейсън Коул често е посещавал това място.

— Точно така, господине — мъжът понечи да вземе банкнотите.

Ломакс ги покри с ръка.

— Това го знам. Искам да разбера с кого се е срещал.

Управителят погледна нервно парите.

— Бих искал да ви помогна, господин Ломакс, но...

Гробокопача добави още три банкноти.

Мъжът ги погледна отново, после въздъхна и поклати глава.

— Вероятно ще ме убие, ако ви го посоча. Бих искал да направя сделка с вас, но повече ми се иска да се събудя утре сутрин.

— Знаеш ли какво — Ломакс взе парите и ги сложи в ръката му, — кажи му, че познавам Джейсън Коул и че искам да говоря с него. Нека той реши дали ще дойде при мен. Така няма да имаш неприятности, нали?

— Чудесно — мъжът прибра парите в джоба си и извика сервитьорка, която веднага се приближи до масата.

— Какво ще желаят господата за пиене? — попита тя, когато управителят се отдалечи.

— Шампанско — каза Силиконовото хлапе.

— Шампанско за него, плодов сок за мен — поръча Ломакс.

— Какъв по-точно?

Ломакс вдигна рамене.

— Какъвто има.

— Ти не пиеш, така ли? — попита Хлапето, когато сервитьорката се отдалечи.

— Не и когато работя.

— Почти е престъпление да посетиш такова място и да не си пийнеш.

— Ти си гледай голите момичета и остави мисленето на мен.

— Аз ги гледам. На Сивия облак голотата не се допускаше. Често ли се среща по Границата?

— Зависи от планетата. Има дори няколко колониални свята, управлявани от нудисти.

— Искан ми се да ги видя.

Ломакс сви рамене.

— Повярвай ми — повечето хора изглеждат по-добре с дрехи.

— И все пак...

— Прави каквото искаш. Никой не те задържа.

— Защо имам чувството, че искаш да се отървеш от мен?

— Виж, доведох те тук. Това би трябвало да ти е достатъчно. Оттук нататък може да стане опасно.

— Способен съм да се грижа за себе си. Не е нужно ти да ме защитаваш.

— Нямам такова намерение. Просто не искам да ми се пречкаш.

— Ама че го каза! — възкликна Силиконовото хлапе. — Мислех, че сме приятели.

— Приятелството е несъвместимо с работата, която върша.

— А мъжа, за когото работиш? — настоя Хлапето. — Говориш за него като за приятел.

— Ледения? Той е тридесет и пет-четиридесет години по-стар от мен. Не знам дали аз ще доживея до толкова.

— Ледения? — повтори Хлапето. — Ти работиш за него?

— Да.

— Защо се нуждае от теб? Та той е победил Оракула!

— Вече е старец и накуцва. Ако кракът въобще е негов. Аз лично предполагам, че е протеза. — Ломакс помълча малко. — Според него той не я е победил. Смята, че е имал късмет да остане жив.

— Не, победил я е! — рече категорично Силиконовото хлапе. — Всеки знае историята — едва сдържаха ентузиазма си. — Само си

представи — Ледения! Какво не бих дал да се срещна с него! Всичките ли истории, които разправят за него, са истински?

— Вероятно не.

— Казват, че е убил Оли Трите юмука, че е открил Гадателката, когато стотици ловци на глави не са могли, и...

— Говори по-тихо и се успокой — прекъсна го развеселено Ломакс. — Или оркестърът ще те даде под съд за нелоялна конкуренция.

— Съжалявам. Но Ледения! Той е един от моите герои... Как изглежда?

— Дебел плешив старец, който накуцва. Но му отдавам заслуженото: много е печен. Нищо не му убягва.

— Защо работиш за него? Мислех, че от всички мъже по Границата Ледения е последният, който ще наеме човек като теб.

— Хората остаряват, Хлапе, дори и Ледения. Сервитьорката се върна с техните питиета, а миг по-късно към тях се приближи управителят.

— Предадох вашето съобщение, господин Ломакс.

— И?

Мъжът вдигна рамене.

— Сега всичко зависи от господина, с когото искате да говорите.

Ломакс кимна.

— Добре. Ти направи каквото можа.

— Още нещо...

— Да?

— Тук всички спазваме правилата, а Олимп е цивилизована планета. Законът се прилага стриктно. Ако се стигне до насилие, ще е голямо нещастие за всички замесени страни това да стане в Синия павилион — той погледна многозначително към камерите за наблюдение, които висяха над всяка маса.

— Ще го имам предвид.

— Благодаря, господин Ломакс.

Мъжът се оттегли към кухнята, а Ломакс отпи от своя сок и се намръщи.

— Нещо не е наред ли? — попита Силиконовото хлапе.

— Опитвал съм го и преди — някакъв вид мутирал цитрусов плод от системата Алтаир. Вероятно струва повече от твоето

шампанско, но не мога да го изпия — той бутна чашата към средата на масата. — Искаш ли?

Силиконовото хлапе поклати глава.

— Ще се придържам към това, което поръчах, благодаря.

— Както искаш.

Хлапето на един дъх преполови чашата си.

— Добро е.

— Пил ли си шампанско преди?

— Разбира се — защити се Хлапето. — Много пъти.

— Да, пролича си от начина, по който го глътна набързо. — Внезапно Ломакс се напрегна. — Разходи се, Хлапе!

— Какво?

— Чу ме.

— Защо? Какво има?

— Мисля, че ще имам посетител — обясни Ломакс, вперил поглед в елегантен мъж на средна възраст, който си проправяше път към тяхната маса.

— Предпочитам да остана.

Ломакс го изгледа.

— Добре. Но няма да казваш нито дума, няма да оспорваш нищо, което казвам, и няма да правиш резки движения.

— Дадено.

Ломакс изучаваше приближаващия се мъж. Беше среден на ръст, с педантично поддържани сива коса и мустаци, светлосини очи и орлов нос. Джобът му беше издут, но той и не опитваше да го прикрие. Ако там имаше оръжие, твърде трудно би могъл да го извади.

— Вие сте господин Ломакс, нали? — Мъжът спря до празния стол.

— Точно така. А това е моят партньор — господин...

— Силиконовото хлапе — вметна младежът.

— Не мисля, че съм чувал за вас, господине.

— Ще чуете — отговори Хлапето.

— Аз съм Мило Корбеккиан. Мога ли да седна?

— Заповядайте — покани го Ломакс.

Корбеккиан се настани.

— Имате ли нещо против да запуша?

— Моля.

Еlegantният мъж запали тънка пура, а Ломакс сбърчи нос.

— Съдържа лек стимулант — обясни Корбеккиан. — Миризмата е неприятна за околните. Ще я загася, ако искате.

— Както желаете — отговори Ломакс. — Мога да я понеса, щом вие можете.

— Тогава с вашето любезно позволение ще продължа да пуша — Корбеккиан се отпусна назад. — Както разбирам, вие сте познат на Джейсън Коул.

— Точно така.

— Скъпият Джейсън — Корбеккиан махна на минаващ сервитьор да му донесе питие. — Последния път, когато го видях, тръгваше за някакъв малък свят по Вътрешната граница. — Той направи пауза. — Как я кара?

— Както повечето трупове, предполагам.

— Горкото момче — Корбеккиан не показва нито изненада, нито съжаление.

— Никога не изпращайте момче да върши мъжката работа.

— О?

— Нямаше никакъв шанс срещу Ледения — Ломакс впери поглед в него. — Нито другите трима, които сте изпратил.

— Какви други трима? — попита невинно Корбеккиан, докато оставяха питието му на масата.

— Господин Корбеккиан, никога няма да стигнем до задоволително споразумение, ако не свалим всички карти на масата. Знам, че сте изпратил четирима души да убият Ледения и всичките са погребани на Последен шанс.

— Дори да предположим, че наистина съм изпратил четирима души там, нима известният Гробокопач — ако мога да използвам професионалния ви прякор — е изминал целия път до Олимп, за да ми каже, че са се провалили?

— Можете да продължите да пилеете пари, като изпращате пушечно месо срещу Ледения. Или — добави Ломакс, — можете да купите най-добрия и работата ще бъде свършена.

Силиконовото хлапе сякаш искаше да каже нещо, но Ломакс го смрази с поглед.

— Разбирам. — Корбеккиан вдигна чашата до устните си и я изпразни на един дъх. — Дошъл сте да търсите работа.

— Дошъл съм да обсъдим въпроса. И не се продавам евтино.

— Не съм си и помислял друго. — Мъжът остави чашата на масата и напрегнато впери поглед в нея.

— Пък и виждате какво става с онези, които се продават евтино.

— Добър довод, господин Ломакс — съгласи се Корбеккиан и го погледна. — Наистина добър довод. — Замълча. — Колко ще искате и кога можете да тръгнете?

— Два милиона кредита или техния еквивалент в долари Мария Тереза. А съм готов да тръгна веднага щом поговоря с Миропомазания.

Ломакс внимателно наблюдаваше реакцията му — изненада, че знае името на работодателя му, шок, страх, нещо друго... Но лицето на мъжа остана безизразна маска.

— Много трудно ще се уреди, господин Ломакс.

— Не по-трудно, отколкото премахването на Ледения, предполагам.

— Миропомазания не обича да се занимава лично с тези въпроси.

— А аз не обичам да имам работа с посредници.

— Уверявам ви, че съм много повече от посредник — рече Корбеккиан.

— Колко струват вашите правомощия? — попита Ломакс.

— Не ви разбирам, господине.

— Ако работя директно с вас, хонорарът ми ще е три милиона кредита. Десет минути от времето на Миропомазания дали не струват един милион?

Корбеккиан го изгледа продължително.

— Защо искате да го видите?

— Имам си причини.

— Ще е удоволствие за мен да му ги предам.

Ломакс поклати глава.

— Не сключвам сделки по този начин.

— Мога ли да ви дам един приятелски съвет, господин Ломакс?

— Винаги съм щастлив да получа съвет — прие любезно той.

— Ако бях на ваше място, не бих проявявал изисквания или поставял условия, които могат да раздразнят Миропомазания. Дори опитен човек като вас не може да издържи гнева му.

— Аз съм доста по-опитен от Ледения. А той го е издържал — отбеляза Ломакс.

— Той е незначителен дразнител, който вероятно дори не подозира за съществуването на Миропомазания. Живее по Вътрешната граница и влиянието му върху събитията е съвсем минимално.

— Тогава защо сте предприели такива действия да го премахнете?

— Това, господин Ломакс, не е ваша работа.

— Ако приема поръчката на Миропомазания, става моя работа.

Корбеккиан загаси пурата си и веднага запали нова.

— Не мисля, че можем да работим заедно, господин Ломакс.

— Разбира се, че можем. Просто предайте моето съобщение на Миропомазания и ми донесете неговия отговор.

Корбеккиан поклати глава.

— Не съм съгласен, господин Ломакс. Задавате прекалено много въпроси и имате прекалено много изисквания.

— Наистина ставам много взискателен, когато ми се налага да рискувам живота си. Ако Ледения беше лесна плячка, досега щеше да е мъртъв.

— Не разбирам какво общо има убиването на Ледения със срещата с Миропомазания — раздразнено рече Корбеккиан.

— Не ви трябва да разбирате. Аз виждам такава връзка и това е достатъчно.

— Много се съмнявам, че ще говори с вас, господин Ломакс.

— Ще го направи.

Корбеккиан не се опита да прикрие любопитството си.

— Защо сте толкова сигурен, господин Ломакс?

— Защото ще му кажете, че ако той не ме приеме, ще предложи услугите си на Ледения.

Другият се вгледа безизразно в него.

— Как мога да се свържа с вас?

— Тук утре вечер.

Еlegantният мъж се изправи.

— Ще имам отговор за вас дотогава.

Обърна се и излезе от Синия павилион.

— Нали няма наистина да се наемеш да убиеш Ледения? — попита Силиконовото хлапе.

— Не ставай глупав.

— Тогава защо не го уби на място?

Ломакс се усмихна.

— Обещах на управителя, че няма да изцапаме покривките с кръв.

— А какво ни спира да го проследим и да го убием навън?

— Нищо освен здравия разум — отвърна Ломакс. — Той е просто наемник. Ако го убия, Миропомазания ще намери някой друг да наема убийци.

— И какво ще правим сега?

— Аз ще остана тук и ще се наслаждавам на шоуто.

— А аз?

— Ти? Ти вземаш своите виждащи в тъмното очи и проследяваш господин Корбеккиан.

— Докъде да го проследя?

Ломакс вдигна рамене.

— Докъдето отива.

— А после какво?

— После запомни как да го намериш, в случай че Миропомазания реши да не се среща с мен.

Хлапето напусна клуба, а Ломакс се отпусна назад и загледа представлението с чувство на удовлетворение.

6.

Слънцето току-що бе изгряло, когато видеофонът в хотела зазвъня. Ломакс седна, спусна крака от леглото и заповяда на машината да се задейства. Миг по-късно пред него се появи холограмата на Мило Корбеккиан.

— Добро утро, господин Ломакс.

— Как ме открихте? — попита той. — Не използвах истинското си име, когато се регистрирах.

— Имам свои източници.

— Какво има? Мислех, че ще се срещнем в Синия павилион довечера.

— Няма да е необходимо. Говорих с него и той е съгласен да ви види.

— Кога?

— Ще ви чакам пред хотела ви точно по обяд. Само вас, никого друго. Вземете си и багажа. Няма да се връщате.

— Не е ли на Олимп?

— Просто се пригответе.

— Добре.

— И още нещо, господин Ломакс.

— Какво?

— Не обичам да ме следят. Ако вашият спътник се опита да го направи отново, няма да съм отговорен за това, което ще му се случи.

Ломакс си позволи лука да се усмихне.

— Прекалено е млад.

— Ако иска да остарее, по-добре да вникне в думите ми.

— Ще предам съобщението ви. — Ломакс помълча. — Искате ли той да остане на Олимп?

— Дали ще остане на Олимп или не, е без значение за мен. Но не може да дойде с нас.

Ломакс кимна.

— Ще се видим на обяд.

— На обяд — повтори Корбеккиан и прекъсна връзката.

Ломакс стана, отиде в банята, мина набързо под душа, среса се и започна да се облича. Когато свърши, излезе от стаята, слезе с асансьора два етажа по-надолу, прекоси коридора до стаята на Хлапето и почука на вратата.

— Отвори се — прозвуча гласът на Хлапето отвътре.

— Добро утро — поздрави Ломакс, влизайки в стаята.

— Добро утро — отвърна Хлапето, напълно облечен и седнал пред холовидеото. Заповяда на филма да спре и попита: — Някаква полза от адреса, който ти съобщих снощи?

— Не още — отговори Ломакс и впери поглед в него. — Усетили са те.

— Невъзможно! Не съм се приближавал на по-малко от сто метра до него. Бих се заклеял, че не ме е видял!

— Тогава вероятно те е усетил някой от телохранителите.

— Имал е телохранители? — възкликна изненадано Хлапето. — Никого не видях.

Ломакс се усмихна.

— От най-добрите са.

— Той ли ти го каза?

Ломакс кимна.

— Кога? — попита Хлапето.

— Обади ми се преди пет минути.

— Как те е открил? Нали използваме фалшиви имена?

— Олимп е родният му свят — отвърна Ломакс. — Ако не беше достатъчно добър да ни открие, едва ли би се задържал толкова дълго на работата си.

Хлапето се взря в него.

— И така, какво става? Ще се срещнем ли с Миропомазания?

— Аз да.

— А аз?

— Корбеккиан каза „не“ за теб.

— Тогава какъв съм аз — заложник?

Ломакс се изкиска.

— Не му е необходим заложник. Има мен.

— А аз какво ще правя?

Ломакс го изгледа.

— Наистина ли искаш да участваш във всичко това, Хлапе?

— Аз вече участвам.

— Ако искаш да се измъкнеш, точно сега е моментът. Ти си гражданин, но останеш ли, се превръщаш във воин и прицел за всекиго.

— Вътре съм — рече твърдо Хлапето.

— Добре, сега да закусим и да обсъдим нещата.

Взеха асансьора до приземния етаж и влязоха в малък ресторант. Хлапето си поръча цяла закуска, а Ломакс се задоволи с чаша кафе и кифла.

— Никога не съм виждал ресторант като този! — ентузиазирано извика Хлапето и посочи холографските изображения на различните ястия, които висяха над масата. — Страшно е интересен.

— Обикновено място — поясни Ломакс, — Това, което видя снощи — напечатано меню и истински сервитьори, е голяма рядкост.

Храната им бе донесена от автоматична количка, която изчака да преместят чашите и чиниите на масата, и се върна в кухнята.

— Добре — рече Хлапето, — нека се върнем към работата.

— Само една минута — Ломакс извади малък продълговат механизъм от джоба си.

— Какво е това?

— Прост шифровчик — отвърна Ломакс и го активира с натискане на малък бутон. — Има охранителна техника по целия етаж — той кимна към камерата в единия ъгъл на ресторанта. — Ако някой се опита да ни подслуша, това ще му попречи.

— Мислиш, че някой ни наблюдава?

Ломакс вдигна рамене.

— Кой знае?... Ще живееш по-дълго, ако допускаш най-лошото и се подготвяш за него.

— Ще го запомня.

— Постарай се. — Ломакс се огледа небрежно наоколо, изучавайки лицата на клиентите и опитвайки се да ги съпостави с тези, които бе видял предната вечер в Синия павилион. Най-накрая се обърна към Хлапето. — Сигурен ли си, че искаш да участваш? Все още имаш достатъчно време да си тръгнеш.

— Няма начин.

— Добре — Ломакс отпи от кафето си. — На Олимп няма какво повече да се научи, така че не е нужно да ме чакаш тук.

— Какво трябва да направя?

— Винаги си искал да се срещнеш с Ледения, нали? Ще отидеш на Последен шанс и ще занесеш едно съобщение.

— Разбира се, че искам да се срещна с него. Но звучи така, сякаш ме изпращаш там само за да се почувствам полезен. Защо не използваш космическото радио?

— Честно казано, не ми пука дали се чувстваш полезен или не — рече сериозно Ломакс. — Изпращам го лично по теб, защото ако го излъча по радиото, ще ми коства живота. Това достатъчно ли ти е?

— Какво е съобщението?

— Искам да му предадеш, че независимо какво чува аз все още работя за него.

— Какво би могъл да чуе?

— Например че Миропомазания ме е наел да го убия.

— А ако не ми повярва?

Ломакс свали пръстена от кутрето на лявата си ръка.

— Дай му го. Знае, че е мой.

— Добре — Хлапето се вгледа в Ломакс през масата. — Но на въпроса — защо да вярва на теб?

— Доста добър въпрос — призна Ломакс.

— А имаш ли отговор?

Ломакс се намръщи.

— Не съвсем — каза накрая.

— Звучи ми като че ли си изправен пред сериозен проблем — предположи Хлапето.

Ломакс въздъхна дълбоко.

— Плащат ми да ги преодолявам. — Довърши кифлата си и стана. — Трябва да свърша още няколко неща. Ще платя стаята ти до обяд; ако останеш за по-дълго, ще плащаш от джоба си.

— А за хангара и таксите за излитане?

— Ще се погрижа и за тях. Доскоро, Хлапе.

Ломакс вдигна кредитно кубче пред скенера, изчака да го регистрира и напусна ресторанта. Уреди сметката си на рецепцията, после се спря пред видеофона и се погрижи за таксите на космодрума.

След това провери указателя, плати цената за връзка с главния клон на планетарната библиотека и влезе в раздела за пресата.

— Извади ми всякаква информация за Миропомазания — заповяда той.

— Има шест статии за Миропомазания от 3445 година от галактическата ера досега.

— Копирай ми ги всичките на хартия.

— Ще ви струва допълнително 24 кредита, 16.2 рубли Нов Сталин или 4.78 лири Далечен Лондон. Ако вашата банка работи с друга валута, ще ви струва още три процента комисиона за обмяната. Приемате ли таксите?

— Да.

— Работя... готово.

Шестте статии се показаха през отвора под екрана и Ломакс прекъсна връзката.

Откри удобен стол в единия ъгъл на фойето, седна и се зачете в тях.

За пръв път Миропомазания се споменаваше като лидер на малък религиозен култ далеч по Периферията. Бил арестуван за убийство на един от подчинените си, но случаят бил приключен поради липса на доказателства, когато двамата очевидци изчезнали.

Пет месеца по-късно се преместил на Спиралния ръкав, не толкова далеч от Земята, и сега Демокрацията го преследваше за неплащане на 163 милиона кредита данъци.

Една година по-късно построил храмове и молитвени домове на около двадесет планети в сърцето на Демокрацията и се смяташе, че има милиони последователи. Нито дума за случая с укриването на данъци.

Последните три статии с разлика от по един месец отразяваха коментарите на политици и други обществени фигури за Миропомазания, за предполагаемите ексцесии на неговата секта, за отказа му да плаща данъци (отново) и за нарастващата му сила и популярност. В най-скорошната статия имаше списък от пет души, които публично се бяха изказали срещу него и оттогава изчезнали.

Нямаше нито холограма, нито снимка на Миропомазания, нито пък някаква информация или намек за произхода му. Ломакс бе малко изненадан, че не е чувал за човек с такава огромна организация, но пък тя бе възникнала по Периферията и се бе разпространила само в пределите на Демокрацията, а не в онези светове, които формираха

Вътрешната граница. А мъжете и жените по Границата не обръщаха много-много внимание на събитията, които не ги засягаха пряко.

Истинският въпрос обаче не беше как силата на Миропомазания бе нараснала толкова бързо. А с какво Ледения — собственик на кръчма в незначителен свят по Границата, който не бе стъпвал на планета на Демокрацията близо три десетилетия, е привлякъл вниманието и очевидната омраза на мъж, който бе на петстотин светлинни години от Вътрешната граница.

Ломакс провери часовника си, видя, че му остават два часа до срещата с Корбеккиан, и излезе да се поразходи в хладната утрин. Повървя безцелно покрай няколко блока, като спираше да погледа някоя и друга витрина или холографско изображение. Уличен търговец продаваше красиви извънземни каменни гравюри, медиум предсказваше падането на Демокрацията, уличен музикант от неизвестна раса свиреше атонална, но въздействаща мелодия на струнен инструмент с непознат дизайн.

Ломакс спря пред оръжеен магазин, огледа с окото на специалист изложените образци, не откри нищо по-добро от собствения си арсенал и накрая тръгна обратно за хотела. Отбеляза с одобрение, че Олимп като повечето светове по Вътрешната граница презираше новите нанотехнологии на Демокрацията и почистваше улиците си с миещи машини, вместо да използва поглъщащите боклука микроби, създадени на Делурос VIII.

Стигна до хотела двадесет минути преди обед, изпи набързо едно кафе и застана точно до централния вход. Няколко минути по-късно пред него спря великолепна кола последен модел. Вратата се отвори и Мило Корбеккиан го покани с жест.

— Добро утро, господин Ломакс — поздрави го той, докато последният влизаше в колата.

— Добро утро.

— Надявам се, че сте бил разумен и сте предупредил вашия млад спътник да не ни следва.

— Той е на светлинни години оттук.

— Така е най-добре. Имаме регистрационния номер на вашия кораб и ако по време на нашето пътешествие се натъкнем на него, няма да се поколебаем да го пръснем на парчета. Ясно ли е?

— Да — Ломакс се облегна назад върху плюшената седалка.

— Имате ли въпроси? — попита Корбеккиан, докато шофьорът му бавно включваше колата в сутрешния трафик.

— Ще ги задам, когато му дойде времето.

— Ще бъдете изцяло сканиран, преди да се качите на моя кораб, и всички оръжия, които носите, ще се конфискуват... Ако постигнете споразумение с Миропомазания, ще ви бъдат върнати.

— Добре.

— Мисля, че ще се разбираме чудесно — усмихна се доволно Корбеккиан.

— Няма причина да не го правим, господин Корбеккиан. В края на краищата ще бъдем в един отбор.

— Искрено се надявам на това. Ще е удоволствие за мен да работя с човек като вас.

— Мисля, че мога да кажа същото за вашия шеф.

Корбеккиан погледна разсеяно през прозореца.

— Какво знаете за Миропомазания? — попита той накрая.

— Само това, което успях да науча от вестниците.

— Не бих вярвал на всичко, което се пише в пресата, господин Ломакс.

— Така ли?

— Определено не.

— Това означава ли, че той си плаща данъците? — усмихна се Ломакс.

Корбеккиан се обърна към него.

— Човек не може да се шегува по адрес на Миропомазания, господин Ломакс. Пресата дори не разбира с кого си има работа.

— Останах с впечатление, че го мислят за много влиятелна личност дори и когато не го харесват или не си плаща данъците.

— Ако ви открия истинската степен на неговата политическа и финансова мощ, вие ще ме помислите или за глупак, или за лъжец.

— Възможно е — любезно се съгласи Ломакс.

— Дори и да не вярвате на нито една моя дума, господин Ломакс, доверете ми се за това. Ще сгрешите. — Замълча и после повтори: — Дяволски ще сгрешите.

7.

Затвориха Ломакс в каютата му. Той нямаше никаква представа колко пъти над светлинната скорост и колко дълго бяха пътували, когато корабът се приземи.

— Пристигнахме, господин Ломакс. — Корбеккиан отключи вратата. — Моля ви да следвате точно инструкциите ми щом напуснем кораба.

— А оръжията ми?

— Ще ви бъдат върнати след срещата.

— Вашият шеф може да поиска да види как си служи с тях.

Корбеккиан се усмихна.

— Вие сте Гробокопача. Това е достатъчно.

Ломакс вдигна рамене и излезе от каютата.

— Каква е гравитацията тук?

— Деветдесет и седем цяло и два процента от стандартната. Няма да са ви нужни защитен костюм, апарат за дишане, стимуланти или депресанти.

— Предполагам, че ако искате да знам на кой свят се намирам, щяхте да ми кажете — отговори Ломакс.

— Точно така.

— Добре. Нека да тръгваме.

— Последвайте ме, моля.

Корбеккиан го заведе до люка и миг по-късно се озоваха на пуста, препечена от слънцето земя. В далечината се виждаха огромни пясъчни дюни, вятърът — горещ и сух — вдигаше червен прах на хоризонта. Можеше да е пустинен свят, а можеше и да не е — вероятно някъде наблизо имаше океан, тъй като въздухът съдържаше доста кислород. Нямаше съмнение обаче, че е в средата на пустиня, която се простираше във всички посоки, докдето поглед стига.

— Ще свикнете с топлината — успокои го Корбеккиан. — Ако се почувствате замаян, ми се обадете.

— Къде отиваме? — попита Ломакс. — Изглежда страшно безлюдно.

— Отиваме да се срещнем с Миропомазания. Моля ви да почакате с мен, господин Ломакс. Нашият транспорт ще пристигне всеки момент.

Ломакс се премести на сянка до кораба и запали тънка пура. Беше я изпусил до половина, когато бронирана лъскава кола спря на десетина метра от тях.

Корбеккиан го покани да влязат. Колата веднага разви висока скорост и Ломакс се отпусна назад и се загледа в сякаш безкрайния пустинен пейзаж. Нито Корбеккиан, нито шофьорът казаха нещо. Мълчаливата екскурзия продължи около тридесет минути, след това колата внезапно намали и спря.

Корбеккиан и Ломакс слязоха и колата веднага потегли нанякъде.

— Приемам, че сме тук, където и да е това тук.

— Точно така.

Ломакс с ръце на кръста оглеждаше околността. Намираха се в оазис, но дали беше естествен или изкуствен, не можеше да каже. На около тридесет метра се издигаше огромна палатка, направена от металоподобна тъкан, която сякаш поглъщаше слънчевата светлина и я отразяваше с всички цветове на спектъра. С всеки полъх на бриза цветовете семеняха, насищаха, преливаха се и отново се изчистваха, като че ли палатката беше някаква гигантска призма.

Наоколо ѝ имаше две дузини въоръжена охрана. Всички бяха въоръжени с еднакви звукови пушки, но не носеха униформа. На около километър и половина на запад, върху равна ивица окъпана от слънцето земя, между две малки дюни се намираше огромна сграда, която Ломакс не можеше да определи дали беше гараж или хангар. Нямахте писта за приземяване, но самата земя беше толкова равна и твърда, че едва ли бе необходима специална писта. На върха на сградата стърчеше висока цилиндрична антена — белег, че космическа приемо-предавателна станция бе свързана с палатката.

— Очаквах нещо по-потресаващо — обади се Ломакс.

— Това е само един от петдесетте поста, които имаме в Демокрацията и по Вътрешната граница — отвърна Корбеккиан. — Важно е удобството... Бих се изненадал, ако Миропомазания прекарва повече от три дни в годината на това място.

Ломакс не отговори.

— Нека отидем под сянката на онова дърво, господин Ломакс, Няма причина да не се настаним удобно, докато чакаме вашата аудиенция.

— Звучи ми разумно.

Корбеккиан търсеше сенчесто място под редките клони на пустинно дърво на няколко метра от водата.

— Няма да чакаме дълго — добави той след минута мълчание.

— О?!

— Сигурен съм, че иска да свърши срещата си с вас навреме, за да напуснем планетата преди смрачаване. — Корбеккиан се усмихна. — Няма смисъл да ви се дава шанс да видите звездните конфигурации и да определите къде сте.

— Смятам вече да работя за него доста преди да е мръкнало.

— И аз се надявам на това. Уморих се да изпращам некомпетентни хора срещу Ледения. Човекът трябваше да е мъртъв преди два месеца.

От палатката излезе млада жена и се приближи до тях.

— Ще ви приеме сега.

— Добре — Корбеккиан се надигна.

— Само господин Ломакс — добави тя.

Корбеккиан се обърна към него:

— Късмет! Надявам се, когато излезете, да сме в един и същ отбор.

Ломакс последва жената до входа на палатката, тя спря и го заговори:

— Ще се обръщате към него с „господарю мой“. Тъй като все още не сте член на общността, не е необходимо да коленичите пред него — продължи тя. — Ще се поклоните, когато ви представя, никога няма да обръщате гърба си към него и ще тръгнете с гръб назад, когато срещата ви приключи. Разбрахте ли?

— Да — потвърди Ломакс.

— Тогава влизайте.

Жената отстъпи встрани.

Ломакс наведе глава, пристъпи през прага и веднага бе поздравен от двама яки мъже, които носеха свободни дрехи от лъскава материя с метален блясък. Показаха му, че трябва да мине между тях, и го придружиха до втора врата към вътрешността на палатката.

Подът бе покрит с пищно изтъкани килими от различни светове, а на стените, направени от титанова сплав, което превръщаше стаята в недостъпна отвън, висяха картини и холограми от човешки и извънземни светове. Усещаше се лека миризма на тамян, а нежна мелодия на екзотична чужда симфония се носеше от сребърен куп, висящ на около метър над пода близо до една от холограмите.

В средата на стаята на стол, богато украсен със скъпоценности, седеше висок аскетичен мъж с орлов нос, изпъкнали скули и големи, черни като въглен очи. Носеше бяла роба, а от врата му висеше златна верига, върху която бяха закрепени няколко религиозни амулета.

Точно до стола седеше огромно животно, подобно на котка, с гладки мускули, хищни нокти и огромни зъби. Зелените му очи се присвиха, когато Ломакс се приближи, а от гърлото му се чу глухо ръмжене. Мъжът в бялата роба издаде кратка команда и животното легна долу с поглед, вперен в ловеца на глави. Когато най-накрая Ломакс спря пред него, мъжът се изправи.

— Добре дошъл в моите скромни покои — каза той с дълбок глас. — Аз съм Мойсей, Мохамед, Христос, познат на истинските вярващи като Миропомазания.

— Приятно ми е да се запознаем, господарю мой — отговори Ломакс и се поклони.

— Притеснява ли ви моето домашно животно?

— Не и ако е домашно животно.

— Никой не може да го приближи, без да изгуби ръка или крак — уточни Миропомазания и нежно погали главата на съществото. — Но както виждате, аз го докосвам безнаказано.

— Наистина — съгласи се Ломакс.

— Ако му кажа да ви нападне, ще ви разкъса гърлото за по-малко от секунда — продължи Миропомазания.

— Сигурно. Но ако му кажете да ме нападне, кой тогава ще убие Ледения заради вас?

Миропомазания се усмихна.

— Харесвате ми, господин Ломакс.

— Благодаря ви, господарю мой.

Усмивката изчезна.

— Защо искате да убиете Карлос Мендоса?

— Не искам да го убивам — отговори Ломакс. — Убиването на хора е опасна работа. Ще съм щастлив да получа един милион кредита от вас, без да го убивам... Но предполагам, че няма да ми платите за несвършена работа, нали?!

— Това не е маловажен въпрос, господин Ломакс — каза Миропомазания сурово, а котешкото същество се размърда неспокойно, усетило гнева му. — От съществено значение е Карлос Мендоса да бъде елиминиран.

— Защо?

— Това не е ваша работа.

— Преди да приема поръчка, винаги искам да разбера защо съм помолен да убия някого.

— Досега сте приемал поръчки само от обикновени хора.

— А вие не сте обикновен човек?

Миропомазания отвори уста:

— Между зъбите ми е Космосът. — Той посочи ухото си. — На лявото си ухо имам бенка, на дясното си рамо — белег по рождение. Роден съм на четвъртия ден от четвъртия месец, а Слънцето е било скрито от Луната. Няма съмнение, че аз съм Миропомазания.

— Без да проявявам неуважение, господарю мой, но това, че сте Миропомазания, какво точно означава?

— Аз съм този, който човечеството чака от много векове. Моята съдба е да обединя расата, да внесе ред в хаоса, да установя господството над човечеството до най-далечните точки на галактиката.

— Мислех, че Демокрацията прави това.

— Прощавам ви неуважението, защото все още не сте истински вярващ. Но знайте, че Демокрацията е просто мой предшественик и че сега, когато аз се изкачих на сцената, дните ѝ са преброени. Бог ме избра да бъде негов пратеник сред човечеството, да го управлявам, както Той иска да бъде управлявано. Виждате ли трона, върху който седя?

— Да.

Лицето на Миропомазания излъчваше фанатичен плам.

— Бог ми даде инструкции да управлявам галактиката от този трон, да го нося със себе си на Сириус V, на Земята и накрая да го сложа в двореца, който ще построя на Делурос VIII, откъдето ще изпълня своята мисия и ще управлявам Неговото огромно царство.

— Звучи така, сякаш работата ви е почти завършена — рече уклончиво Ломакс.

— Много по-близо съм до осъществяване плана на Всемогъщия, отколкото си мислите — отговори с абсолютна увереност Миропомазания. — Повече от двеста свята са обявили предаността си към мен, а докато говорим, моите последователи посвещават масите на други хиляди светове.

— Защо един мъж, който контролира стотици светове и милиони последователи, който смята да превземе столицата на Демокрацията, се занимава със собственик на таверна в далечния край на Вътрешната граница? — попита Ломакс с искрено любопитство. — Каква заплаха може да представлява Ледения за вас?

— Мендоса? — повтори Миропомазания. — Той самият не е никаква заплаха.

— Тогава защо го искате мъртъв?

— Вече ви казах — не е ваша работа.

— Вероятно не. Но ако искате да го убия, ще трябва да ми кажете.

— Позволявате си да давате заповеди на Мойсей Мохамед Христос! — извика Миропомазания.

— Не, господарю мой — Ломакс се поклони още веднъж. — Приемете искрените ми уверения, че не искам да ви обидя. — Замълча, сетне добави: — Мислех, че можем да работим заедно. Сгрешил съм.

Миропомазания го изгледа продължително.

— Защо да вярвам, че вие можете да свършите това, в което други се провалиха?

— Първо, защото съм най-добрият — отговори незабавно Ломакс. — И второ, защото съм бил вече на Последен шанс. Моето присъствие няма да го разтревожи.

— Мога да наема други мъже, които да отидат на Последен шанс.

— Разбира се — съгласи се Ломакс. — Но Последен шанс е светът на Ледения и той е добре защитен. Те няма да успеят да го убият... А аз ще мога.

Миропомазания подпря брадичка на юмрука си и впери поглед в Ломакс. Най-накрая проговори:

— Ако изпълните тази задача успешно — каза бавно, като че ли претегляше всяка дума, — ще има и други. Ще откриете, че съм щедър в наградите и безкомпромисен при провал. — Замисли се за момент. — Тъй като не осъзнавате истинската степен на моята сила и все още не сте запознат с тънкостите на Вярата, а и защото Карлос Мендоса трябва да умре, ще ви простя непочтителното държание и ще ви кажа каквото искахте да знаете.

— Благодаря, господарю мой.

— Но ако приемете поръчката, никога повече няма да задавате въпроси във връзка със заповед или задача — продължи Миропомазания. — Ясно ли е?

— Напълно, господарю мой.

— Тогава слушай внимателно, тъй като няма да повтарям. Вероятно Демокрацията ще се подчини на моята воля. Дори милиардите кораби на прехвалената ѝ армада не могат да ми се противопоставят. — Замълча за момент, вперил поглед в далечна точка, която само той можеше да види. — В цялата галактика има само една-единствена сила, способна да се изправи срещу мен, да измени волята на Бог и да ми попречи да занеса трона си на Делурос VIII.

— Ледения? — попита невярващо Ломакс.

— Казах да ме слушате, а не да говорите! — остро извика Миропомазания. — Карлос Мендоса не представлява никаква заплаха за мен. Но той е единственият човек, преживял среща с моя истински противник. Тя може би е имала причина да го остави жив, но аз не се интересувам от тази причина. Искам го мъртъв.

— Тя?

— И тя като мен, тя се стреми да причини смъртта на Демокрацията, но е избрала да застане срещу мен, което ще доведе до нейния край, но не и преди милиони хора да пролеят кръвта си — отговори Миропомазания.

— За кого говорите?

— Рожденото ѝ име е без значение. Тя се появи преди четири години и показа истинската си същност — Пророчицата.

ВТОРА ЧАСТ
КНИГА НА ЛЕДЕНИЯ

8.

Силиконовото хлапе, издокаран в нови ярки дрехи и лъскави черни ботуши, влезе в таверната „Крайт на пътя“, изчака вратите да се затворят зад него и се огледа. Обстановката съвпаднаше с представата му за Вътрешната граница: хазартни играчи и проститутки, миньори и авантюристи, всичките въоръжени, всичките истински или потенциални убийци. Синия павилион наистина принадлежеше на Демокрацията, а „Крайт на пътя“ беше точно там, където трябваше да бъде — Търговски град на малък свят по Границата, чието име бе Последен шанс.

Огледа залата още веднъж, щастливо осъзна, че няколко клиенти се взираха любопитно в него, и кимна одобрително. Най-накрая отиде на бара.

— Какво да бъде? — попита Ледения, приближил се накуцвайки да го обслужи.

— Една бира.

— Идва веднага.

Ледения поднесе празна чаша под кранчето, измърмори „Налей“, изчака един момент, заповяда му да спре и плъзна чашата по плота до Силиконовото хлапе.

— Желаете ли нещо друго?

— Не, само бира — отвърна Хлапето и постави няколко шестоъгълни монети на плота.

Замълча и се вгледа съсредоточено в Ледения.

— Нещо не е наред ли? — последният отвърна подозрително на погледа му.

— Странно.

— Кое?

— Съвсем не приличате на жива легенда.

— Е, да си кажа правичката, не се чувствам като такава. Но просто от любопитство ме интересува — как трябва да изглежда една жива легенда?

— Не знам — вдигна рамене Хлапето. — Ама не като вас... И все пак сигурно наистина сте толкова изключителен, колкото разправят, иначе не бихте доживял тази възраст.

— Синко, нека ти дам един приятелски съвет, ако ми позволиш — рече Ледения, вперил напрегнато поглед в Хлапето.

— Какъв съвет?

— Не знам дали съм толкова изключителен, колкото казват, или не съм, но мога да те уверя, че съм достатъчно силен... Не можеш да ги видиш, но точно в този момент в теб са прицелени четири пистолета, така че моят съвет е да не предприемаш нищо, за което няма да доживееш да съжаляваш.

— Четири? — възкликна изненадано Хлапето и се огледа още веднъж наоколо. — Къде са?

— Това се казва въпрос — Ледения се усмихна студено. — А като говорим за въпроси, може би ще ми кажеш какво точно правиш на Последен шанс?

— Дойдох да ви намеря.

— Добре, намери ме. И сега какво?

— А сега ще ви предам съобщение от Гробокопача.

Ледения го изгледа.

— Какво знаеш за Гробокопача? — попита накрая.

— Може да се каже, че сме партньори.

— Не, аз не бих казал такова нещо — отвърна Ледения. — Мъже като Ломакс работят сами.

— Ами... — Хлапето малко се смути. — Той ми даде кораба си и ми се довери да ви предам съобщението му.

— Добре — съгласи се Ледения. — Какво трябва да ми кажеш?

— Тук ли? На бара?

Ледения го изгледа развеселено.

— Няма никой на метър около нас. Може би предпочиташ да ми го кажеш до рулетката или в мъжката тоалетна?

Хлапето вдигна рамене и се наведе над плота.

— Мъжът, който изпраща хора да те убият, е ръководител на религиозен култ и се нарича Миропомазания.

Ледения се намръщи.

— Никога не съм чувал за него. Защо иска смъртта ми?

— Не знам.

Ледения започна да бърше една чаша, докато обмисляше чутото.
— Защо Ломакс просто не ми се обади по радиото? Защо изпрати теб?

— Тръгна за среща с Миропомазания и... ами...

— Ти не беше поканен?

Хлапетото кимна.

— Ами така става, когато си младши партньор.

— Има и още.

— О?

Хлапетото извади пръстена на Ломакс.

— Той каза да ти покажа това.

— Добре, виждал съм го, негов е. А какво още трябва да ми кажеш?

— Че независимо какво чуеш за него, не е тръгнал да те убива.

— Ще чуя ли такова нещо? — попита Ледения.

— Така мислеше.

— Значи се е срещнал с Миропомазания под прикритието на наемен убиец?

— Бързо се досети.

— Е, нека се надяваме, че Миропомазания няма да му предложи толкова много, та да забрави за лоялността.

— Няма да забрави — увери го Хлапетото.

— Ще се изненадаш какво могат да направят хората за пари. — Ледения извади бутилка иззад бара, взе две чаши и се отправи накуцвайки до празна маса недалеч от вратата. — Ела, млади човече, трябва да си поговорим.

Хлапетото го последва и седна срещу него.

— Пийни едно — Ледения напълни двете чаши и побутна едната към младежа. — За сметка на заведението.

— Благодаря. Какво е това?

— Уиски от системата Байндър.

Хлапетото отпи глътка. Алкохолът опари езика и гърлото му, но той се насили да се усмихне и измърмори:

— Добро е.

— Никога не ставай дипломат или политик — рече кисело Ледения.

— Моля?!

— Лош лъжец си.

— Казах, че ми харесва — раздразнено повтори Хлапето и изпи остатъка на един дъх, като неуспешно се опита да прикрие задавянето си.

— Как, по дяволите, се хвана Ломакс с тебе?

— Това пък какво значи?

— Искам да знам как, по дяволите, се хвана Ломакс с теб — повтори спокойно Ледения.

— Направих му една услуга на Сивия облак.

— Каква?

— Спасих му живота.

Ледения го изглежда.

— Ти? — не повярва Ледения.

— Аз.

— Ако попитам как, вероятно ще ми разкажеш.

— Мислиш, че лъжа ли? — разгорещи се Хлапето.

— Нека просто кажем, че преувеличаваш. И така ще е най-добре — добави той. — Ако на Ломакс му се е наложило ти да го спасяваш, значи не съм наел човека, когото трябва. А аз остарях, защото не греша в преценката си за хората, с които работя. — Замълча. — Къде срещнахте Миропомазания?

— Не сме се срещали. Свързахме се с един от неговите хора на Олимп, но аз не знам къде е Миропомазания.

— А какво знаеш за него?

— Не много. Само че е водач на някакъв култ и че желае смъртта ти.

— Сигурен ли си, че говориш за мъж, а не за жена? — попита Ледения и отпи глътка от чашата си.

— Да. Поне Корбеккиан — това е неговият човек на Олимп, който продължава да наема хора да те убият — та той говореше за мъж. Защо? — попита Хлапето. — Да не би някоя жена да ти има зъб?

— Възможно е. Просто исках да съм сигурен, че новото й име не е Миропомазания.

— Значи все пак някъде има жена, която иска да те убие — повтори Хлапето с озарено от любопитство лице. — Какво си й направил?

— Дълга история — Ледения пресуши чашата си.

— Целият съм в слух.

— Не е твоя работа.

— Знаеш ли, не си най-дружелюбният човек, когото съм срещал.

— През последния месец четирима души, които никога преди не съм виждал, се опитаха да ме убият. А сега ти се появяваш изневиделица и ми казваш, че някакъв религиозен куку, за когото никога не съм чувал, желае смъртта ми и че тези дни ще ми кажат, че Гробокопача работи за него. При тези обстоятелства някои хора може и да се държат дружелюбно, но аз не съм от тях.

— Но аз съм тук, за да ти помогна!

— Ти? — усмихна се развеселено Ледения. — Ти пък какво можеш да направиш?

— Ще се изненадаш.

Ледения вдигна рамене.

— Вероятно... Как се казваш?

— Наричат ме Силиконовото хлапе.

— Кой те нарича така?

Хлапето преглътна.

— Всеки, който ме е срещал, откакто напуснах Сивия облак — отговори неубедително той.

— Всичките, а? Е, изглежда интересно име, особено за младеж, който е от плът и кръв. Как се сдоби с него?

— Гробокопача ми го даде.

— В такъв случай съм впечатлен — рече Ледения, — Защо си Силиконовото хлапе?

— Имам имплантирани чипове за виждане в инфрачервения и ултравиолетовия спектър. А по пътя от Олимп дотук изобретих един, който ще ми даде възможност да реагирам по-бързо от всеки друг в галактиката.

— Но все още не е имплантиран в теб?

— Не, но това е проста хирургическа операция. Ако имате лекар на Последен шанс, мога да я извърша за по-малко от час.

— Имаме един — отговори Ледения, — но не е изтрезнявал от близо десет години. Ако бях на твое място, щях да почакам, докато посетя по-голям свят.

Хлапето изглеждаше страшно разочарован.

— Надявах се да я осъществя тук, за да мога да те защитавам.

— Благодаря за загрижеността, но нямам нужда от защита на собствения си свят... Освен това този следобед тръгвам.

— О? Къде отиваш?

— В Демокрацията.

— Защо?

— Защото ако стоя тук, ще съм удобна мишена за убийците на тоя Миропомазан — отговори Ледения. — Може би Ломакс ще се справи със ситуацията, а може би не... Не смятам да остана, за да разбера.

— Но защо в Демокрацията? Не съм казал, че Миропомазания е там. По дяволите, не знам къде е.

— Нито пък аз. Но смятам да разбера на всяка цена.

— И мислиш, че някой в Демокрацията може да ти каже?

— Да — отговори убедено Ледения. — Там има някой, който ще ми каже.

— Защо ще биеш целия път? Защо просто не му изпратиш съобщение по радиото?

— Не твърдя, че ще иска да ми каже — отвърна Ледения. — А само, че може да ми каже... И ще го направи — заключи мрачно той.

— Идвам с тебе — каза внезапно Хлапето.

— Не си спомням да съм те канил.

— Нищо няма да се случи тук, след като тръгнеш.

— Хлапе — започна сериозно Ледения, — гробищата са пълни с млади мъже, дошли по Вътрешната граница в търсене на приключения. Повярвай ми, ще си много по-добре, ако просто си седиш тук до идването на Ломакс.

Младежът поклати глава.

— Там има цяла галактика, която чака да бъде видяна. — Той се усмихна. — Смятам да я видя.

— Стани турист. Ще живееш по-дълго.

— Ако не ме вземеш, ще те последвам с кораба на Гробокопача.

— Това е твое право. Опитай се да не потрошиш кораба.

— По дяволите, Леден, защо не разбираш, че съм на твоя страна!

— Хлапе, ти дори не знаеш каква е играта.

— А ти знаеш ли?

— Не — призна Ледения. — Но смятам да разбера.

— Може да имаш нужда от мен.

— Съмнявам се.

— Веднъж имплантирам ли си чипа, ще бъда най-бързият човек, който някой е виждал.

— Да си бърз е добре, да си точен е по-добре — той млъкна за миг. — А да знаеш кога да не стреляш, е най-добре.

— Ако съм с тебе, ще ми казваш кога да стрелям и кога не.

— Да ти казвам какво да правиш не ми влиза в работата, — Ледения вторачи поглед в Силиконовото хлапе. — Не знаеш в какво се забъркваш. Ако имаш ум в главата, ще се върнеш на Сивия облак и ще останеш там.

— Ти също не знаеш в какво се забъркваш.

— Аз вече съм вътре. Четирима мъже се опитаха да ме убият.

— Защо мислиш, че ще престанат да те преследват, ако просто напуснеш Последен шанс? Мога да ти помогна.

— Защо?

— Защо какво? — попита объркано Хлапето.

Ледения го изгледа любопитно.

— Не те бях виждал допреди десетина минути. Защо искаш да рискуваш живота си заради мен?

— От малък слушам истории за тебе. Вероятно няма да ми повярваш, но си един от моите герои.

— Прекалено съм стар, дебел и куц, за да бъда нечий герой.

— Още една причина да съм ти от полза. На Последен шанс може и да си неуязвим, но се превръщаш в пушечно месо веднага щом го напуснеш.

— Виж какво Хлапе, дори и да имплантираш този твой чип, просто реакциите ти ще станат по-бързи.

— Това не е ли достатъчно?

Ледения го изгледа развеселен.

— Означава, че можеш да пропуснеш двойно повече мишени в сравнение с нормалните хора.

Хлапето стана, взе бутилката и отиде до бара. Сложи я в най-отдалечения край и се върна при масата.

— Може ли да затъмниш прозорците и да угасиш осветлението?

— На няколко дузини от моите клиенти няма да им хареса.

— Само за една-две секунди.

— Защо?

— За да ти докажа, че се нуждаеш от мен.

Ледения го изгледа, после вдигна рамене.

— Ще затъмним залата само за момент — съобщи той на събралите се клиенти и играчи. — Не се притеснявайте за нищо. Ако имате карти или пари на масата, поставете ръцете си върху тях.

Изчака няколко секунди, после кимна на един от подчинените си. Онзи влезе в офиса, а миг по-късно вратите се затвориха, прозорците се затъмниха и светлините угаснаха.

— И сега какво? — попита Ледения.

— Сега ще ти покажа какво мога.

Последва секунда тишина, нарушена от изстрел и трясък на счупено. Една жена изпищя, а неколцина от мъжете изпсуваха.

— Какво, по дяволите, беше това? — изкрещя Ледения. Осветлението се включи незабавно и той видя, че половината му клиенти бяха извадили оръжията си.

— Всичко е наред, приятели — успокои ги Ледения. — Няма за какво да се горещите.

— Само погледни — каза гордо Хлапето и посочи парчетата от бутилката върху плота.

Ледения доуцука до бара и застана на метър от стъкълцата.

— Наистина ли виждаш в тъмното?

Хлапето кимна.

— И улучвам в каквото се прицеля.

— Откъде да знам, че просто не си запомнил къде я сложи?

— Наистина ли се съмняваш? Можем да повторим опита — ще поставиш бутилка, където искаш, щом угасне осветлението.

Ледения се замисли над предложението и поклати глава.

— Няма нужда, вярвам ти. Добре де, направи ми впечатление.

— Е, и?

— От този момент работиш за мен.

— И колко ще ми плащаш?

— Зависи какво поискам да свършиш. — Ледения извади пачка кредити и ги подаде на Хлапето. — Това ще ти стигне за известно време.

— Благодаря. — Младежът прибра парите. — Кога тръгваме?

— След като си изям обяда и си опаковам нещата. Ще се срещнем при хангара.

— Благодаря, Леден. Няма да съжаляваш.
— Ще видим.

9.

Името на планетата бе Сладка вода. Тя бе сравнително нова на междузвездния пазар на недвижими имоти — свят за оттегляне на много богатите.

Сладка вода се гордееше с по едно игрище за голф на всеки петдесет от общо тридесет и пет хилядите жители, закрити и открити басейни във всяка къща, бърза доставка по домовете от местните магазини, лекар на всеки двеста души, километър и половина плажна ивица на сладководен океан за всеки собственик на недвижим имот, внесени птици от всеки вид и цвят, ежедневни транспортни услуги до повече от дузина главни светове на Демокрацията, стотици частни хангари, половин дузина брокерски къщи, свързани с всяка главна борса на Демокрацията, високи охранителни огради около всеки недвижим имот и многобройна, но незабележима частна охрана за цялата планета.

— Сигурно са нужни куп пари, за да се настаниш тук — рече Хлапето, когато заедно с Ледения слязоха от кораба.

— Повечето хора, които живеят тук, могат да си позволят не само това — отвърна кисело той.

— Кой все пак живее тук?

— Всеки, който може да си го позволи.

— Едва ли е гъсто населено — отбеляза Хлапето.

— Не, не е.

Минаха през космодрума, в който имаше елегантен ресторант и два много скъпи магазина за подаръци. Единият продаваше само редки творби на извънземното изкуство. После излязоха на яркото слънце и ги обгърна топлият сух въздух на Сладка вода.

— Мъжът, с когото трябва да се видя, няма да говори пред непознати — обърна се Ледения към Хлапето. — Лекарите на тази планета не са никак малко. Защо не опиташ да имплантираш чипа си, докато аз се погрижа за своята работа, а след пет-шест часа ще се срещнем пред ресторанта. Ще си поръчаме хубав обяд, преди да тръгнем.

— Съгласен съм.

Ледения посочи към асансьора.

— Този води към еднорелсова платформа, от която можеш да се качиш на лентите към града и да стигнеш за около десет секунди. Там лесно ще намериш лекар.

— Ти няма ли да дойдеш в града?

Ледения поклати глава.

— Мъжът, когото търся, живее в обратната посока. Ще наема кола и ще отида при него.

— Добре. Ще се видим по-късно.

Младежът отиде до асансьора, а Ледения се погрижи за кола под наем. Няколко минути по-късно караше покрай приятна местност с имения по брега на океана, докато стигна къщата, която му трябваше.

Сви по алеята и след петстотин метра се натъкна на високоволтово енергийно поле.

— Кой е? — попита металически глас от холопредавателя.

— Карлос Мендоса.

— Проверка на файловете... Положителна идентификация.

После се чу човешки глас:

— Проклет да съм! Влизай!

Полето изчезна и Ледения измина останалите триста метра до къща от извънземен материал, който хвърляше стотици променящи се отблясъци. Бе заобиколена от басейни, тераси и екзотични градини, пълни с блестящи кристални цветя, а една дълга стъклена стена предлагаше панорамна гледка към синьозелен океан.

Спря колата и слезе върху въздушна възглавница, която плавно го отнесе до втория етаж на къщата. Когато се приближи до входната врата, завари я отворена. Тръгна по коридор с огледала от двете страни. Стар плешив мъж с тънки източени ръце и крака и малко шкембенце го посрещна.

— Карлос Мендоса! Откога не сме се виждали!

Ледения кимна.

— Как си?

— Не мога да се оплача — отвърна старецът и го поведе през коридора към огромна кръгла стая с фантастична гледка към брега.

Ледения огледа стаята и се усмихна.

— Ще те затворят в лудница, ако се оплачеш. Това се казва местенце!

— Нали си идвал и преди?

— Само веднъж, точно когато се премести.

— А, да — прощалното празненство... Да ти предложи ли нещо за пиене?

— Защо не?

— Какво да бъде? — попита старецът.

От пода се издигна бар, когато го приближи.

— Каквото пиеш и ти.

— Ами пазя една бутилка цигниански коняк за специални случаи. И тъй като си първият ми гост от близо месец, мисля, че това е добър повод.

— Звучи добре — Ледения отиде до стъклената стена и погледна към океана. — Страхотна гледка.

— Нали? — съгласи се старецът с нотка на гордост.

— Невероятен свят. Кара ме да мисля, че оттеглянето е добра идея.

— Нагоре по пътя се продават няколко имота. Защо не си помислиш? — Старецът докосна едно бутонче на часовника си и блестящ метален робот влезе в стаята. — Донеси ни два коняка, Сидни.

Роботът се поклони и излезе.

— Сидни? — повтори Ледения с усмивка.

— Полудявам при мисълта да го наричам модел А-644... Седни, Карлос.

Ледения се приближи и седна. Столът веднага зае формата на тялото му, а домакинът му се настани срещу него. Роботът се появи отново след минута с два коняка върху блестящ поднос от сплав, която Ледения не познаваше.

— Благодаря ти, Сидни, това е всичко.

Роботът отново се поклони.

— Колко ти струва тази машинария?

— Доста.

— Прави ли нещо друго, освен да сервира питиета?

— Да — в онези редки случаи, когато успея да измисля нещо друго — отвърна старецът и отпи от коняка. — Чудесно! Все още го

правят най-добре в системата Цигни.

Ледения също надигна чашата си.

— Няма да споря с теб.

Настана миг мълчание и старецът впери поглед в госта си.

— И така, Карлос, наистина ли мислиш да се оттеглиш?

— Мисля за това през цялото време.

— И защо не? Направил си купища неща по Вътрешната граница и Бог знае, че си спечелил доста пари. Какво те спира?

— Последния месец четирима различни мъже се опитаха да ме убият — рече Ледения.

— Не те разбирам.

— Някой е решил да ме премахне. Мислех, че ще ми помогнеш да разбера защо.

— Оттеглих се преди около четири години, Карлос — каза старецът. — Не знам какво става по Вътрешната граница — или някъде другаде.

— Но можеш да разбереш.

— Как?

— Знам името на човека, който иска смъртта ми.

— Казах ти — скъсал съм всички връзки.

— Хайде де — укори го Ледения, — Ти беше на служба повече от половин век. Не можеш да ме убедиш, че не ти се обаждат за сведения или пък че твоят компютър не е свързан с главния на Делурос VIII.

Старецът започна да се дразни.

— Искаш прекалено много за човек, появил се изневиделица.

— Направих за теб доста, Тридесет и две.

— Вече не съм Тридесет и две. Заличиха кодовото ми име, след като напуснах. Сега съм просто Робърт Гибс.

— Ако не се бях съгласил да тръгна след Пенелопа Бейли преди шест години, щяха да те уволнят, без да дочакаш пенсия — твърдо каза Ледения. — Преди време извадих пълничкия Тридесет и две от огъня и този Тридесет и две ми дължи услуга. Тук съм, за да си я получа.

— Беше ти добре заплатено за този инцидент.

— Както и на теб, показва го жилището ти... Все още си ми длъжник.

— Не съм съвсем съгласен, Карлос — отвърна Гибс. — Работех за правителството. Ти беше наемник, който получи огромен хонорар за услугите си.

— И ти осигурих подкрепа, когато никой друг в галактиката не можеше да ти помогне. Недей да се държиш толкова покровителствено само защото остана на служба. Аз работих за тях петнайсет години, преди да тръгна по своя път. И получиха всичко, за което бяха платили, дори с лихвата.

— И въпреки това...

— По дяволите, не бих те молил за услуга, ако не се нуждаех — прекъсна го рязко Ледения. — Казах ти — имаше четири опита да ме убият.

— Спечели си доста врагове през годините.

— Наистина. Но Миропомазания не е сред тях, а именно той ме преследва.

Гибс го погледна стреснато.

— Миропомазания? — повтори той.

— Точно така.

Гибс стана, отиде до прозореца и погледна към океана.

— Защо желае смъртта ти?

— Това искам да разбере. Имам нужда от всякаква информация за него.

— Не знам нищо по този въпрос.

— Но можеш да научиш.

Гибс кимна.

— Мога.

Сега бе ред на Ледения да се намръщи.

— Защо е тази странна промяна в настроението ти? Мислех си, че ще започнеш да ми обясняваш, че нямам право да те моля за информация.

— Това е друго — Гибс се обърна към него. — Демокрацията преследва Миропомазания от близо три години.

— Защо?

— Защото от незначителен дразнител се превърна в сериозен проблем. Този човек има около двеста милиона последователи.

— Защо тогава не съм чувал за него?

— Започна да действа по Външната граница, по Рамката и Спиралния ръкав. Едва преди година стигна до Демокрацията. Именно затова съм толкова изненадан, че те преследва — доколкото знам, все още не е предприемал набези по Вътрешната граница.

— Разкажи ми за него — Ледения отново отпи от коняка.

— Претендира да е религиозен водач — отвърна Гибс, пресуши чашата си и отиде до малка масичка, където я остави. — Имаше проблеми с данъците и един ден свидетелите на правителството починаха. Тогава започнахме да го следим.

— Продължавай.

— Не ни е известна целта му, но можем да го свържем с повече от петдесет убийства. Знаем, че трескаво купува оръжия, че има голяма армия и я финансира чрез няколко нелегални бизнеса. Завеждали сме дела срещу него за неплащане на данъци на повече от осемдесет свята и деветдесет процента от тях се протакаха чрез безкрайни отлагания, докато твърдеше, че представлява освободена от данъци религиозна институция. — Гибс изсумтя презрително. — Колко религии познаваш, които притежават огромна армия?

— Според теб какво цели?

Гибс вдигна рамене.

— Не знам, по дяволите, никой не знае. Първо си мислехме, че иска да превземе няколко свята по Рамката и да си създаде своя малка империя, но после той започна да се придвижва към самата Демокрация.

— Едва ли смята да се опълчи срещу Демокрацията.

— Известно време мислехме, че ще го направи — Гибс се загледа към терасата, където три златисто-пурпурни птици бяха кацнали върху автоматичната хранилка.

— Но армията има милиарди кораби.

— И те са пръснати по петдесет-шестдесет хиляди свята. Един бърз удар срещу Делурос VIII може да причини толкова голям хаос, че вероятно бихме се споразумели с него.

— Много се съмнявам.

— Е, така смятахме тогава. В края на краищата изтеглихме двадесет и трета флотилия обратно да помага за защитата на системата Делурос, дори когато изобщо не му стигаха сили за нападение. Но през последната година той като че ли промени намеренията си.

— О?

Гибс кимна.

— Да. Според информацията ни той се е настървил маниакално срещу друга религиозна фигура, наречена Пророка, който вероятно е негов съперник в култовия бизнес. — Той се усмихна и поклати учудено глава. — Не знам откъде ги вземат тия имена... Въпреки това в последно време изглежда, че заобикаля Демокрацията и се отправя към галактическото ядро, което значи, че ще достигне Вътрешната граница много скоро.

— Защо?

— Надявах се ти да ми кажеш. Нали ти си този, когото се опитва да убие?

— Допреди два дни въобще не бях чувал за този човек — Ледения впери поглед през прозрачната стена към две от трите луни на Сладка вода, които се носеха бързо в небето.

Гибс отново вдигна рамене.

— Е, казах ти всичко, което знаех за него.

— Но не и всичко, което Демокрацията знае. Искам да ми кажеш къде е сега.

— Ако знаехме, щяхме да го преследваме.

— Все пак искам да узная всичко, което Демокрацията има за него — Ледения вторачи поглед в Гибс. — Искам поверителното му досие.

Гибс заповяда на Сидни да му донесе още един коняк.

— Не мисля, че има такава.

— Хайде де — презрително му отвърна Ледения. — И аз работех в същата институция, не помниш ли?

— Не се шегувам, Карлос. Те не знаят нищо за него.

— Трябва да имат снимки, холограми, минало, списък от сегашни съдружници...

— Това е строго секретен материал, Карлос. — Гибс пое коняка от Сидни. Роботът се поклонил, взел празната му чаша и се оттегли в другата стая. — Не мога да ти го дам.

— Разбира се, че можеш. Просто се свържи с Делурос и им кажи, че го искаш. Все още имаш достъп до всичко.

— Сигурно има някакъв поверителен материал, който ще постави правителството в неудобно положение, а на теб не ти върши

работа. В службата също се среща корупция. Ако някои агенти или служители се разследват, без още да са обвинени, няма да ти дам имената им. — Той замълча за миг и изгледа Ледения. — Това е сделката: взема ли файла от Делурос, настоявам да го прегледам пръв и насаме, а после ще ти дам само онова, което мисля, че е безопасно да знаеш.

— Съгласен съм. Бих искал и файла за Пророка.

— Не мога да ти помогна и това е истината — рече Гибс. — Нямаме нищо за него. Всъщност ако нашите информатори не споменаваха, че Миропомазания е вманиачен на тази тема, дори нямаше да знаем, че Пророка съществува.

— Очевидно той го смята за заплаха — заключи Ледения. — Щом мъж с такава мощ се притеснява от Пророка, как така Демокрацията не знае нищо за него?

— Убий ме, не знам, Карлос — призна Гибс. — Но ако научим нещо за него, ще ти го кажа при същите условия: няма да разкривам никакъв материал, който може да постави службата в неудобно положение... Това е най-доброто, което мога да направя...

— Добре — съгласи се Ледения.

Гибс излезе и по дълъг коридор стигна до кабинета си, активира компютъра и изпрати молба за файла на Миропомазания. През това време Ледения стана от стола и се разходи из стаята, като се възхищаваше на предметите на извънземно и човешко изкуство, събрани от Гибс — или по-скоро купени от неговия декоратор.

Няколко минути по-късно старецът се върна.

— Ще стане след малко.

— Главното, което искам — обади се Ледения, — е списък на местата, където е вероятно да намеря него или заместниците му, няколко холограми, историята му и списък на хората, които е използвал в миналото.

— Мисля, че работи с наемници на свободна практика, когато може. И още отсега ти казвам: нямаме негови снимки или холограми. Изпращаше свои хора да го представляват в съда.

— Тогава откъде знаете, че е мъж? — попита настоятелно Ледения.

— А ти защо мислиш, че не е?

— Защото изглежда, че никой не го е виждал през последните шест години.

Гибс замълча, опитвайки се да проследи мисълта на Ледения, и накрая се усмихна.

— Смяташ, че е Пенелопа Бейли ли?

— Възможно е — Ледения седна отново на мястото си.

— Грещиш, Карлос. Казва се Мойсей Мохамед Христос, което е доста мъжко име — вярвам, ще се съгласиш. Освен това сме арестували много негови последователи и всички свидетелстват, че Миропомазания е мъж към четиридесетте... А и Пенелопа Бейли е мъртва.

Ледения се наведе напрегнато напред.

— Я го повтори.

— Мъртва е, Карлос.

— Не може да бъде! — категорично отсече Ледения.

— Беше затворена в килия на Алфа Крепело III.

— Да, последния път, когато я видях. Местните го наричат Хадес.

— Е, Хадес вече не съществува.

— Какво говориш?

— Удари го огромен метеорит преди около осемнайсет стандартни месеца. Нищо не е останало освен прах и няколко астероида в орбита около Алфа Крепело.

— Сигурен ли си?

— Отиди и се увери сам, щом не ми вярваш — Гибс стана. — Файлт трябва да е пристигнал. Извини ме...

Ледения остана седнал, мълчалив и неподвижен през цялото време, докато Гибс цензурираше файла на Миропомазания. Накрая старецът се върна в стаята и подаде на Ледения папка с копието.

— Надявам се този материал да ти е полезен. Нямам власт да давам такива задачи вече, но Демокрацията ще ти бъде изключително благодарна, ако намериш начин да унищожих Миропомазания.

— Демокрацията има много по-голям проблем от един религиозен фанатик с бълнувания за империя — рече мрачно Ледения, изправи се и тръгна към вратата.

— За какво говориш, Карлос?

Ледения се обърна на прага.

— Никой от вас така и не разбра с какво си има работа. И все още не разбирате.

— Може би ще си направиш труда да ми обясниш — в гласа на Гибс прозвуча раздражение.

— Защо? Няма да ми повярваш.

— Опитай.

Ледения го изгледа.

— Пенелопа Бейли е жива.

— Греша — присмя му се Гибс.

— Как пък не!

— Казах ти — Алфа Крепело III бе унищожен от метеорит.

— Не се и съмнявам.

— Всяко живо същество на планетата бе убито — включително и
тя.

Ледения изгледа Гибс продължително и въздъхна дълбоко.

— Ти си глупак — каза той и тръгна към колата си.

10.

Когато Ледения се върна на космодрума, Хлапето го чакаше пред ресторанта.

— Всичко наред ли е?

— Малко ме боли. Хирургът използва местна упойка и действието ѝ започва да минава.

— Незначителна цена за това да си най-бързият стрелец в галактиката — каза сухо Ледения. — Ако можеше да бъдеш и най-точният...

— Работя по въпроса — увери го Хлапето.

— Ще ти трябва доста практика.

— Практиката е за губещите. Ще го направя с чипове — той внезапно се ухили. — Не помниш ли, аз съм Силиконовото хлапе!

— Ще се опитам да не го забравям повече — отговори саркастично Ледения.

— А как мина твоят ден? — попита след малко Хлапето.

— Не много добре — намръщи се Ледения. — Никак дори.

— О?

— Няма смисъл да говорим тук. Хайде да хапнем и после си тръгваме.

Извика управителя, който ги поведе покрай многоцветен фонтан в средата на пода до усамотено място в задната част на ресторанта.

Хлапето взе веднага менюто.

— Всичко изглежда внесено. А един свят с толкова умерен климат би трябвало сам да отглежда продуктите си.

— Не е бил създаден с тази цел — отвърна Ледения.

— Но така е много по-скъпо.

— Ако живееш на Сладка вода, не се тревожиш за цените.

— Предполагам, че си прав. — Хлапето се огледа наоколо, а после разгледа и кристалните чаши за вино и вода. — Доста хубаво място.

— Бил съм и на по-хубави. Виждаш ли онези ракообразни там? — добави Ледения и посочи към аквариума със солена вода,

разположен дискретно до стената.

— Да?

— Мутанти са. Идват от системата Перконоги... Не мога да произнеса името им, но са най-вкусната морска храна в галактиката.

— Никога не съм харесвал морската храна.

— Е, довери ми се — Ледения се огледа наоколо. — И всички тези картини на стената са наистина хеспоритски, а не имитация.

— Откъде знаеш?

— Наблюдавай, когато някой сервитьор минава покрай тях. Блестят навсякъде, където попадне сянката му.

— И защо така?

— За създаването на картините се използва ларвата на някакво фосфоресциращо насекомо — отвърна Ледения. — През деня изглеждат като нарисувани с маслени бои, а в тъмното блестят.

— Никога не съм знаел това.

Ледения се усмихна.

— Вероятно много неща не знаеш. Но като поживееш достатъчно, ще научиш доста от тях.

— Имам чувството, че всеки по-млад от Гробокопача не може да ти бъде полезен — каза хладно Хлапето.

— Вероятно — съгласи се Ледения. Повика един сервитьор и поръча антарианско вино. Хлапето помоли за бира.

— Знаеш ли, никога не бях виждал жив сервитьор, преди да напусна Сивия облак — отбеляза Хлапето. — А тази седмица виждам за втори път.

— Те са като повечето луксозни неща. Плащаш и получаваш — а на място като това плащаш доста.

— А... Докато не разбере какво точно ще върша по Границата, имам ограничен бюджет.

— Няма проблеми — успокои го Ледения. — Когато пътуваш или работиш за мен — а в момента правиш и двете — аз плащам.

— Толкова ли си богат?

— Всъщност да.

— И как се става богат колкото теб?

— Живей дълго и не прави нищо глупаво — посъветва го Ледения с усмивка.

— Ето пак!

— Ето пак какво?

— Това презрение към хората на моята възраст.

— Не към всички. Точно сега най-опасният човек в галактиката е двадесет и осем годишна жена на име Пенелопа Бейли. Вероятно тя е била най-опасният човек от момента, в който се е родила.

— Никога не съм чувал за нея.

— Напротив, просто не знаеш истинското ѝ име.

— Коя е тя?

— По различно време е била известна като Гадателката и Оракула.

— Оракула? — ентузиазирано възкликна Хлапето.

— Точно така.

— Разкажи ми за нея.

— След минутка — рече Ледения, когато техният сервитьор донесе питиетата и им изреди специалитетите на деня.

Хлапето поиска обикновена пържола, а Ледения поръча ракообразно в специален сос.

— Искате ли да го изберете сам? — попита сервитьорът.

Той поклати глава.

— Доверявам се на вашия вкус.

— Много добре, господине.

— Наистина обичам морска храна — каза Ледения, след като сервитьорът се оттегли. — Сигурен ли си, че не искаш да опиташ? Винаги можеш да си поръчаш пържола.

— Не, благодаря.

— Правиш голяма грешка. Дори и само сосът си струва цената.

— Нека се върнем на Оракула — нетърпеливо рече Хлапето. — Как изглежда?

— Тя е млада жена с невероятен дар. За пръв път я срещнах преди двайсет години, когато бе малко уплашено момиче. Дори тогава двеста от най-добрите ловци на глави по Вътрешната граница не можаха да се справят с нея.

— Искаш да кажеш, че осемгодишно момиче е надвило двеста въоръжени ловци на глави? — попита скептично Хлапето.

Ледения се усмихна и поклати глава.

— Казваш го така, сякаш ги е победила в престрелка. Дарбата ѝ не работи по този начин.

— А как по-точно?

— Вижда в бъдещето.

Хлапетото се намръщи.

— И какво означава това?

— Че може да вижда бъдещето. Или по-точно означава, че вижда няколко варианта на бъдещето и чрез своите действия може да накара да се сбъдне най-благоприятният за нея.

— Как?

Ледения вдигна рамене. Струнен квартет се приближи до фонтана и изпълни стаята със своята музика.

— Не знам как го прави. Знам само, че става по този начин.

— Дай ми пример.

— Добре. Нека да приемем, че тя се крие тук, в товарната зона, а ти си нает да я убиеш. — Ледения замълча и се наведе напред. — Какъвто и подход да избереш, през който и вход да влезеш, тя ще го знае дори преди самия тебе. Ще види безкраен брой варианти на бъдещето. Може би ти я убиваш във всички, освен в три от тях. Тя ще открие какво трябва да направи, за да се сбъдне един от тези трите.

— Как? — попита Хлапетото.

Ледения вдигна рамене.

— Вероятно ще е нещо просто — например да излезе от едната врата, докато ти влизаш от другата. А може и да е по-сложно — да те подтикне да застанеш под каска, като вероятността тя да падне и да те убие е едно на милион, а след това ще направи всичко необходимо точно тази възможност да се случи. Или ще види, че в един от всички възможни варианти на бъдещето умираш от внезапен инфаркт; тя ще анализира всеки елемент от това бъдеще, ще види какво го различава от останалите и ще направи това, което е необходимо, за да се сбъдне.

— Но сигурно има случаи, в които не оживява. Какво ще стане, ако обсадя сградата с петдесет стрелци?

— Вероятно ще успее да намери бъдеще, в което се спасява.

— Ха! — извика момчето и един от цигуларите го изгледа.

— Говори по-тихо. Повечето клиенти биха предпочели музиката.

— Съжалявам. Но ти каза „вероятно“. А ако все пак не успее?

— Тогава ще се предаде и ще намери начин да ти избяга след час, ден или седмица... Не всички проблеми имат непосредствено разрешение. Беше пленник на извънземен ловец на глави, прикована с

верига към легло в стаята му, когато един мой приятел я намери за пръв път. — Ледения помълча. — И до днес не съм сигурен дали моят приятел наистина я е намерил или тя е изманипулирала събитията така, че да бъде намерена.

— Това се казва дарба да... как го нарече? Да вижда в бъдещето.

— Така е — съгласи се Ледения. — Именно затова Демокрацията толкова искаше да я използва.

— Демокрацията?

— Кой мислиш, че нае всичките тези ловци на глави? Само си помисли какво може да направи човек, който не само вижда, но и умее да манипулира бъдещето. Никога нямаше да загубят война или дори битка. Щяха да знаят как да организират галактическата икономика. Вероятно щяха да я водят на всеки нов свят, за да им каже дали си струва да започнат миньорски операции или не. — Той се усмихна. — И разбира се, успееха ли да я контролират, никога нямаше да загубят избори, да направят лоша инвестиция на пазара или да излъжат съпругите си, ако съществува шанс да ги хванат. Щяха да са предупредени, преди да хванат рак или някоя друга болест и щяха да вземат всички предпазни мерки.

— Започвам да разбирам — проточи Хлапето. — По дяволите, тя струва милиарди.

— Именно това си мислеха и те — съгласи се Ледения. — Затова бяха толкова настоятелни в опитите да я заловят.

— Казваш го, сякаш са сбъркали.

— Не знаеха с кого си имат работа.

Ледения понижи глас още повече, когато единият цигулар от квартета започна да се разхожда из стаята, свирейки романтични солови партии до тези маси, където можеше да спечели бакшиш.

— И какво са си мислели?

— От тяхна гледна точка това бе само едно осемгодишно момиче, което просто им се бе изплъзнало. От моя гледна точка — а времето доказва правотата ми — това дете бе останало на свобода въпреки усилията на най-голямото и могъщо правителство в историята. Доста легендарни ловци на глави я настигаха от време на време — Гробаря Смит, Оли Трите юмука, Джими Неделята, но когато прахът се разнесе, те бяха мъртви, а тя все така свободна.

— Тя ги уби всичките? — попита Хлапето невярващо.

— Не в буквалния смисъл на думата, но бе виновна за смъртта им, сякаш лично бе натиснала спусъка. — Ледения се замисли за времето, когато за пръв път се сблъска с Пенелопа Бейли. — Въпросът бе, че тя изобщо не изглеждаше като най-опасния човек в галактиката. Приличаше на обикновено уплашено момиченце, което стиска парцалена кукла за утеха. Но в края на краищата, всички, свързани с нея — тези, които се опитваха да я заловят или убият, и онези, които я защитаваха — умряха, а тя остана на свобода.

— А ти?

— Имах късмет — Ледения потупа изкуствения си крак. — Е, едно време беше от плът и кръв.

— Но не те е убила.

— Беше доста млада и силите ѝ все още не бяха напълно развити. Остави ме, защото мислеше, че съм мъртъв. Тогава не можеше да види толкова далеч в бъдещето, за да разбере, че ще оживея.

— И това ли бе срещата ти с Оракула?

Ледения поклати глава.

— Тогава тя бе просто Пенелопа Бейли, въпреки че някакъв извънземен, който я придружаваше — буквално я боготвореше през цялото време — и я наричаше Гадателката и за определен период това име ѝ остана.

Сервитьорът донесе салатите им. Хлапето бутна своята настрана, но Ледения започна да яде.

— Има нужда от малко пипер — обади се той.

— Разбира се, господине — сервитьорът му подаде подправката и се оттегли в кухнята.

— А как се превърна в Оракула?

— Ами както казах, беше много млада и силите ѝ не бяха развити напълно — отвърна Ледения. — Заедно с извънземния си приятел потърсиха подслон на планета, наречена Хадес. По някакъв начин расата там разбрала какво представлява и успяла да я затвори в стая, обградена с непроницаемо силово поле — както обясних, по това време силите ѝ не бяха съвсем развити. — Той хапна още малко от салатата си. — Както и да е, сключили сделка с нея: да я хранят и да я запазят жива, а тя да подпомогне опитите им да останат независими от Демокрацията. Четиринайсет години от нейната килия излизали

препоръки и правителството на Хадес се вслушвало в тях — така тя станала Оракула.

— А ти как се срещна отново с нея?

Ледения въздъхна.

— Дълга история. В общи линии, човек, наречен Тридесет и две, който работеше за Демокрацията — същият, с когото се видях предиобед, ме нае да я убия. — Той изяде последната хапка от салатата си и бутна чинията настрана. — И тъй като знаех каква заплаха представлява, приех поръчката, но понеже и тя ме познаваше, я прехвърлих на човек по-млад и по-издръжлив от мен.

— Не поемаш никакви рискове, нали?

— Не и когато мога да ги избегна — отвърна Ледения, без да показва раздражение. — Нямах да остареея, ако търсех неприятности.

Сервитьорът пристигна с обяда им и двамата замълчаха, докато не ги остави сами.

— Чудесно! — възкликна Ледения с пълна уста с морска храна. — Трябва да свикна да посещавам Тридесет и две по-често.

— Добре де — обади се Хлапето веднага щом сервитьорът се отдалечи достатъчно. — Значи нае някой друг да я убие. А ти защо отиде там?

— Трябваше да се премине през доста Сини дяволи, както наричахме онези извънземни, за да се добереш до нея — Ледения поклати одобрително глава и при следващата си хапка. — За тях беше безценна, затова бяха поставили няколко кръга охрана. Когато разбрах, че моят човек си проправя път към нея прекалено лесно, отидох да го спра.

— Да го спреш? — намръщи се Хлапето. — Защо?

— Фактът, че никой не бе в състояние да го спре или дори да го забави означаваше, че тя иска той да успее — не да я убие, а да стигне до нейния затвор. А щом тя го искаше, аз бях против.

— И ти й спаси живота?

Ледения поклати глава.

— Животът й никога не е бил в опасност. Вероятно от деня, в който се е родила.

— Но ако твоят убиец беше стигнал до затвора й...

— Ти все още не разбираш. Дори да я изправиш до тази стена — той махна ръка към стената на ресторанта — и програмираш дузина

лазерни оръжия да стрелят безразборно по нея, тя ще знае кога ще стреля всяко от тях и къде ще удари лъчът му... и просто ще го избегне. А ако изстреляш толкова много лъча от толкова много оръжия, че да не може да ги избегне, тя ще намери бъдеще, в което едно от оръжията ще избухне в лицето ти, преди да успееш да задействаш останалите.

— И какво се случи на Хадес?

— Моят човек имаше информация, която й бе необходима за бягството, но бе убит, преди тя да успее да се възползва от него. — Ледения вторачи празен поглед през прозореца към площадката за кацане. — Беше дяволски добър мъж.

— Значи тя остана затворник на Хадес?

— Точно така.

— А сега отново е свободна?

Ледения кимна.

— Кога е избягала?

Ледения вдигна рамене.

— Нямам представа, Най-малко преди осемнайсет месеца.

— Как може някой да избяга от силово поле? Не знаех дори, че сме развили такава технология.

— Не сме. Жителите на Хадес не бяха хора и имаха силово поле.

— И как е избягала?

— Не знам.

— Къде е сега?

Ледения отново вдигна рамене.

— Надявах се тя да е Миропомазания, но имам чувството, че не е. Прекалено много хора са го виждали и свидетелстват, че е мъж около четирийсетте.

— Чакай малко — усъмни се Хлапето. — Не знаеш кога е избягала, как го е направила, нито пък къде е сега. Прав ли съм?

— Да.

— Тогава откъде си сигурен, че въобще е избягала?

— Защото преди осемнайсет месеца метеор се е блъснал в Хадес и е разбил целия проклет свят на парчета. Няма оцелели.

— Ами чудесно! Умряла е при удара с метеора.

Ледения поклати глава.

— Не и тя. Ако имаше едно бъдеще на трилион, в което метеорът не се сблъсква с Хадес или се разминава с планетата, или е разбит от оръжие или друг метеор, тя би намерила начин да го накара да се сбъдне.

— Няма логика. Щом е можела да го накара да мине покрай планетата, защо тогава тя е унищожена?

— Защото е било време за разплата — отвърна напълно убеден Ледения. — Малко преди удара тя е намерила начин да се измъкне от силовото поле... И както би избрала бъдеще, в което метеорът отминава Хадес, докато е на планетата, така е накарала да се сбъдне едното бъдеще на милион, в което метеорът и Хадес се сблъскват, след като тя вече не е там. Тази раса я бе затворила близо две десетилетия, няма начин да им е простила греха.

Хлапето се замисли върху думите му.

— Наистина ли мислиш, че е имала сила да го направи? — попита недоверчиво.

— Знам, че го е направила — отговори твърдо Ледения.

Най-накрая Хлапето опита пържолата си и се намръщи.

— Какво има?

— Студена е.

Ледения, който не престана да яде през цялото време на разговора им, взе последната хапка от чинията си.

— Жалко. Вероятно с месеци няма да можеш да похапнеш така добре.

— Мислиш ли, че ще те преследва? — попита Хлапето, дъвчейки парче от студената пържола.

— Не. За нея не съм нищо повече от едно насекомо. И никой не е.

— Добре — заключи Хлапето. — Остави я на Демокрацията, а ние ще се притесняваме за Миропомазания.

— След двайсет години Демокрацията все още не знае пред какво е изправена. Освен това си мислят, че е мъртва.

— Заради метеора?

— Да.

— Е, кой знае... Може те да са правите, а ти да грешиш.

— Не греша! — ядоса се Ледения.

— Добре, не грешиш. И какво мислиш да правиш?

— Нищо. Засега.

— Няма да тръгнеш след нея, нали?

— Накъде?

— Значи ще направим както предложих: ще се съсредоточим върху Миропомазания.

— Той не е нищо повече от незначителен дразнител.

— Който обаче е платил на петима мъже да те убият — изтъкна Хлапето.

— Ломакс ще се справи с него — Ледения приключи обсъждането. — Или поне ще ме предупреди, ако още някой тръгне след мен. Имаме по-важни неща, за които да се притесняваме.

Хлапето вдигна вежди.

— Например?

Ледения впери поглед в него.

— Не чу ли какво ти казах преди малко? В галактиката скита чудовище и никой друг не подозира заплахата, която представлява... Трябва да я намеря, да разбера какво име използва и колко добре е защитена.

Хлапето се намръщи объркано.

— Току-що каза, че няма да я преследваш.

— Няма. Тя знае кой съм и как изглеждам. Ще съм мъртъв, преди да успея дори да се приближа до нея.

— Тогава?

— Щом я открия, трябва да разбера какво смята да прави. — Той изгледа Хлапето още веднъж. — И тогава те вкарвам в играта.

— Мен ли?

— Искаше да бъдеш истински герой по Вътрешната граница, нали? — попита Ледения с мрачна усмивка.

— Да — внезапно се въодушеви Хлапето. — Да, искам.

11.

— Ето това е — каза Ледения, когато корабът намали скоростта си под светлинната в системата Алфа Крепело. Силиконовото хлапе отиде до видеоекрана.

— Искаш да кажеш, че вече я няма.

Ледения отмести поглед от вихрите прах и камъни — единствените остатъци от Алфа Крепело III.

— Исках да съм сигурен. Сега знам, че е вярно.

— И тази Пенелопа Бейли просто си го е пожелала да стане така? — попита Хлапето, взирайки се в праха и опитвайки се да си представи изчезналата планета.

— Да. По-сложно е, но в общи линии това е същността.

Хлапето леко подсвирна.

— Това се казва дама! Пред нея вие с Гробокопача сте дребни риби.

— Вече си имаш нов герой, а? — попита развеселено Ледения.

— Не и аз. Тя ме плаши до смърт — Хлапето продължи да се визира във видеоекрана. — Хората не могат да вършат такива неща.

— Тя не е човек. Вече не. От доста отдавна. — Замисли се и добави; — А може би никога не е била.

— Казват, че е убила Вечното хлапе, когато е била Гадателката. Вярно ли е?

— Не съвсем.

Хлапето се намръщи объркано.

— Не разбирам.

— Тя не го уби — обясни Ледения. — Можеше да го спаси, но не избра това решение. От законна гледна точка не е едно и също. От морална обаче е.

— И всички онези легендарни мъже и жени... А ти си единственият оживял. Каква е твоята тайна?

Ледения вдигна рамене.

— Бях късметлия.

— Първия път може би. Но не и втория.

— Хлапе, ако знаех отговора на този въпрос, щеше да ми се иска да се изправя отново срещу нея.

— А може би ти също притежаваш някаква сила? — предположи Хлапето. — Без дори да съзнаваш.

— Ако имах, досега щях да знам — Ледения хвърли последен поглед към това, което бе останало от Хадес. — Убила е страшно много Сини дяволи. А и много хора.

— Не знаех, че на Хадес е имало и хора.

— Не, но Хадес имаше три луни със земни условия: Порт Маракайбо, Порт Маракеш и Порт Самарканд. Сега не ги виждаш, нали?

— Какво се е случило с тях?

— Вероятно са паднали върху Слънцето, когато планетата е избухнала.

Хлапето помълча за известно време, после се обади отново:

— Е, ако трябва да бъдем справедливи, имала е оправдание. Шестнайсет-седемнайсет години е била пленничка.

— Това оправдава ли убиването на всяко живо същество на Хадес и на неговите луни?

— Първо на първо, не са имали никакви причини да я затварят. Просто са разбрали за дарбата ѝ и са я заключили.

— А ти какво би направил? — попита Ледения.

Хлапето вдигна рамене.

— Не знам. Ще говоря с нея, Ще се опитам да разбера какви са ѝ плановете и ще видя има ли начин да я накарам да работи за мен.

— Ти си глупак.

— Откъде знаеш, че не е искала да използва дарбите си за добро?

— Чие добро? Нашето или нейното?

— Може би е едно и също.

— Никога не е било. Правиш същата грешка, която Тридесет и две и всички останали допуснаха и продължават да допускат. Мислиш, че щом изглежда като човек, трябва да е човек. Нека ти кажа нещо, Хлапе: от доста дълго време тя не е човек — ако изобщо някога е била.

Младежът обърна лице към него:

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото знам как работи нейният ум или поне дотолкова, доколкото някой човек може да го узнае и разбере — отговори

Ледения. — Това, което ме плаши и би трябвало да плаши всекиго от вас, не приключва с факта, че тя има власт да взриви Хадес на парчета. За Бога, и армията може да го направи. — Той поклати глава. — Не, плаша се, защото тя го върши без да се замисли и без угризения. По времето, когато се превърна в Оракула, в нея не бе останало нищо човешко — за нея ние не сме нещо по-важно, отколкото песъчинките са за нас.

— Но в началото тя е била човек — настоя Хлапето. — Каза ми, че първия път, когато си я срещнал, е била просто едно малко уплашено момиченце. Частица от човешкото трябва да е останала някъде в нея.

Ледения въздъхна тежко.

— Добре, търси я ти.

— Смятам да го направя, ако имам този шанс.

— Желая ти успех — Ледения приключи темата. Заповяда на корабния компютър да ги изведе от системата Алфа Крепело. — Видях всичко, което ми трябваше. Няма нужда да висим повече тук.

— А сега какво ще правим?

— Сега — Ледения избра свят от холографската карта на Вътрешната граница и даде координатите на навигационния компютър, — се отправяме към Конфуций IV.

— Никога не съм чувал за него.

— Това е малък грозен свят на самия край на Границата.

— А защо отиваме там?

— Защото там обикновено може да се купи информация.

— А каква информация търсим? — попита Хлапето, вперило поглед в холографската карта, докато тя не изчезна.

— Ще се опитаме да разберем нещо за Пророка.

— Пророка? — попита изненадано Хлапето. — Не е ли някакъв бандит по Границата?

— Възможно е.

— Възможно? Мислиш, че може да е Пенелопа Бейли?

— Не знам. Това ще се опитам да разбера — Ледения прекоси кухнята, извади бутилка с екзотична форма и си наля питие. — Ти искаш ли?

— Разбира се. Какво е това?

— Алфардско бренди — Ледения подаде бутилката и чаша на Хлапето. — Не е толкова добро, колкото онова от системата Теразейн, но издържа по-лесно светлинните скорости.

— Благодаря — Хлапето напълни чашата си и върна бутилката. — Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос?

— Казвай.

— Не си избрал за цел Пророка просто така — Хлапето отпи глътка от брендите и реши, че го харесва. — Тук има хиляди бандити със странни имена. Защо смяташ, че точно Пророчицата е Пенелопа Бейли? Защо не Дядо Коледа или Гробаря Макнеър, или Граничния лорд?

— Е, името ѝ подходя — отговори Ледения и остави чашата си пред навигационния компютър. — Но това е на второ място. Имало е пророци и преди, ще има и занапред. — Замълча за миг. — Свързано е и с нещо, което Тридесет и две ми каза.

— Какво?

— Че Миропомазания събира сили за военна акция срещу Демокрацията, но през последната година изглежда е сменил целта си. Сега търси Пророка.

— И какво от това?

— Помисли малко. Ето го този фанатик с двеста милиона въоръжени последователи, в пълна готовност да се опълчи срещу Демокрацията. И внезапно решава, че най-голямата заплаха за него е Пророка. — Вторачи поглед в Хлапето. — Демокрацията има армия от почти милиард кораба и може би десет милиарда войници. Какво според тебе може да представлява по-голяма заплаха?

— Звучи доста логично — призна Хлапето, — но е възможно Миропомазания да е решил, че не е готов да разгроми Демокрацията... Или иска да асимилира последователите на Пророчицата.

— Какви последователи? — настоя Ледения. — Според Тридесет и две Демокрацията няма никаква информация за Пророчицата. Не мислиш ли, че щяха да знаят, ако тя управлява милиони хора, готови да се бият? — Отново помълча. — Казваш, че Пророка е просто бандит от Границата. Добре. Кого е ограбил? В какъв сектор действа?

— Не знам — Хлапето впери поглед в Ледения. — Но и ти не знаеш. Може би Пророка е просто някакъв треторазряден бандит.

— Пак повтарям — възможно е.

— Тогава защо тръгваме на безсмислено преследване след нея или него?

— Тръгвам след Пенелопа Бейли, защото Демокрацията я мисли за мъртва. Те със сигурност няма да тръгнат да я търсят. — Той замълча. — А причината, поради която тръгвам да търся Пророка, е дори по-проста. Нямам никакви други следи. — Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. — И още нещо...

— Какво?

— Никога не съм срещал Миропомазания. Никога не бях чувал за него допреди няколко седмици.

— И какво общо има това с Пророка?

— Може би нищо — призна Ледения, взе чашата и отпи още една глътка. — След като никога не сме се срещали и не съм му пречил по никакъв начин, мога да се сетя само за една причина, поради която иска смъртта ми... Аз съм единственият човек, срещал се някога с Пенелопа Бейли и оживял да разказва за това. Кое то може да наведе на мисълта, че работя за нея.

— Но ти не работиш за нея! — изтъкна Хлапето.

Ледения се усмихна.

— Ти го знаеш и аз го знам. Но Миропомазания няма причина да го знае. Единственото нещо, за което е сигурен, е: бил съм в нейно присъствие много пъти и въпреки това съм жив.

— Ти работиш дори с по-малко информация от него! — възкликна Хлапето и пресуши чашата си наведнъж. — Всичко се отнася за мотивите на Миропомазания и личността на Пенелопа Бейли, ако тя все още е жива.

— Предполага се, че брeндитo се пие глътка по глътка.

— Ще го запомня за следващия път.

— Моля те, доста е скъпо. Ако си просто жаден, има вода и бира.

— Добре — раздразнено отговори Хлапето. — Казах, че ще го запомня, и ще го направя. — Помълча малко. — И така, как ще разберем дали си прав за Пророчицата или не?

— Допускаме, че съм прав и че тя е Пенелопа Бейли, и работим по това предположение. Започваме от Конфуций IV. Аз не знам нищо за Пророка, както и ти. Дори Демокрацията не знае нищо за нея. Но сме сигурни, че тя съществува. Хората са чували за нея. Хората говорят за нея. Ти си чувал за нея. Знаем, че Миропомазания я търси

по Вътрешната граница. — Ледения замлъкна, а пръстите му потрепваха по компютърния пулт. — Така че започваме да обикаляме от един свят на друг, докато не намерим някого, който знае повече за нея или за името ѝ. Може би ще разберем за някое място, за сцена на скорошно престъпление, дори име на съдружник... Рано или късно ще се доберем до нещо.

— И тогава?

— Тогава ще продължим да събираме парчетата информация, докато разберем дали тя е Пенелопа Бейли или не.

— Не знам — усъмни се Хлапето. — Целият сценарий, който изгради, всичко, което каза, са само предположения.

— Вярно — съгласи се Ледения, — но пък звучи логично.

— Тръгваме по цялата Вътрешна граница да преследваме бандита, само защото звучи логично? — Хлапето се усмихна саркастично.

— Когато ти плащаш сметките, ще го правим както ти казваш. Междувременно ако си против, мога да те оставя на най-близкия кислороден свят.

— Не, оставам с теб. Все още има доста светове, които искам да видя. И ще е по-добре да съм на заплата. — Той се замисли. — А ако тя наистина е жива, искам да се срещна с нея. — Внезапно се усмихна. — Кой знае, може би ще вляза в историята като човека, убил Пенелопа Бейли.

— Не бих заложил и кредит на това — каза сухо Ледения.

12.

Конфуций IV беше незначителен свят. Състоеше се от три изоставени Търговски града, няколко почти изчерпани мини, огромни равни полета, които нямаха нито богата почва, нито достатъчно влага, и един малък град.

Градът, Нов Макау, бе доста незабележителен дори за стандартите на Вътрешната граница. Павираните му улици, някога толкова красиви, имаха ужасна нужда от поправка и затрудняваха движението както на пешеходците, така и на автомобилите. Най-големият хотел приличаше на пагода от стомана и стъкло, а стаите бяха обзаведени със същата липса на вкус. Друг хотел наподобяваше императорски дворец според представата на някого, който не беше виждал нито император, нито дворец. Улиците бяха тесни и криволичещи, с множество барове и наркотични бърлоги, а надзорът на властите — сведен до минимум.

— Наистина ми харесва — обади се Силиконовото хлапе, докато вървяха по главната улица покрай два хотела и три скъпи нощни клуба.

— Мръсен и опасен град.

— Именно затова ми харесва. Екзотичен е.

— Твоята и моята представа за екзотично доста се различават — рече мрачно Ледения.

— Само погледни мъжете на входовете на някоя от тези сгради! — възкликна развълнувано Хлапето. — Обзалагам се, че съм виждал поне половината на обявите „Търси се“.

— Вероятно — съгласи се Ледения. — Трябва да те предупредя — това не ги прави желана компания.

— През целия си живот съм общувал единствено с фермери. Тези момчета изглеждат поне по-интересни.

— Кога за последен път някой фермер ти е свил портфейла, прерязал гърлото и те е оставил да умираш наред улицата?

— Ще ми се някой да опита, особено сега, когато имам имплантирани чипове — отговори Хлапето.

— Така ли? — попита развеселено Ледения. — Добре, може би ще мога да задоволя любопитството ти.

— Какво искаш да кажеш? — напрегна се внезапно Хлапето.

— Когато завием по тази улица, върви двайсет метра след мен и ти гарантирам, че ще имаш шанса да използваш новото си подоброно „аз“.

— А ти?

— Аз? Отказах се от такива номера преди половин век.

— Имах предвид, че ако мястото, където отиваме, е опасно, защо няма да преследват теб?

— Защото искат да живеят.

Хлапето се изсмя.

— Ти си един дебел куц старец.

— Точно така.

— Тогава защо няма да те нападнат?

— Защото аз съм Ледения — дойде отговорът с толкова студен глас, че накара Хлапето да приеме по-възрастния си спътник за много по-внушителен, отколкото изглеждаше.

— И така — къде отиваме?

— На място, където дори полицията не ходи. Две преки понататък.

— Има ли си име?

— Кошмарната алея.

— Живописно име — отбеляза Хлапето.

— Не. Точно. — поправи го Ледения.

Продължиха още петдесет метра и свиха в странична тясна уличка.

— Това ли е Кошмарната алея?

— Скоро ще стигнем.

Минаха покрай две полуразрушени сгради и стигнаха до криволичеща алея. Внезапно местността се промени — от нещо, което Хлапето смяташе за екзотично, а Ледения — просто за развалина, се превърна в нещо, което и за двамата беше странно.

Клубовете следваха един след друг по алеята, повечето от тях със собствени викачи. Имаше наркотична бърлога, салон за залагания, бар, друга наркотична бърлога, порнографско шоу, публични домове за мъже, за жени, за извънземни и за онези, които желаеха най-големия

порок-табу — секс между видовете. Таверни, всяка по-мрачна и по-долнопробна от предната, подслоняваха всички раси.

Пискливи крясъци и дрезгав смях се носеха откъм публичните домове и ужасяващи викове се разнасяха от едната наркотична бърлога. Имаше два оръжейни магазина, единият специализиран за лазерни пистолети и пушки, а другият — за метателни. Хлапето си помисли, че в никой от тях няма да намери оръжие със сериен номер. Почти на всеки пет метра се натъкваша на тяло, проснато на паважа. Някои бяха пияни, други — заспали. Ледения не им обръщаше никакво внимание.

— Мисля, че току-що видях Гущера Малой в бара отсреща — прошепна развълнувано Хлапето.

— Е, това е добро място да прекараш времето си, когато има награда за главата ти.

Няколко лица се извърнаха да проследят Ледения и Хлапето, но никой не направи опит да ги спре и дори викачите отстъпваха встрани, когато Ледения ги приближаваше.

— Изглежда те познават — смаяно промълви Хлапето.

— Във всеки случай знаят, че не трябва да ми досаждат.

— Мислех, че не си напускал Последен шанс от четири години.

— Така е.

— Тогава си оставил страхотно впечатление последния път.

Ледения не отговори, но забави крачка.

— Влизаме тук. — Той посочи един вход. — Вътре си затваряй устата и си отваряй очите на четири. Ясно?

— Да — Хлапето замълча несигурно. — За какво трябва да внимавам?

— Ще разбереш, когато го видиш.

Ледения влезе, последван от младежа.

— Добре дошли в Къщата на Ъшър — каза висок мъж, облечен в избелели дрехи. Той изгледа Ледения и пролича, че го разпозна. — Мина доста време, господин Мендоса. До нас достигнаха слухове, че сте бил убит.

— Могат да ме убият само със сребърен куршум — усмихна се неприветливо Ледения. — Мислех, че всеки знае това. — Извади банкнота от сто кредита. — Наемам една от масите до бара. Ще ми бъде офис през следващите два часа.

Мъжът сграбчи банкнотата и кимна.

— Ще получаваш по сто кредита за всеки човек, когото ми доведеш, ако имат нещо полезно за продан.

— А какво купувате?

— Информация.

— Има много видове информация, господин Мендоса.

— Кажи, че Ледения се интересува от информация, свързана с Пророка.

Мъжът потри замислено брадичка.

— Ще е по-трудно, отколкото си представяте, господин Мендоса. Откакто съм тук, съм чул да споменават Пророка само два пъти.

— Това е Кошмарната алея — натърти Ледения. — Все някой ще знае нещо. — Той извади още две банкноти. — Съобщи и по улицата. Кажи им, че ще съм тук два часа и после напускам Конфуций.

— Ще го съобщя веднага, щом ви заведе до масата.

— Няма нужда, знам пътя.

Високият мъж излезе през вратата, а Ледения се обърна към Хлапето:

— Последвай ме и не се заяпвай!

— По какво?

— По всичко, което виждаш. Проява на лош вкус е.

Ледения го поведе през коридор-лабиринт покрай няколко полутъмни стаи. В една от тях мъже и жени, пристрастени към семето алфанела, лежаха в различни етапи на унес и кататония — зениците им разширени, очите широко отворени, лицата изкривени в кошмарни усмивки. В друга три зеленокожи извънземни, приличащи на маймуни, седяха голи на пода, заобиколени от над двеста свещи със син пламък. Всеки от тях подлагаше на дисекция малко животно. Хлапето се опита да игнорира писъците на животинките и се чудеше дали наблюдава религиозен ритуал или незаконен обяд, или и двете.

Минаха покрай още три стаи, във всяка от които хора или извънземни правеха неестествени неща, и накрая стигнаха до бара. В стаята имаше дузина равномерно разположени маси, три от тях бяха заети от почти еднакъв брой хора и извънземни. Ледения избра най-отдалечената от коридора, през който бяха дошли. Двамата мъже, които седяха до масата, само го погледнаха и бързо я напуснаха при приближаването му.

— Добре дошли отново, господин Мендоса — поздрави барманът, грамаден пълен плешив мъж с дълги щръкнали мустаци, боядисани в светлосиньо. — Доста време мина.

— Не не достатъчно — отвърна неприязнено Ледения и барманът се изсмя. — Донесете ни две бири.

Барманът кимна и миг по-късно се върна, поклащайки се, с питиетата им.

— Не мога ли все пак да ви предложа „Прашен дявол“ или „Син гигант“? — попита той, задъхан от прекосяването на стаята.

— Просто бири — каза Ледения и подхвърли два долара Мария Тереза на подноса.

— Може би по-късно?

— Може би — кимна Ледения и барманът се оттегли.

— Ама че място! — Хлапето не успя да сдържи ентузиазма си.

— Харесва ли ти тук? — попита Ледения.

— А на теб не ти ли харесва?

— Утайките по Вътрешната граница, когато паднат достатъчно ниско, идват на Конфуций IV, а най-лошите се озовават на Кошмарната алея. Ако нямах работа тук, не бих стоял и две секунди, дори и да ми плащат.

— Има такава атмосфера!

— Е, ако се изгъркаш достатъчно добре под душа, ще успееш да свалиш по-голямата част.

— Не си падаш по приключенията — усмихна се Хлапето.

— Това не е приключение, Хлапе. Това е бизнес, и то смъртоносен.

Хлапето понижи глас.

— Виждаш ли онази жена на масата ей там? Кльощавата с червената коса?

— Да.

— Мисля, че е Сали Камата.

— И?

— Убила е трийсет души, може би трийсет и пет! — развълнувано прошепна Хлапето.

— Знам.

— Познаваш ли я лично? Искам да се запозная с нея.

— Защо просто не отидеш и не й поискаш автограф? — попита язвително Ледения.

— Може би ще го направя.

— Недей.

— Защо?

— В Къщата на Ъшър не идваш да се срещаш с фермерчета, които си падат по герои. Тук се върши бизнес. Мъжът, с когото е, не я черпи просто така и не се опитва да легне с нея. И не мисля, че ще му хареса някой непознат да ги прекъсне... Може дори да помисли, че ще се опиташ да го изнудваш, когато Сали свърши това, за което й плаща.

Хлапето се замисли над думите му.

— Добре — каза кисело накрая, — Не е нужно да ми се подиграваш.

— Съсредоточи се върху бизнеса. Тук сме да открием нещо за жената, която унищожава светове толкова лесно, колкото Сали прерязва гърла.

Не проговориха близо десет минути. Тогава към тях се приближи един много нисък мъж с белези по лицето от неизлекувана кожна болест и седна на масата.

— Чух, че търсиш Пророка — каза дрезгаво той.

— Точно така — кимна Ледения.

— Колко плащаш?

— Зависи какво продаваш.

— За триста рубли Нов Сталин ще ти посоча човека, който работи за него.

— На тази планета?

— Не, но не е далеч оттук. Ще бъдеш при него за половин ден.

— А когато разбере, че не съществува или че никога не е чувал за Пророка, колко време ще ми трябва, за да те намеря? — попита Ледения.

— Лъжец ли ме наричаш? — разгорещи се мъжът.

— Не, просто лош търговец. А сега се махай.

— Няма да мръдна оттук, докато не ми платиш за изгубеното време.

— Хлапе, дай му нещо за изгубеното време.

Младежът извади звуковия пистолет толкова бързо, че дори Ледения, който го очакваше, не успя да проследи движението. За

частица от секундата пистолетът бе насочен срещу главата на мъжа.

— Кога искаш да ти платим — сега или по-късно?

Мъжът го зяпаше, опитвайки се да скрие страха си, после тихо изруга и се изнесе бързо към коридора.

— Предполагам, че това се искаше от мен? — попита Хлапето.

Ледения кимна.

— Но не стреляй по никого, докато не ти кажа. Никаква работа няма да можем да свършим, ако се разчуе, че убиваме клиентите си.

— Нямаме нужда от клиенти като него.

— Разпратили сме съобщение сред отрепките на човечеството — отвърна Ледения. — Пет от всеки шестима ще са като него. Предложи им достатъчно за алкохол и секс и те ще се закълнат във всичко, ще ти продадат информацията, която уж търсиш и ще са изчезнали или мъртви, когато откриеш, че са излъгали.

— И как ще познаеш кой казва истината?

— Има си начини.

Ледения стана, върна празните чаши на бара и поръча още две бири. Преди да отпие от новото питие, до него седна добре облечен мъж с дълга руса коса.

— Ти си Ледения, нали?

— Точно така.

— Знам нещо за Пророка.

— Какво по-точно?

— Първо, това е жена.

Ледения извади руло банкноти, отдели една и я сложи на масата пред русокосия мъж.

— Продължавай.

— Тя е на Вътрешната граница.

— Къде?

— Не зная точно на кой свят. По различно време съм чувал, че е на Океана, Порт Рейвън и Примроуз.

Ледения прибави още една банкнота.

— Какво е намислила?

— Казват, че събира армия и иска да превземе някои от граничните светове.

Този път Ледения не сложи друга банкнота.

— Това не е вярно. Тя няма нужда от армия.

— Хей, казвам само каквото съм чул.
— Какво друго знаеш или си мислиш, че знаеш за нея?
— Сигурно има достъп до наистина мощни оръжия. Казват, че взривила някакъв свят на извънземни.
— Стара информация — отвърна Ледения, отказвайки да даде още пари. — Имаш ли нещо друго?
— Това е. — Мъжът прибра двете банкноти.
— Почакай малко — спря го Ледения.
— Да?
— Ще удвоя това, което ти дадох, ако ми кажеш име.
— Име ли? — озадачи се мъжът.
— Името на човека, който ти е казал, че Пророка е жена.
— Няма да ти е от полза. Мъртъв е.
— Въпреки това ще ти дам сто кредита за името му.
Мъжът го изгледа любопитно.
— Занзибар Брукс — каза накрая.
— Кой е той?
— Правеше от всичко по малко, ако разбираш какво искам да кажа.
— Разбирам. Имаше ли награда за главата му?
— Да. Петдесет хиляди кредита, жив или мъртъв... Умря в някакво сбиване в бар на Порт Рейвън преди няколко месеца. — Мъжът внезапно се усмихна. — Ако знаех, че ще стане така, лично щях да му пръсна черепа и да взема наградата.
— Той е видял Пророчицата?
— Твърдеше, че я е видял.
Ледения му подаде последна банкнота.
— Благодаря.
— Удоволствието беше мое. Ако искаш да ме попиташ още нещо, ще бъда в една от стаите надолу по коридора.
Стана и се отдалечи от масата.
— Вярваш ли му? — попита Хлапето.
— На първия въпрос отговори правилно — отбеляза Ледения. — А колкото до останалото, това са просто слухове — последното нещо, от което Пенелопа Бейли има нужда, е армия. — Той отпи от бирата си. — Но ако не открием нищо друго, ще изпратим съобщение до Порт

Рейвън да научим къде Занзибар Брукс е прекарал последната година от живота си.

През следващия час при тях дойдоха още двама мъже и една жена, но никой не предлагаше повече от съзлива история колко се нуждаят от пари. Ледения се канеше да тръгва, когато висок слаб мъж влезе в стаята, огледа се и приближи масата им.

— Ти ли си Мендоса?

— Да.

— Казвам се Куин. Може ли да седна?

— Заповядай.

Мъжът на име Куин се настани.

— Кой е той? — попита, посочвайки Хлапето с глава.

— Приятел. Каквото и да имаш да казваш, можеш да го кажеш пред него.

Куин се усмихна.

— След като ми плащаш толкова добре, мога да кажа всичко пред всички.

— Не знаеш какво ще ти платя.

— Ако е по-малко от пет хиляди кредита, нямаме за какво да говорим.

Ледения го погледна изпитателно.

— Какво е това, за което мислиш, че си струва да получиш пет хиляди кредита?

Куин се облегна назад и се усмихна уверено.

— Знам къде можеш да намериш Пророчицата... Ще сключим ли сделка, или да си тръгвам?

— Ще сключим сделка.

— Все още не съм видял никакви пари.

Ледения извади рулото банкноти, отброи пет хиляди кредита и ги сложи пред него на масата.

— Започвай да говориш.

— Тя е на Моцарт.

— Моцарт? Никога не съм чувал това име.

— Една звезда в сектора Теразейн се нарича Симфония — обясни Куин. — Дали са имена на композитори на всички планети, дори на необитаемите. Бетовен и Зондхайм са газови гиганти. Моцарт е третата планета около звездата.

— И защо мислиш, че е на Моцарт? — попита Ледения.

— Защото я видях.

— Как изглежда?

— Русокоса, средна на ръст, двадесет и седем-двадесет и осем годишна, доста хубава всъщност.

Ледения побутна купчината пари към Куин.

— Какво друго можеш да ми кажеш за нея?

— Тя е доста странна дама, това поне мога да кажа.

Ледения сложи още пари върху масата.

— Продължавай.

— Работя на товарен кораб. Преди два месеца имахме проблеми с двигателя близо до системата на Симфония и влязохме в орбита около Моцарт, докато го поправим. Неколцина прекарахме един ден на планетата.

— И?

— Не е кой знае какъв свят, просто земеделска колония, която осигурява храна на половин дузина близки миньорски свята. Но тя я управлява като някаква богиня. Имам предвид, че думата ѝ е закон и Бог да е на помощ на всеки, който не ѝ се подчини или дори помисли да не ѝ се подчини... Трябва да е някакъв вид мутант или нещо подобно, защото изглежда знае какво си мислят, преди те изобщо да имат представа. Опитали са се да я убият няколко пъти, но въпреки че няма телохранители, никога не са се добрали до нея. Сериозно говоря, за Бога, та аз лично я видях посред бял ден да върви през града, като че ли няма никакви грижи на тоя свят. Дори не попита какво правим там, сякаш вече знаеше.

— Откога е там?

Куин вдигна рамене.

— Четири или пет месеца.

— Защо?

— Защо какво?

— Защо е на Моцарт? Каква е целта ѝ?

— Това ще ти струва още пет хиляди.

Ледения преброи парите и Куин алчно ги сграбчи.

— Смята да основе собствена империя по Вътрешната граница.

— Тя ли ти го каза?

— Не, но го е казала на един от Моцарт, с когото говорих.

— Сигурен ли си?

— Нямам причини да те лъжа.

— И как смята да го направи?

— Разправят, че работи доста тясно с група наемници — отвърна Куин. — Може би смята да ги използва и да превзема колониалните светове един след друг.

— Знаеш ли още нещо за нея?

— Това е всичко.

— Оказа ми голяма помощ, господин Куин. Нека ти купя едно питие, преди да си тръгнеш.

— Вече направи достатъчно за мен — усмихна се Куин и размаха парите.

— Няма да ме затрудни.

— Наистина трябва да тръгвам.

— Но аз настоявам.

— Казах ти, трябва да...

Внезапно Куин се оказа срещу звуковия пистолет на Хлапето.

— Опитай се да проявиш по-голяма благодарност, господин Куин. — Ледения се изправи. — Веднага се връщам.

Отиде до бара, прошепна нещо на пълния барман и се върна с питието.

— Заповядай, господин Куин — каза любезно той и постави чашата на масата пред мъжа.

— Ако мислиш, че можеш да ме отровиш точно тук пред всички, трябва да знаеш, че имам доста приятели.

— Колко успокоително! А сега го изпий.

Куин погледна към пистолета на Хлапето още веднъж, после много бавно надигна чашата.

— А сега го глътни — каза твърдо Ледения.

Куин затвори очи, пое дълбоко въздух и изпразни чашата на един дъх. После се облегна назад в очакване да умре в страшна агония. Когато нищо не се случи, премига бързо, наведе се напред, опита се да каже нещо и внезапно се вдърви.

— Всичко е наред, господин Куин — рече Ледения. — Можеш да чуваш и разбираш всяка дума, която изричам. Искам да те уверя, че не си отровен, нито пък имам намерение да те ограбя. Трябва просто да

повторя някои от моите въпроси... Какво е намислила Пророчицата на Моцарт?

— Не знам — измърмори Куин, думите му прозвучаха леко завалено.

— И никой на Моцарт не ти е казал, че тя мисли да основе собствена империя?

— Не.

— Но си я видял там?

— Да.

— Благодаря ти много, господин Куин — рече Ледения, наведе се напред и взе половината от парите, които му бе дал. — Ти си заслужи първите пет хиляди кредита... но не биваше да си толкова алчен. Не съм забогатял, плащайки на хора като теб. — После стана и даде знак на Хлапето.

— Сега си тръгваме, господин Куин — продължи той. — След десетина минути ще си възвърнеш контрола върху мускулите. Наркотикът, който сложих в питието ти, няма да причини никакви странични ефекти. Това е прах, който те кара да говориш истината и ще направи следващите ти няколко минути наистина приятни. — Потупа неподвижния мъж приятелски по рамото, но внезапно гласът му се снижи и вледени: — Настоятелно те съветвам да се забавляваш с тези пет хиляди кредита и да изоставиш всякакво желание да ни проследиш, когато възвърнеш способността си да се движиш.

След това заедно с Хлапето тръгнаха по коридора-лабиринт и излязоха през главния вход на Къщата на Тъшър.

— А сега какво ще правим? — попита Хлапето.

— Сега ли? — повтори Ледения. — Сега ще вървим по тези следи, докдето можем. Ще се опитаме да научим нещо повече за Моцарт и да открием още хора, които са били там и са видели Пророчицата. После ще се заинтересуваме какво е направила, та Миропомазания да усети нейното присъствие и да реши, че тя представлява по-голяма опасност за него от Демокрацията.

— Ако е направила нещо — поправи го Хлапето.

— О, разбира се, че е направила — каза абсолютно убеден Ледения. — Просто съм изненадан, че се е досетил.

— И когато свършим всичко това, отиваме на Моцарт, нали?

— Един от нас ще отиде — съгласи се Ледения.

13.

Ледения остана на Конфуций IV още един ден, но не научи нищо друго за Пророчицата. Силиконовото хлапе обаче научи нещо повече за Ледения.

Седяха в салона на техния хотел-пагода и закусваха, преди да отидат на космодрума, когато Куин влезе в сградата, прекоси салона и се изправи пред тях.

— Виждам, че се чувстваш по-добре — каза любезно Ледения.

— Ти, кучи сине! — изръмжа Куин, привличайки вниманието на другите клиенти. — Ти ме упои и ми отмъкна парите.

— Ти искаше да ми продадеш информация, която не притежаваше. Така че парите си бяха мои.

— Напротив, не са твои и съм дошъл да си ги взема. Дори да се наложи да те убия, пак ще го направя.

Хлапето се напрегна, но Ледения се облегна назад и сложи ръка на рамото му.

— Мъжът е просто бизнесмен. По-добре да му дадем това, което иска.

— Но... — започна Хлапето.

— Става въпрос за пари. Не си струва да се умира заради тях.

Ледения бръкна в джоба, където държеше пачката с банкноти, а Куин го наблюдаваше наежено. После спокойно извади малък пистолет и стреля точно между очите му. Две жени изпищяха, а сервитьор изпусна таблата. Високият мъж беше мъртъв, преди да падне на земята.

— Казах ти, че не си заслужава да се умира заради тях — подхвърли Ледения към трупа.

— Ти го уби? — възкликна Хлапето.

— Надявам се.

— Не му даде никакъв шанс!

— Ти май си мислиш, че това е игра — подразни се Ледения. — Тук не спазваме никакви правила... Мъжът дойде да ме обере или

убие. Може би смяташ, че трябваше да изчакам той пръв да извади оръжието?

Хлапетото не отговори, а Ледения се изправи, когато управителят и двама представители на охраната се приближиха до него.

— Всички в ресторанта са ми свидетели — каза той. — Заплаши, че ще ме убие.

— Заплаши, че ще те убие, ако не му върнеш парите — обади се един мъж от съседната маса.

— Все същото е. Не съм дошъл тук, за да ме ограбват, заплашвайки ме с оръжие.

— Пистолетът му е все още в кобура — отбеляза управителят.

— Той не ставаше за обирджия.

— Имаме го записано на холокасета — обади се единият от охраната. — Ако се е случило, както казвате, няма да имате никакъв проблем.

— Никога не съм имал — отговори Ледения и Хлапетото знаеше, че той казва истината.

Миг по-късно двама полицаи влязоха в хотела, преминаха през тълпата, обградила тялото на Куин, и изслушаха историята на Ледения.

— Според мен всичко е наред — каза единият от тях. — Искате ли да дойдете в управлението и да дадете показания?

— Ще го направя тук — отвърна Ледения. — Мъжът беше глупак и плати за глупостта си.

— Нямах предвид такъв тип показания — усмихна се офицерът.

— Това е единственото, което имам да кажа — отбеляза Ледения. — Можете ли да проверите холокасетата тази сутрин? Придружителят ми и аз искаме да напуснем Конфуций следобед.

Офицерът го гледеше напрегнато.

— Вие сте Карлос Мендоса, нали?

— Да.

Другият кимна.

— Така си и мислех. Щом казвате, че е самозащита, за мен това е достатъчно, Засега сте свободен, ще прегледаме касетата до обяд. Ако подкрепя историята ви, ще можете да тръгнете според плана си.

— Добре.

Холокасетата потвърди разказа на Ледения за инцидента и те излетяха в ранния следобед.

— Сега знам защо те наричат Ледения — започна Хлапето, когато оставиха Конфуций далеч зад тях.

— О?!

— Ти си студен и безчувствен точно каквато според теб е Пенелопа Бейли. Не казвам, че е лошо — добави бързо Хлапето. — Тук вероятно това е начинът да оцелееш... Трябва да си бил страшно опасен човек на младини.

— По-опасен съм сега.

Хлапето го изгледа продължително, после вдигна рамене.

— Щом казваш... Между другото доста хора на Конфуций те познават.

— Имал съм работа тук.

— Наричат те Мендоса, а не Ледения. Защо?

— Прякорите идват и си отиват, но през целия си живот съм бил Карлос Мендоса.

— Ледения ти отива повече.

— Благодаря — отвърна мъжът с доволна усмивка.

— Какви други имена си имал през годините?

— Не са важни.

През следващите няколко минути мълчаха. После Хлапето отиде в кухнята и си направи обяд. Когато се върна на мястото си, намери Ледения да изучава холографската карта на сектора Теразейн.

— Моцарт ли търсиш? — попита Хлапето.

— Намерих го — Ледения посочи една звезда, мигаща в жълто. — Това е Симфония. Моцарт е третата планета, която я обикаля.

— Колко далеч е?

— Оттук ли? С пълна скорост ще стигнем там за малко повече от един стандартен ден.

— И какво ще правя, когато отида там? — попита Хлапето.

— Евентуално ще се опиташ да се приближиш до Пенелопа Бейли и да откриеш какви са нейните планове. Но с какво ще започнеш, все още не знам. Затова сме се запътили към Аристотел.

— Аристотел?

— Това е университетска планета на края на Демокрацията. Ще платим такса и ще влезем в техния компютър — така ще открием всичко за Моцарт.

— А защо просто не се свържем с главния компютър на Делурос VIII? — попита Хлапето.

— Защото е по-вероятно някой да следи главния компютър, отколкото този на Аристотел — отвърна Ледения.

— Защо мислиш така? — настоя Хлапето. — В края на краищата ако е толкова умна, колкото казваш...

— Никога не съм казвал, че е умна, казах само, че вижда в бъдещето.

— Както и да е. Защо да не следи и компютъра на Аристотел?

Ледения се облегна назад и изключи холографската картина.

— Тя е най-могъщото и опасно живо същество, но съществуват граници на възможностите ѝ. До осмата си година прекара детството си в бягство, а следващите шестнайсет-седемнайсет години — в килия пет на пет метра. Колко е видяла от галактиката? Делурос VIII е столицата на човешката раса, така че тя със сигурност знае за него, но мога да се обзаложа, че никога не е чувала за Аристотел.

— Дано да си прав. Може и да се обзалагах, но аз съм този, който ще плаща, ако грешиш.

— Не греша. Тя притежава сили, които никой не може да разбере, но не е всезнаеща. Както и да е, щом научим малко повече за Моцарт, ще имаме по-добра идея като какъв да се представиш там.

— Защо просто не отида като наемен убиец? — предложи Хлапето.

Ледения се изкиска.

— Какво е толкова смешно? — остро попита Хлапето.

— Никой няма по-малка нужда от наемен убиец от Пенелопа Бейли. Освен това дори и да има, тя ще иска препоръки — а тъй като аз съм единственият ти поръчител, няма да оцелееш и до обяд.

— Мога да кажа, че работя за Гробокопача.

— Самият Ломакс е наемен убиец. Той не наема други.

Хлапето сви рамене.

— Беше просто предложение.

— Ако вярваше на поне половината от това, което ти разказах за нея, нямаше да направиш такова глупаво предложение — отговори Ледения. — Искаш ли да останеш жив след всичко това, по-добре започни да мислиш с главата си.

— Добре — съгласи се раздразнено Хлапето. — Не е нужно да мия откъсваш.

— Тя е всичко, което имаш. Съветът ми е да запомниш това и да забравиш своите физически възможности, придобити по силиконов начин.

— Някои от тези способности могат да се окажат полезни на Моцарт.

— Например?

— Например, че мога да виждам в тъмното.

— На нея не ѝ е нужно да вижда. Тя ще знае къде си или къде ще бъдеш след трийсет секунди или трийсет минути.

— Ако съм толкова глупав и безполезен, защо изобщо ме пращаш?

— Щях да отида сам, стига да можех. Невъзможно е обаче да прикрия това накуцване, а освен това тя щеше да знае кой съм при всички случаи... Отиваш ти, защото си единствената пионка, с която разполагам.

— Благодаря, че ми повиши самочувствието — саркастично подметна Хлапето.

— Просто се грижа да не си прекалено самоуверен. Колкото и да те подготвям, когато се срещнеш с нея — ако оживееш достатъчно дълго — ще видиш една нормална млада жена и ще си помислиш, че съм преувеличил заплахата, която представлява — той помълча малко. — Просто запомни: по-добри мъже от теб са се опитвали да я спрат и всички са мъртви.

— Тогава защо отивам?

— Не отиваш там, за да я нараниш или заплашиш. Само ще се опиташ да събереш информация. Ако тя не може да види далечното бъдеще и ако не знае какво ще успееш да направиш с тези сведения, може би ще останеш жив и здрав.

Ледения стана, протегна ръце (доколкото можеше да ги протегне в претъпканата пилотска кабина) и се обърна към Хлапето:

— Ще се опитам да поспя, преди да стигнем Аристотел — съобщи той. — Ако искаш, направи същото.

Хлапето кимна и отиде до своята койка. Беше сигурен, че много трудно ще заспи, но му се стори, че сякаш само след минута Ледения го разтърси.

— Какво има? — попита младежът замаяно, изправяйки се рязко и удряйки глава в стената. — Не съм улучил койката ли?

Ледения се усмихна.

— Те са само две.

— Тогава какво има?

— Нищо. Спиш вече единайсет часа. В орбита сме около Аристотел.

— Шегуваш се? — Хлапето вдървено стъпи на крака.

— Провери хронометъра на кораба, щом не ми вярваш. Вече приготвих закуската.

— Никога не пропускаш ядене, нали?

— Не и ако не се налага.

Хлапето се присъедини към Ледения в кухнята, която действаше почти толкова клаустрофобично, колкото и пилотската кабина.

— Мислил ли си някога да си купиш по-голям кораб? — попита той, когато взе своята чаша с кафе и отпи една глътка.

— Предполагам, че ако се бях сетил, щях да си купя — призна Ледения. — Не смятах да напускам Последен шанс отново.

— Не е кой знае какъв свят, ако питаш мен.

— Не те питам.

— Човек като тебе и с парите, които имаш, би трябвало да живееш до приятеля си на Сладка вода.

— Въпрос на вкус. Предпочитам Вътрешната граница.

— Сладка вода е на Границата.

— Но не прилича на свят от Границата. Тя е рай за оттеглилите се милиардери. Последен шанс е точно каквото ми харесва.

— Аз лично харесах Конфуций. Особено Кошмарната алея.

— Още си доста млад.

Сигналната лампичка на компютъра светна два пъти.

— Да? — попита Ледения.

— Установих връзка с геополитическия компютър на Аристотел — съобщи компютърът.

— Добре. Извлечи информацията за планетата Моцарт.

— Звездна система?

— Симфония, в Теразанския сектор.

— Проучване... готово.

— Сега провери има ли информация за човек с прякор Пророка.

— Проверка... Информация за такова лице липсва.

— Добре. Прекъсни връзката и нека таксата бъде удържана от сметката ми на Байндър Х.

— Работи... готово... връзката прекъсната — съобщи компютърът.

— А сега ми отпечатай информацията, която извлече.

Минута по-късно се появи една страница.

— Това ли е всичко? — намръщи се Ледения.

— Да.

— Изключи се.

Той взе листа хартия и го прочете, после погледна към Хлапето.

— Няма много, за което да се захванем — рече накрая.

— Така и предположих. И какво ще правим сега?

Ледения погледна отново към листа.

— Моцарт е кислороден свят, деветдесет и шест процента от стандартната гравитация, жителите му са 27 342 според последното преброяване... Населението се разделя по следния начин: шестдесет и три процента земеделци; двадесет и два процента в експорта — разбира се, изнасят земеделски продукти; останалите се занимават с различни неща. Няма постоянна армия, нито флота. Планетата е разделена на шест щата с централизирано правителство, което се избира на три години. Един космодрум, няма развит туризъм.

— Значи да се появя като земеделски работник, който си търси работа? — попита Хлапето.

Ледения поклати глава.

— Заседнеш ли в някоя ферма, възможно е да не успееш да се откъснеш от нея.

— Мога да отида в някой от градовете като наемен работник... предполагам.

— Прекалено бие на очи — отговори Ледения след известен размисъл. — Кой, за Бога, отива на земеделски свят, за да става чиновник или продавач?

— Тогава какво?

Ледения го погледна за миг.

— Ти си Силиконовото хлапе. Така че отиди като специалист и продавай уменията си. — Той мълча, докато обмисляше целия план. — Ти пътуваш по Вътрешната граница и създаваш чипове, каквито са

необходими на клиентите ти. Фермерът, който има проблеми с нашествия на вредители в земите си, иска да вижда в тъмното, за да пази стоката си; занимаващият се с износ желае да знае дузина чужди езици; на бармана му се ще да размесва питиетата много по-бързо. А ти можеш да направиш необходимите чипове. Мисля, че номерът ще мине.

— Добър съм — съгласи се Хлапето, — но не съм чудотворец, нито пък хирург. Дори и да направя чиповете, не мога да ги имплантирам.

— Това не те засяга — вдигна рамене Ледения. — Ти трябва само да ги създаваш. От купувачите ще зависи да си ги имплантират.

— На планета с някакви си двадесет и седем хиляди жители може дори да няма лекар.

— Още по-добре. Ще имаш причина да се навърташ там, докато докарат хирург. Няма да те пуснат, преди да са сигурни, че продуктите си струват.

— И какъв чип мога да продам на Пенелопа Бейли?

— Тя няма нужда от чипове.

— Лошо. Това щеше да е страхотен начин да я накарам да ме забележи.

— Отиваш там, за да събереш информация. Ако извадиш късмет, тя дори няма да разбере, че си там.

— Според теб тя не е човек, който се доверява на подчинените си. А щом няма да се срещна лично с нея, как ще открия каквото и да било?

— Бих се учудил, ако тя има преки подчинени — отвърна Ледения. — А колкото до събирането на информация, просто си дръж ушите и очите отворени.

— Имаш предвид дали внасят оръжие и амуниции?

Ледения поклати глава.

— Тя няма нужда от това.

— Тогава какво?

— Искаше ми се да мога да ти кажа! Вероятно ще е нещо много обикновено, докато не си спомниш, че зад него стои съвсем необикновена жена.

— Дай ми пример.

— Ако тя поръча половин дузина книги за Делурос VIII, това означава, че смята да отиде там. Открий дали е поръчвала касета с лодинитски език — може да планира съюз с лодинитите. Не се занимавай с това, което прави в момента — тя е виждала настоящето толкова пъти и в толкова варианти, че сега сякаш играе в пиеса. Каквото и да казва или прави, за нея вече е минало, тя гледа дни и седмици напред.

— Не ми даваш много като начало.

Ледения се усмихна мрачно.

— Да не си се заблуждавал, че ще бъде лесно?

— Не, но...

— Помни, че си там само да събереш информация. Ако е прекалено трудно да го направиш и се наложи да откраднеш или да убиеш някого, за да я получиш, просто се откажи — тя ще види какво смяташ да правиш дори преди да си го помислил. Разбираш ли какво точно ти казвам?

— Да.

— Добре, защото от това зависи животът ти... Твоят и може би още на четиридесет трилиона — поправи се той.

ТРЕТА ЧАСТ
КНИГА НА СИЛИКОНОВОТО ХЛАПЕ

14.

Космодрумът на Моцарт беше точно до границите на град Менует. Той осигуряваше основните неща на заобикалящата го земеделска общност — бакалия, малка медицинска клиника, три магазина за семена, два ресторанта, няколко малки хотела и театър, в който даваха представления четири-пет пъти в годината.

Съвсем близо до космодрума имаше огромни силози, където мутирали царевица и пшеница съхнеха и се складираха, докато не ги натовареха в корабите. Грамадни обори бяха пълни с генетично променен добитък, който стигаше до хиляда и осемстотин килограма, когато порасне.

Хлапето се приземи, уреди корабът на Ледения да бъде настанен в хангара и влезе в малката сграда на космодрума, където пътека го отведе директно до митническата кабина. Влезе вътре, седна и се оказа пред компютър със светец червен сензор.

— Име? — попита механичен глас.

— Нийл Кайман — отговори той и после добави: — Познат още като Силиконовото хлапе.

— Покажете паспорта на сензора, моля.

Той вдигна паспорта си.

— Носите ли някакви храни или животни от друга планета?

— Не.

— Моля да посочите естеството на работата си на Моцарт.

— Търговец съм, специалист по компютърни чипове по поръчка на клиента, които могат да се имплантират по хирургически път.

— Притежавате ли поне две хиляди кредита или тяхната равностойност в брой или в банков кредит?

Хлапето показва парите, които Ледения му бе дал, и сензорът сканира стойностите им.

— Няма нужда от виза за екскурзията ви на Моцарт. Приятен престой, Нийл Кайман... Не мога да намеря нищо за вашия псевдоним — продължи компютърът. — Бихте ли желали да бъде вписан във вашия паспорт?

— Да.

— Подайте си отново паспорта, моля.

Той го направи и един много фин лазерен лъч изгори малък надпис върху титановата карта, точно под холограмата и законното му име.

— Имам няколко въпроса — Хлапето прибра паспорта в джоба си.

— Програмиран съм да отговарям на повечето въпроси, които се отнасят за Моцарт — отвърна компютърът. — Ако вашият изисква субективен отговор, ще ви насоча към подходящите планетни власти, които могат да ви дадат необходимата информация.

— Доста удобничко — каза хавливо Хлапето.

— Съществувам, за да служа.

— Трябва да отседна някъде, докато съм тук. Можеш ли да ми препоръчаш хотел в Менует?

Внезапно екранът на компютъра се оживи.

— В тези пет заведения има свободни стаи или апартаменти в момента — на екрана се появи списък.

— Можеш ли да ми направиш резервация?

— Да.

— Добре — Хлапето прегледа списъка. — Искам стая в Имението.

— За колко нощи ще искате да ви запазя стая?

— Не знам. Можеш ли да направиш отворена резервация?

— Да. На първия или на втория етаж?

— На втория.

— Стая 207 е резервирана на ваше име.

— Ще имам нужда и от кола.

Екранът се промени.

— Ето списък на свободните коли под наем на космодрума плюс дневните им разходи.

Хлапето избра една.

— И още нещо. Искам да разбера дали някой на планетата е специалист по имплантиране на биочипове.

— Не.

— Добре. Мога ли да дам обява в планетарните вестници или видео, че току-що съм пристигнал, че това е моята специалност, и че

могат да се свържат с мен в Имението?

— Проверявам... Има три планетарни видеоканала, господин Кайман — два седмични и един ежедневен. Всеки от тях помоли за допълнителна информация за вашата обява.

— Разбирам — Хлапето замълча за миг. — Предполагам, че в стаята ми в Имението има компютър с планетарна връзка.

— Точно така.

— Вкарай адресите на рекламните отдели на трите видеоканала в компютъра ми. Ще съставя обявите, когато стигна там.

Чу се кратко бръмчене.

— Направено е.

— О, и още нещо. Искам списък на църквите на планетата.

Веднага се появи списък от четиринадесет църкви. Всичките секти му бяха познати, никоя не бе свързана с Миропомазания или Пенелопа Бейли.

— Благодаря.

Хлапето излезе от будката, отиде до площадката за наемане на коли и се подписа за тази, която избра. Включи карта, която показваше космодрума и Менует на видеоекрана в колата, и я подкара към града, минавайки покрай четири-пет километра оградени пасища на добитък.

Менует бе малък град и едва когато наближи търговския център, осъзна, че компютърът доста оптимистично е използвал думата „хотел“. Имението, също като останалите общежития, беше подновено здание, построено преди около два века. Било е доста внушителна къща, преди да я превърнат в пансион със стаи под наем. Сега подслоняваше гостуващите бизнесмени, повечето от които се занимаваха с мутирала семена и с торове, създадени за светове като този.

Остави колата на паркинг зад къщата, регистрира се на рецепцията, изчака докато ключалката на стая 207 бъде кодирана с неговия глас и се остави да бъде пренесен плавно с асансьора до второто ниво на общежитието.

Самата стая бе малко по-спартанска, отколкото онази на Олимп. Състоеше се от легло, два стола, компютърна станция в единия ъгъл и баня със сух душ и химическа тоалетна. Той извади адресите на офисите на видеоканалите от компютъра, написа кратка обява и я изпрати на всеки от тях. После поръча електронни издания на трите

видеоканала, прегледа ги на екрана и не бе изненадан, че не намери нито дума за Пророчицата в тях. Излезе от стаята след час, слезе долу, прекоси улицата и влезе в малък ресторант, където си поръча обяд.

Когато се върна в хотела, вече имаше един отговор на обявата му от директор на силов. Той се бе надявал на средствата за запазване на продукцията си и искаше чип, който да го предупреждава кога химичните съставки във въздуха са достигнали определено ниво. Хлапето помоли човека да му изпрати формулите на използваните средства и обеща да му се обади до три дни. После, понеже нямаше какво друго да прави, а не му се искаше да прекарва следобеда в създаване на чипа, реши да дремне преди вечеря.

Когато се събуди, изяде вечерята от мутирала соеви продукти в същия ресторант, където обядва, а сетне се разходи по улицата тъкмо когато слънцето залязваше. Беше хладно и сухо, с лек бриз откъм запад, който му се стори страшно освежителен.

Поогледа се по улицата, тъй като не му се връщаше веднага в стаята. Повечето хора от града се бяха прибрали и той откри, че ако иска да остане навън, трябва да избира между холотеатър, таверна и казино. Не обичаше холотеатри, а знаеше достатъчно добре, че не го бива в хазарта, затова се запъти към таверната.

Беше доста малка, особено за единствена таверна в града. Веднага щом влезе, се сблъска с пурпурно-златна птица, окована за своята метална стойка. Тя го огледа за миг, изпищя пронизително и продължи да се пощи, без да му обръща повече внимание. Хлапето я заобиколи отдалеч — беше сравнително малка, не повече от килограм и половина, но пък имаше огромна човка. Отиде до бара и си поръча бира. Барманът кимна, напълни чаша и я бутна към него. Хлапето я взе и отиде на една празна маса в ъгъла.

Няколко минути по-късно висок мъж с тъмна кожа и два златни зъба, които проблясваха, когато заговореше или се усмихнеше, се приближи до него с бира в ръка.

— Може ли да седна? Всички други маси май са заети.

— Заповядайте — отговори Хлапето.

— Благодаря — мъжът протегна ръка. — Казвам се Джеймс Мбоя.

— Нийл Кайман — Хлапето пое ръката му.

— Нов си тук, нали?

Хлапетото кимна.

— Току-що пристигам.

— Какво продаваш?

— Защо си мислиш, че продавам нещо?

Мбоя се засмя.

— Защото никой не идва на фермерски свят за удоволствие.

— Никой ли не идва да купува?

Мбоя поклати глава.

— Всичкото ни месо и зърно са продадени за следващото десетилетие. Доставчици сме на доста светове... Ако искаш, мога да ти продам малко злато — той се усмихна, показвайки двата си златни зъба. — Те се вадят. Залагам ги, когато имам нужда от пари, после, като се опарича, си ги купувам отново.

Хлапетото отпи от бирата си.

— Чипове — каза накрая.

— Моля?

— Компютърни чипове. Това продавам.

— Какъв вид?

— Каквито искаш да ти създам.

— Нещо, което да ме кара да се чувствам десет години по-млад, когато се събуждам сутрин — усмихна се Мбоя.

— Може да се направи.

— Наистина ли?

— Няма да си по-млад, но мога да създам чип, който ще притъпи всички твои болки.

Мбоя щракна с пръсти.

— Просто ей така? — попита той, все още усмихнат.

— Не. Трябва да говоря с лекаря ти, да открия какво те боли, кои мускули атрофират, да науча цялата ти медицинска история. Тогава ще мога да го направя — Хлапетото замълча, после продължи; — Обаче той ще трябва да го имплантира. Аз съм техник, а не хирург.

— Колко смяташ да останеш на Моцарт? — попита Мбоя. — Ако мога да отделя малко пари настрана, ще имаш клиент.

Хлапетото вдигна рамене.

— Зависи от бизнеса, който ще завъртя тук — и отпи отново от бирата си. — Пуснах няколко обяви. Сега просто чакам.

— Може би няма да е зле да те поразведа наоколо, докато си тук — предложи Мбоя. — Не че има кой знае какво да се види.

— Е, има едно нещо, което искам да видя — отговори Хлапето след известен размисъл.

— Така ли? И какво е то?

— Докато бях на един свят наблизо, чух, че тук живее жена, наречена Пророчицата, която може да вижда в бъдещето... Искан ми се да се срещна с нея.

— Защо?

Хлапето се усмихна.

— Трябва ми малък съвет къде да инвестирам. Може би ще мога да разменя няколко чипа за това.

— Ами аз я виждам от време на време — отговори Мбоя. — Мога да попитам дали ще се интересува... Защо пък не? — добави замислено той. — И да знаеш предварително, че ще се събудиш с махмурлук, това не го премахва, нали?

— Оценявам мнението ти — Хлапето забеляза, че Мбоя е свършил бирата. — Нека те почерпя една.

— Благодаря, много благодаря.

Хлапето махна на бармана да донесе още две бири.

— Като изключим честите посещения до казиното по-надолу, как се забавляват хората тук?

— Това е земеделски свят — изсмя се Мбоя. — Говорят за растения, торове и времето. Най-вече за времето. Понякога организират изложби на добитък. Май че е само това.

— Не звучи кой знае колко вълнуващо.

— Ако искаш забавления, отиди на свят като Калиопа или може би Конфуций, а не на фермерски свят.

— Бил ли си някога там?

— Един-два пъти.

— Каква работа, за Бога, може да има един фермер на Конфуций? — попита Хлапето, когато барманът пристигна с двете бири.

Мбоя не отговори веднага, а го изгледа.

— Не съм казвал, че съм фермер.

— Не, мисля, че не си — съгласи се Хлапето. — Какво правиш тогава?

Мбоя сви безразлично рамене.

— Ами малко от това, малко от онова. Тук една сделка, там друга.

— Откога си на Моцарт?

— От няколко месеца. Приятен свят. Малко скучен, както вече си забелязал, но климатът е хубав, хората дружелюбни и парите ти стигат за доста време... Не по-лош от повечето светове, а вероятно и по-добър от доста други.

— А къде си роден? — Хлапето вдигна новата чаша и отпи.

— В Демокрацията — отвърна презрително Мбоя. — На един малък свят, наречен Далечен Лондон... Реших, че човек с моите таланти трябва да дойде по Вътрешната граница.

— А какви са тези таланти?

— Ще се смееш.

— Няма.

Мбоя вдигна рамене.

— Точно в момента се занимавам с контрол над паразитите и вредителите.

— Контрол над паразити? — повтори изненадано Хлапето.

— Ако имаш такъв проблем, повикай ме и ще се справя с него.

— Е, поне разбирам защо си на този свят. Сигурно тук има доста работа за теб.

— Да, има — отвърна Мбоя, довърши бирата си и сложи празната чаша на масата.

— Не искам да те обидя, ама е скучна работа.

— На мен ми харесва.

— Всеки с вкуса си.

— Наистина — съгласи се Мбоя. — Ако питаш мен, аз ще полудея да прекарвам цялото си време в създаване на компютърни чипове.

— И аз — отговори Хлапето. — Затова търся малко разнообразие.

— Ако не си падаш по хазарта, късметът няма да ти се усмихне на Менует — предупреди го Мбоя.

— Хрумна ми, че Пророчицата може да разори казиното, ако е такава, за каквато я мислят всички — рече Хлапето.

— Съмнявам се, че биха й позволили да играе.

— Толкова ли е добра?
— Ако ти притежаваше казино, щеше ли да поемеш такъв риск?
— На първо място се чудя какво, по дяволите, прави човек като нея тук.
— Много се интересуваш от нея — отбеляза Мбоя.
— Тя просто изглежда интересен човек. А и наистина бих се възползвал от съвет относно инвестициите си.
— И какво по-точно си чул за нея?
— Само че е способна да вижда бъдещето.
— И нищо повече?
— Е, чух някакви слухове, че преди била Оракула, но не им вярвам — Хлапето следеше Мбоя за някаква реакция, но напразно. — По дяволите, всеки знае, че Ледения уби Оракула преди няколко години.
— Ледения! Как пък ти хрумна точно това име?
— Чувал ли си за него?
— Кой не е? — отвърна Мбоя. — Тук той е легенда... Искан ми се да го срещна някой ден — ако все още е жив.
Хлапето погледна към празните чаши.
— Още по една?
— Не. Мисля да си опитам късмета на рулетката надолу по улицата.
— Никога не съм обичал рулетката. Вземат прекалено голям процент за заведението.
— И на мен не ми харесва кой знае колко — Мбоя внезапно се ухили. — Но както казва една стара поговорка, това е единствената игра в града. А в нашия случай и съвсем буквално.
— Късмет — пожела му Хлапето.
— Защо не дойдеш с мен? — предложи Мбоя и стана, — Има и двадесет и едно, покер и джабоб.
— Може и да намина по-късно. Но първо ще изпия още една бира. Поспах доста този следобед, ще съм буден още дълго време.
— Е, благодаря за бирата, господин Кайман. Надявам се, че ще ми позволиш да върна жеста, ако се появиш в казиното, преди да си тръгна.
— Дадено — каза Хлапето.
Мбоя се усмихна.

— Разбира се, при условие, че не съм се разорил междуременно.

— Един от тези златни зъби все ще може да купи най-хубавата бутилка в заведението.

Мбоя се изсмя и излезе навън в тъмното, а Хлапето взе чашата си и отиде на бара.

— Още една.

— Веднага — барманът му подаде току-що напълнена чаша.

— Интересен тип е този Мбоя. Често ли идва тук?

— О, идва от време на време, когато шефът му го изпрати — отвърна барманът. — Но никога не съм чувал да се нарича Мбоя.

— Това не е ли истинското му име?

Барманът сви рамене.

— Доколкото знам, да. Но по Границата го наричат Черната смърт.

— Черната смърт? — повтори Хлапето.

— Като ви гледах как си приказвате, помислих, че се познавате.

Хлапето поклати глава.

— Той просто влезе и се представи. Каза ми, че се занимава с контрол над паразити и вредители.

Барманът се изхили.

— Е, донякъде е прав.

— Донякъде?

— Той е телохранителят на Пророчицата.

15.

Хлапето пи бирата си още половин час, после отиде в казиното.

Беше голяма зала, доста по-просторна от тази на Ледения на Последен шанс. Имаше половин дузина маси за двадесет и едно, четири за покер, две рулетки, една за зарове, билиардна маса, две игри джабоб и още една извънземна игра, която никога преди не бе виждал.

Казиното бе сравнително празно, когато Хлапето влезе. Вероятно имаше петнадесетина мъже и жени, които играеха различни игри, но не се виждаше нито един извънземен. Хлапето веднага забеляза Мбоя — единствения играч на една от рулетките, и отиде при него.

— Здравей, Нийл — Мбоя му се усмихна приятелски. — Радвам се, че се отби.

— Нямаше какво друго да правя — вдигна рамене Хлапето. — Между другото, как да те наричам — господин Мбоя или господин Смърт?

Мбоя се засмя.

— И Джеймс ще свърши работа.

— Но си Черната смърт, нали? — настоя Хлапето.

— Някои хора ме наричат така — Мбоя огледа масата, после сложи два чипа на нечетно и още един на червено.

— Виждам, че играеш на сигурно — отбеляза Хлапето.

— Шансът да загубиш е трийсет и пет на едно, ако заложиш на число. Не очаквам да печеля, когато съм тук, но ми се иска да имам достатъчно пари, за да се насладя на играта.

— Защо въобще си тук? — попита Хлапето.

— Обичам хазарта. Къде да бъда?

— Да говориш с мен. Това ти беше задачата, нали?

— Аз говоря с теб — каза простичко Мбоя. — Няма причина в същото време да не се забавлявам.

— Тя при всеки новодошъл ли те изпраща?

— Не — отговори Мбоя, докато колелото се въртеше. — Само при онези, които са й интересни.

— А защо се интересува от мен?

Мбоя вдигна рамене.

— Кой знае какво може да привлече вниманието ѝ или защо въобще прави каквото прави. — той изруга тихо под носа си, когато печелившото число се оказа четно и черно. — По дяволите! Можеш ли да си представиш, че някой ще губи през цялото време! Заложих на черно четири пъти последователно и четирите пъти се падна червено... Когато накрая играя на червено, пада се черно. Ако не бях сигурен, щях да кажа, че колелото е мошеническо.

— А защо да не е?

— Защото ако беше, нито един човек, свързан с това казино, нямаше да е жив до утре сутринта — отговори сериозно Мбоя. — И те го знаят — той огледа масата още веднъж, чудейки се къде да заложи, накрая вдигна рамене и се изправи. — Достатъчно играх. Време е да намеря по-бавен начин да губя парите си. — Видя празна маса за билиард. — Играли ли си някога билиард, Нийл?

— Няколко пъти.

— Добре — Мбоя тръгна към масата и огледа зелената покривка. — Искаш ли да играем на малък залог, просто за да стане поинтересно?

— Няма да е честно — възрази Хлапето.

— Не съм измамник — увери го Мбоя.

— Знам. Няма да е честно, защото не можеш да победиш.

Мбоя се ухили.

— Аз не съм на същото мнение...

— Това е истината.

— А защо трябва да ти вярвам?

— Вярвай на каквото искаш. — Внезапно Хлапето вдигна рамене и се усмихна. — Сто кредита на игра?

— Звучи ми добре — Мбоя си избра щека и започна да търка върха ѝ с тебешир.

— Просто помни, че те предупредих.

Хлапето също си избра щека и отиде до масата.

— Възхищавам се на самочувствието ти — рече Мбоя. — Давай.

Самочувствието на Хлапето се оказа добре подплатено, точно според собствените му очаквания. Чиповете, свързани с очите му, показваха и най-малката неравност по масата; чиповете в раменете му даваха възможност да удря всеки път с еднаква сила и точност, а чипът,

който си бе имплантирал на Сладка вода, му позволяваше да се навежда, без да губи равновесие. Лесно победи Мбоя три игри поред и щеше да го направи и четвърти път, когато Черната смърт спря играта и извади три банкноти по сто кредита от портфейла си.

— Трябва да зарежеш бизнеса с чиповете и да станеш билиардна акула — каза унило той и сложи парите на масата.

— Някой ден може би — отвърна Хлапето, взе банкнотите и ги напъха в портфейла си.

Мбоя махна на един самотен сервитьор, който се мотаеше из казиното и приемаше поръчки.

— Две бири, моля — каза, когато сервитьорът ги приближи. Избърса чело и се обърна към Хлапето. — Нека седнем. Загубата на рулетка и билиард усилва жаждата.

— Изобщо нямаше шанс — Хлапето го последва към свободната маса за карти.

— Разбрах това още след петия удар — съгласи се с крива усмивка Мбоя, настанявайки се срещу него. — Не знам къде си се учил да играеш, но стилът ти е необичаен като ада — някой доста се е потрудил да те научи.

Сега беше ред на Хлапето да се усмихне.

— Съмнявам се да съм играл повече от половин дузина пъти през целия си живот.

— Не го вярвам! — извика упорито Мбоя.

— Няма причина да те лъжа. Нито пък излъгах за шансовете ти: от самото начало ти казах, че ще победиш.

— Ами откъде да знам, че си толкова добър?

— Има много неща, които не знаеш за мен — отвърна Хлапето и замълча. — Които нито ти, нито твоят шеф знаете.

— Предполагам, че няма да ми се довериш — усмихна се Мбоя. Хлапето поклати глава.

— За всичко, което иска да знае, може да ме попита сама.

— Не е в неин стил, Нийл.

— Тогава ще трябва да го промени — каза твърдо Хлапето.

На Мбоя като че ли му стана забавно.

— Тя не се променя за другите хора, те се променят заради нея.

— Защо?

— Защото тя е Пророчицата... Защо толкова искаш да се срещнеш с нея?

— Вече ти казах.

— Знам какво ми каза. Помислих си, че ще поискаш да ми кажеш истината.

— Лъжец ли ме наричаш? — попита Хлапето.

— Не — отговори Мбоя спокойно. — Ако те нарека лъжец, вероятно ще се обидиш и тогава ще трябва да те убия — а ти ми изглеждаш приятен младеж.

— Може би ще ти е по-трудно да ме убиеш, отколкото си мислиш.

— Възможно е — призна Мбоя. — Много от хората, които съм убил, са били по-трудни мишени, отколкото съм си мислил — но така или иначе са мъртви... По-добре да сменим темата, преди да стана прекалено любопитен колко трудно ще ми е да те убия.

— Съгласен съм. Не искам да се карам с теб. Ти си просто наемник... Но пък ти ме излъга в таверната.

— И защо да съм те излъгал?

— Каза ми, че се занимаваш с контрол над паразити и вредители.

— Точно така е — отвърна Мбоя. — Именно за това съм тук: да видя каква напаст възнамеряваш да бъдеш и доколко трябва да те контролираме.

— Вече ти казах — повтори Хлапето. — Продавам компютърни чипове.

— Знам какво ми каза. Не ти повярвах тогава, не ти вярвам и сега.

— Поръчай си чип при мен и ще видиш, че грешиш — Хлапето се усмихна. — Ако не с друго, доказах го с играта си на бiliarд.

Сервитьорът дойде най-накрая с бирите, Мбоя хвърли две монети на подноса.

— На Моцарт правят доста добри неща — той направи гримаса, докато си пълнеше чашата, — но уви, бирата не е сред тях.

— Поръчай си вносна.

— Докато съм тук, се чувствам длъжен да подкрепям местния бизнес.

Хлапето го изгледа любопитно.

— Доста си странен за убиец.

— Честно казано, и ти си доста странен за пътуващ търговец — отвърна Мбоя.

Хлапето отново го погледна.

— Аз си гледах бизнеса — защити се той. — Ти дойде при мен.

— Това ми е работата.

— Така каза — потвърди Хлапето. — Но ми се иска да знам защо тя се интересува от мен.

Мбоя се ухили.

— Не е моя работа да питам защо.

— Ти само трябва да я защитаваш с цената на живота си, така ли?

— Грещиш.

— Барманът в таверната каза, че си й телохранител.

Мбоя поклати глава.

— Тя няма нужда от телохранител. Аз просто съм нейните очи и уши, когато е заета с друго — както през повечето време.

— Какво представлява?

— Различна е.

— В какъв смисъл?

— Аз би трябвало да задавам въпросите.

— Не съм длъжен да ти отговарям.

— Не — съгласи се Мбоя. — Но ще ме улесниш, ако го направиш.

Хлапето отпи една голяма глътка от бирата, после впери поглед в Мбоя.

— Не ми пука дали ти е лесно да си вършиш работата!

— Но когато съм разтревожен във връзка с работата си, ставам много лош. Повярвай ми, няма да ти харесам лош.

— Май и сега не ми харесваш кой знае колко — отвърна Хлапето.

Мбоя го изгледа внимателно.

— Може би не ми казваш нещо, Нийл?

— Като например?

— Не знам. Но повечето хора не ми говорят по този начин, освен ако не крият нещо.

— Това, което знам, си е моя работа — отговори Хлапето. — И престани да ме наричаш Нийл.

- Мислех, че така се казваш.
- Преди. Сега съм Силиконовото хлапе.
- Никога не съм чувал за теб.
- Ще чуеш. Това е обещание.

— И мислиш, че ще си изградиш репутация, като победиш Пророчицата, така ли? — попита Мбоя, очевидно развеселен от тази мисъл. — Приеми съвета ми, Хлапе, и забрави за нея. Тръгни след Гробокопача или може би Гущера Малой. Кой знае, ако си късметлия или ги хванеш в лош ден, може и да оживееш.

— Не съм дошъл на Моцарт да убивам — отвърна Хлапето. — Тук съм, за да продавам компютърни чипове.

— А, сега разбирам — усмихна се Мбоя. — Ще слушаме за теб като за най-известния галактически пътуващ търговец.

— Ще чуеш за мен, защото винаги ще има някой като теб, който не ме взема на сериозно. А това е грешка.

— Добре, ще се опитам да го запомня. — Мбоя млъкна и се вгледа в него. — Между другото, къде е силиконът, който те прави Силиконовото хлапе?

— На мястото си.

— Сигурно е така. Ти си специалист по чиповете за имплантиране, нали?

— Да.

— Е, ще ме извиниш, че не припадам от ужас.

— Извинен си — отвърна сериозно Хлапето.

Мбоя остави чашата си на масата.

— Интересен младеж си — продължи той. — Не ти се сърдя и ти желая дълъг и щастлив живот.

— Благодаря, смятам да му се насладя.

— Тогава приеми съвета ми и не търси... — внезапно Мбоя замръзна, вперил очи във вратата.

— Нещо не е наред ли? — попита Хлапето и се обърна да проследи погледа му.

В казиното бяха влезли трима мъже, облечени в семпли дрехи с джобове, пълни с оръжия. Но вместо да тръгнат към масите, разпръснаха се край стената, гледайки към Мбоя.

— Време е за работа — отбеляза ледено той. Стана и стигна до средата на залата. Спря на около пет метра от новодошлите.

— Вече ви казах, че не сте добре дошли тук — обърна се той към мъжа в средата.

— Знам какво каза — отвърна му онзи.

— Нищо не се е променило от последната седмица. Все още не сте добре дошли на Моцарт.

— О, напротив — мъжът се ухили. — Този път не съм сам.

— Както вече казах, нищо не се е променило — повтори Мбоя. — Мисля, че ще е най-добре и тримата да се обърнете и да се върнете обратно на космодрума.

— Няма начин.

— Е, не мога да ви накарам да се държите разумно — вдигна рамене Мбоя. — Но мога поне да го предложа.

— Знаеш за какво сме тук — продължи мъжът. — Къде е тя?

— Коя?

— Без игри. Дошли сме за Пророчицата.

— Пророчицата? — повтори Мбоя. — Никога не съм чувал за нея.

— Ако трябва да те убием, за да стигнем до нея, ще го направим.

— Какви са тия приказки за убиване? — попита приятелски Мбоя. — Това е мирен малък свят.

Мъжът се засмя.

— Щом е толкова мирен, какво правиш ти тук?

— Пазя мира.

— Ще те попитам само още веднъж. Къде е тя?

— Не е ваша работа. А сега аз имам един въпрос към вас.

— Така ли?

— Можете ли да броите до пет? Защото имате само пет секунди, за да изчезнете оттук.

Мъжът го изгледа за част от секундата, после заедно с другите двама посегна към оръжието си. Звуковият пистолет на Мбоя се появи в ръката му като с магия и двамата мъже бяха мъртви, преди да са извадили оръжията си. Той приклепна, прицелвайки се в третия, но разбра, че онзи вече е ранен — лявата му ръка димеше от лъча на лазерен пистолет. Мъжът стреля, но неточно и Мбоя го уби секунда по-късно.

— Някой да извика полицията! — заповяда Мбоя на редовните клиенти, повечето от които бяха налягали по пода и сега се изправяха.

Двама мъже веднага излязоха от залата.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря. — Мбоя се обърна към Хлапето, чийто лазерен пистолет още бе в ръката му. — Но беше глупаво да се намесваш. Защо, по дяволите, го направи?

— Исках да видя дали съм по-бърз от теб — отвърна Хлапето. — По-бърз съм.

— Застреля човек, когото не си виждал никога преди, само за да видиш дали си по-бърз от мен? — невярващо повтори Мбоя.

— Точно така.

— Някои биха нарекли това предумишлено убийство.

— Ако арестуват мен, със сигурност ще трябва да арестуват и теб. Мислиш ли, че ще го направят?

Мбоя го изгледа продължително.

— Знаеш ли, ти си опасен младеж.

— Да.

— Колко души си убил досега?

— Нито един — призна Хлапето. — Но имам чувството, че ще ми хареса, когато го направя най-накрая.

— Обзалагам се, че ще е така — Мбоя замълча за миг. — По-добре се прибирай в хотела. Аз ще се погрижа за властите.

Хлапето кимна и тръгна край телата към вратата. На прага се обърна към Мбоя.

— Бях по-бърз от теб.

— Но не го уби. Не улучи.

— Все още свиквам с чиповете. Ще се целя по-добре следващия път.

— Ако аз бях на неговото място, нямаше да има следващ път. Изненада го. Гледаше в мен, когато ти стреля... Вече знам на какво си способен и никога не би могъл да ме изненадаш.

— Аз и не искам. Ако те победи, ще бъде в честен двубой.

— Успокоително е да го знам — каза кисело Мбоя.

Хлапето остана на прага.

— Мислиш ли, че сега тя ще иска да ме види? — попита накрая.

— Не знам.

— Припомни й, че искаха да я убият.

— Не е нужно да й припомням — отвърна Мбоя. — Именно затова от ресторанта дойдох тук. Тя знаеше, че ще се появят.

— Припомни й го все пак — настоя Хлапето. — Все още имам нужда от съвет за инвестициите си.

— Разбира се.

Хлапето чу шум една пряка по-надолу. Полицията придружаваше двамата играчи от казиното, затова реши да последва съвета на Мбоя и да се върне в хотела. Оставането тук нямаше да го приближи до Пророчицата, а тази публичност можеше да го лиши от достатъчно клиенти и от претекста да остане две или три седмици на планетата.

— Отседнал съм в Имението — каза той на Мбоя.

— Знам.

— Ще чакам да се обадиш.

— Не се надявай прекалено много.

Хлапето излезе навън, изчака, докато полицията и играчите минаха покрай него и влязоха в казиното, после се прибра в хотела.

Беше интересна нощ. Свърза се с човек, който работеше за Пророчицата и стана свидетел на една престрелка. Всъщност бе участвал в нея и адреналинът му все още бе повишен. Беше страхотно усещане, невероятно възбуждане и той знаеше, че е намерил бъдещото си призвание веднага щом тази работа с Пенелопа Бейли свърши. Взе асансьора до стаята си и се просна на леглото както беше с дрехите. Обеща си, че онези певци, които бродят от свят на свят и пеят песни за Сантяго, Танцуващия с елени и Ледения, един ден ще пеят и за Силиконовото хлапе.

16.

Хлапетото закусваше, когато Мбоя влезе в ресторанта и отиде до неговата маса.

— Тя ще се срещне с теб — каза той.

— Кога? — попита Хлапетото.

— Сега.

— Само да си свърша закуската и идвам с теб.

— Вече я свърши. Не можеш да караш Пророчицата да чака.

— Мога — каза Хлапетото, напълни отново устата си и задъвка замислено.

— Губиш си времето, ако правиш това, за да ѝ направиш впечатление. За нея не си повече от едно насекомо.

— Може би ти не си повече от буболечка. Аз съм.

— Какво те кара да мислиш така? — презрително попита Мбоя.

— Защото никой не кани буболечки на разговор.

В следващите няколко минути Хлапетото довърши яденето си под погледа на Мбоя, после си изпи кафето, сложи две рубли Нов Сталин на масата и най-накрая се изправи.

— Добре, нека да тръгваме.

Последва Мбоя до колата и миг по-късно пътуваха на юг, извън града. Минаха покрай няколко ферми, после намалиха до една, не различна от другите и спряха пред геодезичната кула, която гледаше към малко езеро.

— Няма стража — отбеляза Хлапетото.

— Не ѝ е необходима.

— Дори и ти ли?

— Дори и аз.

— Добре, нека да влизаме.

— Тя иска да те види насаме. Ще те чакам тук.

— В коя стая е? — попита Хлапетото, слизайки от колата.

— Откъде да знам?!

Хлапетото вдигна рамене, позволи на пътеката да го отведе до главния вход и изчака вратата да се отвори. Нямахше камери или

скенери за идентифициране по ретината, нито признаци на някаква система за сигурност. Вратата се плъзна към стената и той влезе в кръгло фоайе.

— Тук съм — извика женски глас и той го последва в огромна стая, една от стените на която беше стъклена и гледаше към езерото.

Върху екзотичен стол, изработен от някакво непознато дърво, седеше Пенелопа Бейли. Беше русокоса, стройна, облечена в свободна бяла рокля. Хлапетото реши, че би могла да е доста хубавичка, но някак си не притежаваше нито сексуалност, нито дори малко човечност. Имаше нещо в очите ѝ, което не можеше да разбере. Когато се обърна към него, сякаш се вираше в нещо зад него, което единствено тя виждаше.

— Добре дошъл, господин Кайман.

Дори гласът ѝ звучеше далечен, като че ли умът ѝ беше някъде другаде, а останалата част от нея участваше в предварително организирано представление.

— Добро утро, Пророчице — отговори Хлапетото.

— Моля, седнете.

— Къде?

— Където си изберете.

— Благодаря.

Хлапетото седна върху диван, покрит с материя с металически блясък, която постоянно менеше цвета си според слънчевите лъчи.

Внезапно Пенелопа промени позата си и вдигна дясната си ръка над главата за секунда.

— Нещо не е наред ли? — попита Хлапетото.

— Не.

— Изглежда не се чувствате комфортно — отбеляза той.

— Вие сте много прозрачен, господин Кайман — каза тя с почти нечовешка усмивка.

— Не разбирам какво имате предвид.

— Знаете защо промених позата си, няма смисъл да се преструвате.

— Нямам ни най-малка представа защо помръднахте — отговори Хлапетото.

Тя поклати глава, все още усмихвайки се, с очи, вперени в някаква далечна точка.

— Вие дойдохте да ми искате съвет, господин Кайман, но въпреки това отказвате да бъдете честен с мен.

— Искрен съм с вас.

— Не, господин Кайман. — Тя стана и отиде до прозореца. — Дошъл сте на Моцарт, за да ме откриете, и знам, че не сте изпратен от онзи странен криминален тип, който се нарича Миропомазания... Това означава, че който ви е изпратил, ме познава от много години, отпреди да стана Пророчицата. Има само двама останали живи оттогава и единият от тях се оттегли — тя се обърна към Хлапето с очи, вперени в неговите, но фокусирани извън тях. — Изпратен сте от Карлос Мендоса, познат още като Ледения. И тъй като той не би ви пратил тук, без да ви каже коя съм и какво съм, вие знаете, че когато направя внезапно движение или извърша действия, неразбираеми за вас — каквито са повечето от тях — аз контролирам и манипулирам различните варианти на бъдещето.

Хлапето я изгледа продължително, преди да отговори.

— Бива си ви, както той ми каза.

— Приемам това като висока похвала. Той е единственият мъж, застанал някога срещу мен, единственият човек в целия свят, от когото винаги съм се страхувала.

— Все още ли се страхувате от него? — попита Хлапето.

Тя поклати глава.

— Не.

— И няма защо, той е един дебел и накуцващ старец.

— Накуцване, с което го дарих преди двайсет години.

Тя се взираше в далечината.

— Защо не го убихте тогава?

— Бях много млада — отговори Пенелопа. — Мислех, че ще умре от раните си и исках да страда.

Хлапето тъкмо щеше да се обади, когато тя протегна ръка.

— Какво има? — попита той.

— Вижте — тя посочи далечния край на езерото.

— Какво трябва да гледам?

— Там едно животинче се показва от дупката си, нали? — попита тя, все още надничайки в очите му.

— Да — съгласи се той. — Червеникавокафяво на цвят.

— Наблюдавайте внимателно — каза тя. Няколко секунди по-късно една птица се спусна надолу, сграбчи животинчето в ноктите си и отлетя с него.

— Вие знаехте какво ще се случи.

— Знам всичко, което ще се случи. Аз съм Пророчицата.

— Можехте ли да спасите гризача?

— Разбира се. Има безброй варианти на бъдещето. В някои от тях гризачът виждаше птицата навреме и успяваше да се скрие в дупката. В други вниманието на птицата се отвлечаше от нещо и тя не го забелязваше.

— Как можехте да промените това, което се случи? — попита Хлапето.

Тя се усмихна отново, но не му отговори.

— Искате ли нещо студено за пиене, господин Кайман? Денят обещава да е топъл.

— Защо не го направите по-хладен? — предложи Хлапето.

— В къщата има климатик — отговори тя. — А и имам по-важни неща за вършене.

— В такъв случай бих желал малко вода.

— Последвайте ме, моля.

Тя тръгна по ослепително белия коридор към кухнята.

— Нямате ли слуги? — попита Хлапето, докато оглеждаше пълната с уреди стая.

— Милиони — отвърна тя и поднесе чаша под кранчето. — Студена — прошепна и водата потече. Когато чашата се напълни, тя каза: — Стоп — струята спря и тя подаде чашата на Хлапето.

— Благодаря.

Той я пресуши на един дъх.

— Няма защо, господин Кайман. Елате да седнем отвън под дърветата.

— Сигурна ли сте, че искате да излезете навън? Както казахте, в къщата има климатик.

— Имах неприятно изживяване, за което съм сигурна, че знаете — отвърна Пенелопа, докато го водеше към закрития двор. — Не обичам да се чувствам затворена.

Хлапето си припомни праха и астероидите, заобикалящи Алфа Крепело.

— Предполагам, че не обичате.

Той седна на една дървена пейка, а тя се настани на подобна пейка на около три метра от него, после веднага стана.

— Какво има? — попита Хлапето.

— Няма нищо, господин Кайман.

— Тогава какво...

Тя се усмихна.

— Има едно събитие — неговата същност не ви засяга, което трябва да се случи на свят, наречен Чероки. Миналото е определено и неизменно, господин Кайман, но има безброй варианти на бъдещето. Във всяко бъдеще, в което останех седнала, то не се случваше. В няколкото варианта, в които ставам, все още може да се случи.

— Но как може едно ставане на Моцарт да повлияе на нещо, което се случва на светлинни години оттук? — попита Хлапето.

— Нито знам, нито питам защо. Знам само, че е така... А сега да пристъпим към нашата работа, господин Кайман.

— Именно затова съм тук.

Тя го изгледа и само за миг очите ѝ се фокусираха върху него. Той неспокойно си помисли, че предпочита тя да гледа в далечината, която според него бе бъдещето.

— Трябва да ме извините, господин Кайман, но не съм сигурна точно защо сте тук.

— Мислех, че знаете всичко.

— Знам множеството варианти на бъдещето — отвърна тя. — Но не знам всичко, което е било.

— В това няма логика.

— За мен има; А сега ще бъдете ли любезен да ми кажете защо дойдохте на Моцарт?

— Ако виждате бъдещето, значи знаете какво ще ви отговоря.

— Можете да кажете куп неща. Вие сте голям лъжец и егоист. Искам да чуя точно какво ще кажете.

— Как ще разберете дали лъжа?

— Знам повечето отговори на въпросите, които задавам.

— Тогава защо въобще ще ги задавате?

— За да разбере доколко може да ви се вярва, господин Кайман.

— А защо се интересувате?

— Всичко с времето си — отвърна Пенелопа, вперила поглед отново в някакво далечно време и място. — А сега ви моля да отговорите на въпроса ми.

— Дойдох на Моцарт да продавам компютърни чипове.

— Това е истина — отбеляза тя спокойно, — но не цялата.

— Добре — той вдигна рамене, — бях пратен от Ледения.

— Знам.

— Това е всичко.

— Защо ви изпрати тук?

— Според него нищо не може да ви убие, затова когато чу, че Хадес е разрушен, заключи, че сте избягала преди това.

— А Демокрацията съгласна ли е с него?

— Не... Той смята, че те са глупаци.

— Прав е.

— Както и да е, иска да знае какво смятате да правите сега.

— Разбира се.

— Не вашите непосредствени планове — продължи Хлапето, — а дългосрочните.

— Възнамерявам да оживея в една вселена, която при всяка възможност ми доказва, че е враждебно настроена — отвърна Пенелопа без капка емоция.

— Ами от това, което видях, оживяването е най-малката ви грижа, ако въобще имате някакви грижи.

— Аз съм от кръв и плът, господин Кайман, Един ден ще умра както всички човешки същества. — Внезапно тя се усмихна развеселено. — Няма вие да ме убие, господин Кайман. Ако се опитате да извадите лазерния си пистолет и да стреляте, както мислите да направите, той ще експлодира в ръцете ви.

— Не съм смятал да направя такова нещо — излъга Хлапето.

— Бяхте предупреден, господин Кайман. Съдбата ви е във вашите ръце.

Хлапето извади пистолета си и го разгледа.

— Снощи беше съвсем наред — отбеляза той.

— В един милион варианта на бъдещето той функционира прекрасно тази сутрин. Но аз няма да разреша на нито един от тях да се случи.

Хлапето погледна пистолета си още веднъж, после вдигна рамене и го прибра в кобура.

— И аз имам един въпрос към вас — каза накрая той.

— Относно инвестициите ли? — попита тя с подигравателен тон.

— Не.

— Кажете го, господин Кайман.

— Защо не сте станала господар на цялата проклетата галактика?

Не мисля, че някой притежава сила да ви спре.

— Може би някой ден ще стана — отвърна тя. — Първо трябва да свърша други, по-неотложни неща.

— Като например?

— Няма да разберете.

— Опитайте.

Тя го изгледа и презрителна усмивка премина по устните ѝ.

— Ако можехте да видите това, което виждам аз и се опитате да го разберете и да внесете ред, щяхте да полудеете. Дори докато говорим, звезден кораб на път към Антар трябва да претърпи повреда в уредите, миньор на Нелсън V трябва да копае километър и половина на запад от своя лагер, политик на Нова Родезия да приеме подкуп, кристален извънземен от Атрия да приеме подпространствено съобщение от далечния Орион. Има хиляди събития, които трябва да се случат в много точен ред, милион варианти на бъдещето ще изчезват всяка наносекунда. И вие искате да ви обясня всичко това? Бедният малък човек, който се стреми единствено да напълни стомаха и портфейла си, мечтае за героични дела и благодарни девиси и е обречен да се превърне в прашичка на галактиката, която и без това е препълнена с прах... Не, господин Кайман, не мисля, че ще разберете моите цели или обяснения.

Хлапето я изгледа.

— Каквито и да са целите ви, имате нужда от по-добър подчинен от Джеймс Мбоя.

— Предлагате някой да смени Черната смърт ли? — попита тя и той имаше усещането, че му се присмива.

— Да, той е точно пред вас.

— Мислех, че работите за Ледения.

— Работя за победителите. А вие сте такава.

— Доволна съм от услугите на Черната смърт.

— По-добър съм от него.

— В какъв смисъл?

— Аз съм по-бърз и по-силен. И мога да направя и вас по-бърза и по-силна.

— С вашите чипове ли?

— Точно така. Вие ще уволните Мбоя и ще наемете мен, а аз мога да ви направя още по-добра от това, което сте в момента.

— Да ме направите още по-малко човек, отколкото съм? — попита тя подигравателно. — Това е интересно предложение, господин Кайман.

— Дори не е необходимо да го уволнявате. Мога да го убия веднага след като изляза от къщата. Той чака отвън.

— Но аз не искам да го убивате, господин Кайман. Нито пък желая вашите чипове. — Тя впери поглед в него и очите ѝ за втори път се фокусираха в настоящето. — Никога не съм искала да бъда Пророчицата. Това, което на вас ви изглежда като дарба, на мен често ми се е струвало проклятие. Искях да бъда като всяко друго човешко същество, а бях тормозена, преследвана и затваряна през по-голямата част от живота си, защото съм различна. А сега вие предлагате да ме направите още по-различна? Трябва да измислите нещо по-добро.

— Ако искате да бъдете като останалите, защо просто не приемете нова самоличност и не се преместите на Спиралния ръкав или на Външната граница? — попита Хлапето.

— Защото съм различна — отвърна Пенелопа. — Не исках да съм такава, но и не мога да отрека този факт. Където и да отида, те ще ме преследват, където и да се скрия, ще ме намерят. Съдбата беше доста жестока към мен, господин Кайман. И сега, когато силите ми нараснаха, мисля да се защитавам както мога.

— Можете да се защитите, като се скриете.

— Мога да се защитя, като направя така, че нито един жив човек или такъв, който тепърва ще се роди, да не може някога да ме нарани отново. Ще направя каквото е нужно, за да си осигуря безопасност.

— Включително и взривяване на планети?

— Око за око, господин Кайман — а на Хадес имаше доста очи. Това, което се случи там, беше раздаване на правосъдие... Помислете по този въпрос, преди да решите да застанете на пътя ми.

— Не се и опитвам. Само искам да се присъединя към вас.

— Ако ви позволя да ми служите, трябва да ми се подчинявате напълно.

— Ще го имате.

— Ще сте добре платен, но ще трябва да вършите доста неща, които може да не са ви приятни.

— Вие ми давайте парите, а аз ще се тревожа за останалото — увери я Хлапето.

— Първото нещо, което ще поискам от вас, е да предадете Ледения.

— Така си и помислих — ухили се Хлапето.

— Това не ви ли притеснява?

— Не.

— Въпреки че ви е приятел?

— Той е от другата страна на барикадата. Няма начин да победи. Ако не ви го предам аз, някой друг ще го направи — тогава защо да не изкарам малко пари от това?!

Пенелопа го изгледа замислено.

— Изглеждате доста практичен млад човек, Нийл Кайман. Може би ще ми бъдете полезен по начин, по който дори не можете да си представите.

— Тогава съм нает, нали?

— Да.

— Все още не сме говорили за пари обаче — отбеляза той.

— Ще разберете, че съм доста щедра. И ако вие сте лоялен, ще придобиете такава власт, за която досега само сте си мечтал.

— Звучи доста добре. А между другото, вече не съм Нийл Кайман.

— О?

— Всеки тук по Вътрешната граница си избира ново име. Моето е Силиконовото хлапе.

Тя се усмихна.

— Доста впечатляващо и образно име. Ще свърши работа известно време.

— Имате ли друго предвид?

— Може би.

— Предполагам, че няма да ми го кажете сега?

— Когато му дойде времето — отвърна Пенелопа и се изправи.
— А сега нашата среща свърши. Черната смърт ще ви заведе до хотела ви. Знам, че искате да пробвате силите си срещу него... Но от този ден нататък няма да се биете с никого, освен ако нямате изрична заповед от мен. Ясно ли е?

— Да — отговори неохотно той.

— Добре. Ще ви се обадя, когато имам нужда от вас.

— Виждате бъдещето — каза Хлапето, докато тя го съпровождаше през къщата. — Защо просто не ми кажете кога ще имате нужда от мен?

— Защото не съществувам, за да му служа, господин Кайман.

Той излезе през външната врата и се качи в колата на Мбоя. Пенелопа ги наблюдаваше как потеглят, после влезе в спалнята си и миг по-късно се показва отново с малка парцалена кукла. Притисна я обичливо до гърдите си и продължи да се визира неவிждащо във времето и пространството, като от време на време правеше някой жест или заемаше различна поза, които да помогнат да се случи онова бъдеще, което тя виждаше и искаше.

17.

Мбоя чакаше Силиконовото хлапе в колата. Пътеката от покоите на Пророчицата отведе Хлапето при него и той се качи, все още опитвайки да вникне във всичко чуто. Миг по-късно Мбоя караше обратно към Менует.

— Как мина?

— Ще работя за нея — отвърна Хлапето.

Ледена усмивка се появи по устните на Мбоя.

— Напомни ми никога да не обръщам гърба си към теб.

— И какво трябва да значи това? — поиска да узнае Хлапето.

— Знам защо си дошъл и кой те изпраща. Ти току-що го предаде, Юда.

— Смятам да получа много повече от трийсет сребърника! — рече Хлапето. — Освен това, той няма никакви шансове. И ти го знаеш.

— Това няма значение. Когато се обвързваш с някого, трябва да си му верен.

— Защо не ме оставиш аз да се притеснявам за това? — попита ядосано Хлапето.

— Ами ако решиш, че Миропомазания е по-могъщ от Пророчицата? Пак ли ще си смениш работодателя?

— Трябва да е нещо доста специално, за да бъде по-могъщ от нея.

— Може би е. Предполага се, че има повече от сто милиона последователи, които го боготворят.

— Той е просто човек. А тя е нещо... повече.

Следващите няколко минути Мбоя караше мълчаливо. Минаха покрай същите ферми, както на идване. Когато приближиха Менует, той се обади отново:

— Надявам се, че ще трябва да се изправиш срещу него.

— Срещу Миропомазания? — попита Хлапето.

Мбоя поклати глава.

— Срещу Ледения.

— Той е един дебел старец, мога да се справя с него.

— Много хора си мислят, че могат да се справят с него. Но все още е жив. Дори Пророчицата не успя да го убие.

— Няма да създаде никакви проблеми — увери го Хлапето. — По дяволите, той все още си мисли, че съм на негова страна.

Мбоя се усмихна.

— Хлапе, той никога не е мислил, че си на негова страна.

— Откъде, по дяволите, знаеш какво си мисли той? Ти дори не си го срещал.

— Живял е над седемдесет години по Вътрешната граница — отговори несприковано Мбоя. — Тук не стигааш до тази възраст, ако си глупав.

— Искаш да кажеш, че аз съм глупав? — попита разгорещено Хлапето.

— Щом си мислиш, че можеш да излъжеш Ледения или да го убиеш, тогава си глупак. Дори да не познава теб, той познава нея. Знае какво може да направи тя и как влияе на хората и събитията.

— Тогава кой ще го убие? Ти ли?

— Когато му дойде времето.

— И какво те прави по-добър от мен?

— Аз го уважавам — рече Мбоя. — Няма да направя грешка от небрежност или глупост.

— А аз ще направя, така ли?

— Възможно е... Знаеш, че той се е изправял срещу Пророчицата два пъти и все още е жив, за да разказва. Въпреки това продължаваш да го описваш като дебел старец, който не представлява никаква заплаха за теб.

— Точно така.

— Все още не разбираш, нали?

— Какво? — попита раздражено Хлапето.

— Нима мислиш, че е оживял след срещите си с Пророчицата, защото е по-бърз от теб? Какво значение имат физическите възможности, когато тя знае какво ще направиш преди теб самия. Той е жив благодарение на ума си, а не на пистолета. И точно така ще се справи и с теб.

— Чух достатъчно глупости! Мога да се справя с него и с теб едновременно, без дори да си поемам дълбоко въздух — никога не го

забравяй!

— И с Гробокопача ли можеш да се справиш? — попита Мбоя.

— Какво знаеш за него?

— Проучих те внимателно, Хлапе. Знам всяко място, на което си бил след Сивия облак, и всеки, с когото си се срещал.

— Браво на теб — каза кисело Хлапето.

— Между другото това не беше риторичен въпрос. Можеш ли да се справиш с Гробокопача?

— Защо?

— Защото сега той работи за Миропомазания — отговори Мбоя.

— Това означава, че рано или късно някой от нас ще трябва да се изправи срещу него.

— Мога да се справя с всекиго — каза убедено Хлапето.

— Веднага щом се научиш да стреляш точно — подхвърли саркастично Мбоя.

— С всекиго — повтори Хлапето.

— Дори с мъже, които знаят твоята тайна?

— Сега пък какво искаш да кажеш?

— Просто и Ледения, и Гробокопача знаят, че каквито и да са възможностите ти, дължиш ги на имплантираните си чипове. Ако се наложи да се изправят срещу теб, не мислиш ли, че ще намерят начин да ги неутрализират?

— Няма начин да го направят — отвърна Хлапето. — Това са биочипове. Аз съм техният енергиен източник. Не можеш да създадеш поле, което да ги накара да спрат функционирането си.

— Не знам нищо за това.

— Аз пък знам.

— Може би... Тъкмо когато кажеш на един човек, че не може да направи нещо — независимо дали се отнася за изкачване на дървета, пресичане на океан, управляване на звезден кораб или неутрализиране на биочип, той обикновено намира начин да го направи. Ние сме раса, която опровергава законите — победихме законите на гравитацията, и на Айнщайн, и...

— Спести ми лекцията. Тези чипове ще функционират, докато съм жив.

— Е, желая ти дълъг и щастлив живот — каза Мбоя и спря пред хотела.

— Знаеш ли — Хлапето слезе от колата и се обърна към Мбоя. — преди да се притесняваш за Ледения или за Гробокопача, трябва да се занимаеш с по-голям проблем.

— О?

— Ще се наложи да се изправиш срещу мен.

— Защо?

— Тя не може да има две доверени лица. Трябва да ѝ докажа, че аз съм по-добрият. А има само един начин за това.

— Ако искаш, можем да го направим веднага, тук и сега, щом си твърдо решен — Мбоя не показва страх или изненада.

Хлапето поклати глава.

— Аз ще избира мястото и времето.

— Защо смяташ, че ще ти позволя?

Хлапето се ухили.

— Защото си почтен човек.

Той се обърна и влезе във фоайето на Имението. Избра си касета с новини, занесе я в стаята си, изгледа незаинтересовано заглавията и отиде до огледалото, където започна да се изучава замислено.

Дрехите му бяха блестящи и стилни, но реши, че има нужда от нещо като запазена марка. Вярно, че Ледения се обличаше удобно, Ломакс винаги носеше черно, а на холоснимките, които бе виждал, Дядо Коледа винаги беше в стилизиран червено-бял костюм на Санта Клаус, с чифт звукови пистолети, подаващи се от излъскан черен кожен колан. Какво облекло можеше да послужи като марка на Силиконовото хлапе? Риза, обшита с чипове? Той поклати глава — прекалено крещящо. Нещо с неговите инициали „С. Х.“? Бързо отхвърли идеята като аматьорска. Тогава какво?

Можеше да се облича така, както сега, но какъв беше смисълът да бъде Силиконовото хлапе, ако хората не го знаеха? Това беше проблемът с Ледения и Мбоя — имаха слава, но им липсваше стил. А ако той ще бъде дясната ръка на Пророчицата, поне докато не измисли начин да се отърве от нея, искаше всички да го разпознават в момента, когато кацнеше на някоя планета или влезеше в град или стая.

Може би оръжие, което ще бъде единствено негово? В края на краищата със своите имплантирани чипове той можеше да действа с всякакво оръжие със скорост и сръчност, с каквито никой друг не

можеше да се похвали. Така че защо да се ограничава с лазерни, звукови или метателни оръжия?

Колкото повече мислеше върху тази идея, толкова повече му допаднаше тя. Можеше да създаде оръжие, каквото никой друг не притежава и което можеше да бъде неговата запазена марка завинаги. А ако бъде и такова, което ще убие Пророчицата в подходящият момент, толкова по-добре.

Развълнуван, той отиде до компютъра, включи го и поиска да се свърже с малката библиотека на Менует и да извади информация за различните видове оръжия, използвани в момента. Не откри нищо полезно и започна да размишлява над идеята да се свърже с по-богата библиотека на някой от близките светове, когато екранът на компютъра почерня.

— Какво има?

— Получих съобщение — отвърна компютърът с механичен глас.

— Добре, нека го видим.

Беше от млада жена, загубила при катастрофа способността да си служи с лявата си ръка и сега се чудеше дали той може да създаде чип, който да възстанови контрола над ръката ѝ.

— Кажи ѝ, че ако нервите са прекъснати, по-добре да опита с изкуствена ръка. Ако е нещо друго, нека лекарят ѝ да ми изпрати подробностите.

— Работя... — каза компютърът.

— Чакай! — извика Хлапето внезапно.

— Операцията спряна.

Вече се беше срещнал с Пророчицата, нямаше защо да продължава с преструвките.

— Просто ѝ кажи, че съжалявам, но не мога да ѝ помогна.

— Работя... Направено.

— Изключи се.

Компютърът се изключи, но миг по-късно се включи видеофонът.

— Да? — обади се Хлапето.

Над машината се появи холографското изображение на Пенелопа Бейли.

— Чувам, че моите две кучета пазачи са си ръмжали едно на друго — усмихна се тя.

— Мислех, че е мъж и няма да дотича при вас да се оплаква — каза презрително Хлапето.

— Той ми е подчинен, както и вие — отговори спокойно тя. — Моите служители нямат тайни от мен.

— Кажете му да си ходи.

— Защо?

— Нямате нужда от него. Сега имате мен.

— Бедни безполезни малък човеко, ти, който се мяташ в тъмнина и бленуваш за триумф и слава! Откъде можеш да имаш някаква представа за моите нужди?

— Не сте го наела заради личността му. Наели сте го, защото е Черната смърт... Е, сега за вас работи по-добър.

— По-добър в какво? — попита с усмивка тя. — Наистина ли мислиш, че имам нужда от теб, за да убивам враговете си?

— Нямахте нищо против той да го направи вместо вас снощи — отбеляза Хлапето.

— Той просто ми спести досадата да отстранявам трима неприятни индивиди. Нито за миг не съм била заплашена от тях.

— Хайде сега, мадам, ако нямате нужда от убийци, защо хора като Мбоя и мен работят за вас?

— Задействали са се велики сили — отговори тя, — сили, които са извън вашите представи. Всеки от вас има роля, която трябва да изиграе.

— Каква роля?

— Ще научиш съдбата си, когато настъпи моментът.

— Имам съдба?

— Разбира се. Именно затова те оставих жив.

— И какво щяхте да направите — да накарате Мбоя да ме застреля отвън, ако не поискате да ме наемете?

— Все още не разбираш с какво си имаш работа, нали? В милион варианти на бъдещето ти преживяваш този ден, Нийл Кайман. Ти си доста здрав млад мъж, но в няколко от вариантите на бъдещето, които виждам, умираш от внезапен кръвоизлив в мозъка. А в едно бъдеще получаваш предупреждение за твоята смърт. Това бъдеще се случва, когато направя това — след тези думи тя отиде до стъклената стена и сложи двете си ръце на нея, с широко разперени пръсти и поглед, вперен в езерото.

Внезапна болка проряза главата на Хлапето. Извика, после падна на колене. Болката ставаше все по-силна, не можеше да се сравни с нищо, преживяно досега, и той се сви на топка, с юмруци, притиснати до слепоочията.

После болката изчезна внезапно. Отне му цяла минута да се изправи на крака и да фокусира поглед. Видя образа на Пенелопа да се усмихва срещу него няколко сантиметра над видеофона.

— Започна ли да разбираш? — попита спокойно тя.

— Как, по дяволите, го направихте от такова разстояние? — промърмори той.

— Видял си какво направих с Хадес и въпреки това се учудваш на възможностите ми. Може би Черната смърт е прав — не си достатъчно умен, за да си ми полезен.

— Той ли ви каза това? — извика Хлапето.

— Разбира се — отвърна тя. — Той няма тайни от мен.

— Е, ако съм толкова тъп, че да не мога да работя за вас, може би трябва да се върна при Ледения — каза грубо той.

За частица от секундата си помисли, че най-накрая улови емоция на лицето ѝ — вероятно ужас или омраза, или просто презрение, но тя се изпари веднага щом погледът ѝ се фокусира отново върху него.

— Няма да е много умно от твоя страна, Нийл Кайман. Ще си мъртъв, преди да напуснеш планетата... Ти ми даде клетва за вярност. Само аз мога да те освободя от нея, ти не можеш да си я оттеглиш сам. — Усмихна се безчувствено. — Или искаш още една демонстрация на моята сила?

— Не. Вие печелите. — Поне засега, добави той наум.

— Ти си буен точно като младо животно. Няма да го считам за твой недостатък. Всъщност му се възхищавам. Но като всяко младо животно е нужно да те опитомя. Нравът ти трябва да се обуздае. Тогава ще започнеш да оправдаваш вложените средства.

— Аз не съм животно — промърмори Хлапето.

— Всички вие сте животни — рече тя и прекъсна връзката.

18.

Следващите пет дни Хлапето прекара в шляене из Имението. Ядеше, спеше, гледаше холовидео, пиеше по малко, играеше понякога хазарт и неуспешно се опитваше да не скучае. Прие няколко сделки за биочипове само за да избегне бездействието.

Нетърпеливо чакаше Пенелопа Бейли да го повика и не можеше да разбере защо го нае и го остави да гние в малък хотел на безинтересна планета. И тогава, на петата вечер след срещата им, той хвана новините по видеоканала и разбра, че тя не е бездействала.

Според репортажа повече от осемдесет храма на тридесет различни свята, принадлежащи на последователите на Мойсей Мохамед Христос, известен още като Миропомазания, са изгорели по неизвестни причини. Убити били почти 200 000 мъже и жени и ранени двойно повече. Разбира се, имаше подозрения за умисъл, но в нито един от храмовете не бяха открити следи от палеж.

А и защо да открият някакви доказателства, помисли си Хлапето с мрачна усмивка. Искаш този храм изгорен до основи? Направи с ръката си така и вятърът ще духне пламъка на свещта към пердетата. Искаш храмът да бъде обхванат от пламъци? Мини три метра вдясно и човек със запалена пура в ръка ще получи сърдечен удар и минута покъсно рогозката ще се подпали. Застани на един крак и светкавица ще удари друг храм.

Беше непонятна сила — и въпреки това се нуждаеше от него, от Мбоя и много други, чиито имена не знаеше, а за функциите им можеше само да гадае. Тя беше въплътената мощ, но не бе всемогъща — жителите на Хадес я бяха държали в плен почти седемнадесет години. Имаше нужда от помощ, неговата помощ, въпреки че не разбираше защо. А и можеше да бъде победена или поне притисната до стената. Ледения го бе доказал, а Хлапето положително бе способен да стори същото като него, ако не и повече.

Провери новините и следващата сутрин — още дванадесет храма бяха прибавени към общия брой, и отиде на закуска. Изчака два камиона да минат, прекоси улицата и влезе в малкия ресторант, където

ядеше през повечето време. За негова изненада Мбоя, който обикновено седеше до късно в казиното, пиеше кафето си на една маса в края на почти празната зала.

— Добро утро — поздрави той, когато видя Хлапето.

— Добро утро.

— Седни при мен.

Хлапето огледа ресторанта, после вдигна рамене и мина покрай дузината празни маси. Седна срещу Мбоя и си поръча кафе и кифла.

— Не съм те виждал през последните дни — рече мъжът.

— Размотавах се наоколо. Работех върху чипове през повечето време.

— Защо се занимаваш с това? Сега работиш за нея. Не се нуждаеш от прикритие.

— Ще спра, когато тя реши да ми даде някаква задача — Хлапето зарея поглед през прозореца. — Израснах на подобна планета. Тук няма какво да се прави.

— Упражнявал ли си се да стреляш напоследък? — попита ухилено Мбоя.

— Няма нужда. Това е просто въпрос на приспособяване към имплантираните чипове. Вече свикнах с тях.

— Тогава приемам, че повече няма да пропускаш целта.

— Точно така — отвърна сериозно Хлапето.

— Добре, радвам се да го чуя.

— Не обичам някой да ми се подиграва рано сутринта — добави Хлапето и понечи да стане от масата.

— Не ти се подигравах — възрази Мбоя. — Бях искрен.

— Да бе.

— Така е, аз се отказвам. Рано или късно тя ще те изпрати срещу хора, които аз усмирявах заради нея. Не си ли точен в стрелбата, няма да се радваш на добро здраве.

— Ти се отказваш? — попита изненадано Хлапето.

— Да.

— Не си ли малко млад за пенсиониране?

— Не се оттеглям. Просто повече няма да работя за нея.

— Защо? — попита Хлапето, когато кафето му най-после пристигна.

— Не слушаш ли новините, не гледаш ли каналите? Тя току-що започна необявена война срещу Миропомазания.

Хлапетото се намръщи.

— Знаеш ли нещо за него, което аз не знам?

— Вероятно не.

— Тогава какво общо има това с напускането ти?

— Виж, аз съм стрелец. Изкарвам си прехраната с убийства. Не се гордея с това, но не се и срамувам. Живея според моите правила: никога не съм се изправял срещу човек, който да няма шанс да ме победи, и повечето от онези, които съм убил, са си го заслужавали.

— И какво?

— Не разбираш ли? Тя може да убие милион хора, без дори да напусне дома си — той се намръщи. — Това вече не е убийство, не и както аз го разбирам. Това е геноцид, а аз не искам да участвам в него.

— Каква е разликата между това да убиеш трима или три хиляди? Те всички са последователи на Миропомазания и искат смъртта ѝ.

Мбоя въздъхна.

— Трудно е да се обясни.

— Опитай.

— Добре. За мен убийството е професия и си има своите правила. Стоиш достатъчно близо, за да видиш очите на противника си, даваш му шанс да се откаже, говориш с него, опитваш се да надникнеш в душата му и да разбереш слабостите му. Рискуваш живота си, за да отнемеш неговия. Това е лична работа... За нея е просто целесъобразност. Десет или десет милиона човека — няма значение. И никой от тях не е имал възможност да избяга. Никой от тях дори не е знаел какво го е убило.

Хлапетото помисли върху думите му, после поклати глава.

— Не те разбирам. Ти уби нейни врагове и тя уби свои врагове. Единствената разлика е в броя.

— Това е състезание или поне така трябва да бъде. Аз се състезавам с моя противник, да, но също така и със стандарта за съвършенство, който съм си изработил. Не ме интересува дали човекът, за когото работя, е на вярната или грешната страна, въобще не ме засяга. Това е принцип и е важно състезанието... Но тя — тя наруши всякакви правила. Аз се състезавам със себе си, — а тя с

Господ или може би с Природата. Никой друг не може да убива така разточително. Тя не се нуждае от мен, а аз не искам да съм част от нищо, което тя прави.

— Но тя наистина има нужда от теб, иначе не би ти плащала.

Мбоя поклати глава.

— Сега има теб и й желая късмет. Колкото до мен, отивам в звездния куп Кинелус, където никой никога не е чувал за Миропомазания или Пророчицата.

— Скоро всеки ще чуе за мен — долетя глас откъм вратата. Двата се обърнаха и видяха Пенелопа Бейли да стои там, вперила поглед в тях.

— Предполагах, че ще се появите — обади се Мбоя.

— А какво очакваше? — отвърна Пенелопа. — Даде ми клетва, а сега смяташ да я нарушиш.

— Сигурно сте знаела, че ще го направя, иначе не бихте наела него — Мбоя кимна с глава към Хлапето.

— Защо го наех, не е твоя работа.

— Така е — съгласи се Мбоя и сви рамене. — Единствената ми грижа е как да се измъкна от тази ситуация. — Той впери поглед в Пенелопа. — Можете да задържите всички пари, които трябваше да получите.

Тя поклати глава.

— Нямам нужда от пари. Наех теб. Все още не си изпълнил задачата си.

— Щом можете да виждате бъдещето, значи знаете, че напускам и нищо не може да промени решението ми. Ако ме принудите да остана сега, просто ще хвана следващия кораб оттук веднага след като си тръгнете.

— Не, няма — отвърна Пенелопа. — Няма да напускаш, докато не ти кажа, че можеш.

— Но защо? Имате Хлапето. Казва, че е по-бърз от мен, и от всичко, което знам, личи, че е прав. Нямаме нужда от мен.

— Единствено аз знам от какво се нуждая — настоя Пенелопа. — Ти ми даде клетва, че ще ми служиш. Няма да те освободя от нея.

— Можете да убиете цели планети, без дори да напускате къщата си — възрази Мбоя. — Защо съм ви необходим да убивам враговете ви един по един?

— Не ти дължа никакви обяснения — студено рече Пенелопа. — Ти дойде при мен да търсиш работа. Аз те наех. И сега ти ще изпълниш условията на нашата уговорка.

— Вероятно сте ме подвела да дойда — както манипулирате всичко останало. Вие не признавате свободната воля.

— Какво правите тук? — попита Хлапето, който ги бе слушал напрегнато.

— Тук съм, за да спра Черната смърт да ме предаде.

— Ако виждате бъдещето, знаете, че нямам никакво намерение да ви предавам — Мбоя се опита да говори разумно и с равен глас. — Просто искам да се махна оттук.

Пенелопа го гледаше в очите, без да мига.

— Няма да го допусна — каза тя.

— Но защо? — настоя той.

— Казах ти: все още не си изпълнил задачата си.

— А каква, по дяволите, е моята задача?

— Да ми служиш вярно и покорно.

— Колко дълго?

— Докато вече нямам нужда от теб — отвърна Пенелопа.

— А колко време ще отнеме?

Пенелопа красноречиво вдигна рамене.

— Ден, седмица, месец, година, цял живот — или просто още един миг.

— И как ще разбера?

— Аз ще ти кажа.

Мбоя я изгледа продължително и накрая кимна.

— Добре. Но нека да е по-кратко от цял живот.

— Сега ти ли ми даваш заповеди? — Тя дори не се опита да прикрие, че ѝ е забавно.

— Не.

— Доста бързо си промени решението — отбеляза саркастично Хлапето.

— Тя е Пророчицата — обясни Мбоя. — Ако не мога да я убедя да ме пусне, какво друго ми остава?

— Радвам се, че видя грешката си. Сега искам и двамата да дойдете с мен. Имаме работа на друго място.

Мбоя и Хлапето се изправиха, оставиха няколко монети на масата и я последваха на улицата. Слънцето беше високо в небето, сутрешната роса се бе изпарила, а въздухът се бе стоплил. Няколко коли бяха паркирани пред различните магазини, но общо взето нямаше много пешеходци.

Пенелопа се обърна наляво и тръгна на юг, а Хлапето и Мбоя я последваха. Бяха изминали половин пряка, когато тя спря.

— Какво има? — попита Хлапето. Пенелопа се обърна към него, но погледът ѝ бе фокусиран в бъдещето.

— Ресторантът не бе подходящото място — отговори тя. — Тук, на улицата, ще разрешим нашите конфликти.

— Не разбирам.

Тя посочи Мбоя.

— Този човек се опита да ме изостави. Все още храни надежда, че ще напусне планетата веднага щом се върна вкъщи. Не мога да търпя такова неподчинение.

Внезапно Хлапето почувства дулото на звуков пистолет в ребрата си.

— Извинявай, Хлапе — каза Мбоя, — но ми дай пистолета си.

Младежът остана неподвижен за момент.

— Дай му го — обади се Пенелопа.

— Не давам оръжието си на никого.

— Ще те убие, ако не му се подчиниш — рече Пенелопа. — И каква полза ще имам от теб тогава? Дай му го.

Хлапето се поколеба още миг, после много внимателно извади лазерния си пистолет и го подаде на Мбоя.

— Благодаря, че не се държа глупаво. — Мъжът затъкна пистолета в колана си, после погледна към Пенелопа. — Мислех, че имаме уговорка.

— Нямаше намерение да я спазиш.

— И какво ще стане сега? Ще умра от удар или от инфаркт? Или ще накарате метеор да падне върху главата ми? Зная, че не мога да докосна вас, но каквото и да ми се случи, смятам да пратя и него на оня свят.

— Няма да направя нищо, за да те спра — Пенелопа се усмихна — усмивка, която го ужаси много повече, отколкото мисълта за бъдещата му съдба.

— Нима ще ме оставите просто да стигна до космодрума и да взема кораба си оттам? — усъмни се Мбоя.

— Няма да доживееш да стигнеш до космодрума.

— Нали току-що казахте, че няма да ме убиете.

— Няма — Пенелопа погледна към Хлапето. — Той ще го направи.

— По дяволите, какви ги говорите? — попита рязко младежът. — Той е опрял пистолет в ребрата ми, а вие ме накарахте да му дам своя.

— Аз съм Пророчицата — каза тя спокойно. — Не обеща ли сляпо да ме следваш?

— Да, но...

— Тогава го убий.

Хлапето се вгледа за момент в безизразното ѝ лице. После се опита с пета да избие пистолета от ръката на Мбоя.

Мъжът очакваше това и отстъпи назад. Хлапето не го улучи и се просна на улицата.

— Стани — заповяда Пенелопа.

Младежът се изправи внимателно, без да изпуска от очи звуковия пистолет, насочен към него.

— Не ме карай да го правя, Хлапе — рече Мбоя, раздвоявайки вниманието си между младежа и Пенелопа.

— Сега го нападни — подкани го Пенелопа.

— Вие сте луда! — отвърна грубо Хлапето. — Една стъпка към него и съм мъртъв!

— Срещу кого предпочиташ да се изправиш — срещу него или... срещу мен?

Хлапето обмисли въпроса ѝ, после се хвърли към Мбоя с животинска ярост, очаквайки да бъде мъртъв, преди да го достигне.

Мбоя дръпна спусъка, звуковият му пистолет изпука и изключи. Миг по-късно Хлапето го хвана и двамата се затъркаляха на улицата. Деряха се, удряха се, ритяха се.

Хлапето се опита да извади ножа от ботуша си, но Мбоя го избие от ръката му и той излетя няколко метра встрани. После внезапно се изправиха и тогава младежът осъзна, че се бори с по-добър противник — мъж, който владее всяко бойно изкуство, чиито крака бяха смъртоносни като ръцете му и дори повече.

Хлапето опита удар с широк замах, но Мбоя се сниши, влезе под него, нанесе му два бързи удара с юмрук в ребрата и един ритник в челюстта, който го събори на земята.

Хлапето стана веднага и най-сетне си спомни за имплантираните чипове. Повече не се опита да надвие по-тежкия си противник, а се концентрира в блокирането на ударите с ръце и крака, като в същото време правеше опити да отвърне със светкавична сръчност. Проби защитата на Мбоя три пъти, но разбра, че не постига нищо особено и че скоростта му не може да срази опитния боец. Започна да отстъпва към ножа и миг по-късно позволи на Мбоя да го ритне здраво в гърдите, което го запрати обратно на земята.

Когато този път се изправи, държеше ножа в ръката си. Мбоя го видя и застана в отбранителна позиция, но всичките му умения не можеха да го предпазят от бързината, с която Хлапето размахваше оръжието. Няколко секунди бяха необходими на младежа да го наръга два пъти в ребрата и веднъж във врата. Мбоя инстинктивно сложи ръка на последната рана и откри тялото си. Хлапето заби ножа дълбоко в корема му. Мъжът падна на земята, стенойки, като държеше новата рана с две ръце.

— Довърши работата — обади се Пенелопа, когато Хлапето отстъпи назад.

— Защо? Няма да причинява неприятности доста дълго време.

— Казах — довърши работата — повтори Пенелопа.

Хлапето изглежда Мбоя, после се обърна към Пенелопа.

— Защо?

— Защото ти казах да го направиш, друга причина не е необходима.

— Мислех, че го пазите за някаква задача.

— Той я изпълни — отвърна Пенелопа, вперила поглед в далечината. — Довърши работата.

Хлапето я погледна още веднъж, после коленичи до Мбоя, сграбчи косата му и му преряза гърлото. Мбоя изхърка веднъж и умря.

— Доволна ли сте? — Хлапето се изправи.

— Да. Доволна съм.

— За какво беше всичко това? — Той се огледа за полиция, но не откри никого наоколо. — Защо не го убихте сама?

— Защото това беше част от обучението ти — обясни Пенелопа.

— Не научих кой знае какво — отвърна сухо Хлапето.

— Научи най-важния урок: когато ти кажа да направиш нещо, трябва да го направиш, дори да е свързано с риск и смърт... Научи също, че когато ти кажа да довършиш работата, не можеш да не ми се подчиниш — тя му се усмихна, а погледът ѝ, вместо в бъдещето, бе втренчен в лицето му. — Скоро ще ми се подчиняваш, без да се колебаеш и без да се замисляш. Тогава ще си достоен за задачите, които ще ти поставя, и за наградите, които ще получиш. Доста бързо се учиш, Нийл Кайман.

— Казах ви и преди — вече не се казвам така.

— Знам, няма да използвам повече това име. Ти доказа своята вяност и си заслужи ново.

— Добре. Радвам се, че сме на едно мнение по този въпрос.

— Да — Пенелопа мина покрай трупа на Мбоя и тръгна към колата си. — Последвай ме, Фидо.

Хлапето понечи да възрази. После се сети за болката, която му беше причинила в началото на седмицата, въздъхна и я последва.

19.

Пенелопа заповяда на входната врата да се отвори и въведе Хлапето през фойето до голямата стая с изглед към езерото. Младежът се огледа и видя парцалена кукла на канапето.

— Чие е това? — попита той и я посочи.

— Моя — каза Пенелопа без признак за неудобство. Вдигна я и я притисна до гърдите си.

— Не сте ли прекалено голяма за кукли?

— Веднъж имах котенце. — Тя стисна по-здраво куклата, като че ли се страхуваше някой да не влезе в стаята и да ѝ я отнеме. — Не идваше при мен и когато се опитвах да го погаля, съскаше и драскаше.

— Може да е било страхливо котенце — предположи той.

Тя поклати глава.

— Преди три месеца си купих кученце. Отиваше при всеки непознат и въртеше опашка, но никога не остана само с мен в една и съща стая.

— Парцалената кукла не може да ги замени.

— Вероятно — съгласи се тя. — Но никога не бяга от мен и не се опитва да ме предаде, а това не мога да го кажа за нито един човек, когото съм познавала.

— Нито един?

Тя замълча, тъга се изписа на лицето ѝ.

— Много, много отдавна имаше една жена, която ме хранеше и ме защитаваше и която много обичах — но накрая дори тя се обърна срещу мен. — Тя извърна лице към Хлапето. — Много по-трудно е да си Пророчицата, отколкото си мислиш. Да знаеш, че всеки член на расата, която те е родила, те мрази и се страхува от теб.

— Вероятно имат причина. Снощи сте свършила страхотна работа срещу тях.

— Само защото Миропомазания издаде заповед за моята смърт — тя се усмихна горчиво. — Миропомазания, когото никога не съм срещала, не съм го предизвиквала, нито съм му се противопоставяла. Беше на път да атакува Демокрацията, но тогава някак си разбра за

моите сили и реши да води война с мен вместо с армията. Ледения, който знае, че не може да ме спре и въпреки това ти плаща да ме шпионираш. Черната смърт, който знаеше какво става с онези, които не са ми верни, и предпочете да умре, вместо да остане да работи за мен. — Тя замълча и въздъхна. — Винаги съм знаела, че ще го направи.

— Ако сте знаела, че ще ви изостави, защо не се отървахте от него по-рано?

— Както ти казах, имаше да изпълнява задача.

— Да умре в Менует?

— Да ти даде възможност да докажеш своята вяроност към мен. Беше необходимо да се окажеш в такава ситуация, в която би умрял, ако нямаш доверие в моите сили и не се подчиняваш на моята власт.

— Защо? — попита Хлапето. — Вече имахте Мбоя.

Тя поклати глава.

— Той беше обречен да ме изостави.

— А откъде знаете, че аз няма да го направя?

— Защото си достатъчно себичен, алчен и неморален и знаеш, че имаш най-голяма полза от лоялността си към мен.

— Не съм сигурен дали тази характеристика ми харесва.

— Въпросът не е дали ти харесва — отвърна Пенелопа, — а дали е вярна. Имаш само двама приятели по Вътрешната граница — Феликс Ломакс и Карлос Мендоса, а си тук, работиш за мен и си готов да предадеш и двамата.

— Какво знаете за Гробокопача? — попита изненадано Хлапето.

— Нима мислиш, че аз нямам шпиони и информатори или че можеш да скриеш някакви тайни от мен? — попита тя развеселено. — Не се опитвай да смениш темата, Фидо: изостави ли ги или не?

— Името ми е Силиконовото хлапе.

— Името ти е това, което аз ти избира. Точно както и твоята съдба.

— Като говорим за съдби, има много хора, които биха платили страхотни суми, за да узнаят каква е вашата.

Тя погледна към езерото.

— Знам каква трябва да бъде, но все още има прекалено много променливи и неизвестни величини в уравнението — тя се обърна и го изгледа. — Именно затова си тук.

— Какво очаквате да направя? — попита Хлапето.

— Имам много задачи за теб, а ако успееш да ги свършиш, ще бъдеш богато възнаграден. Провалиш ли се, със сигурност ще умреш.

Хлапето въобще не се стресна.

— Това е глупаво. Защо просто не прочетете бъдещето и не ми кажете какво да правя, за да успея?

Тя поклати глава и отново погледна към езерото.

— Това предполага, че има само едно бъдеще — отговори тя. — А както вече ти обясних, вариантите на бъдещето са повече, отколкото песъчинките на плажа. Все още не мога да видя всички еднакво ясно.

Хлапето седна на канапето и простря ръце на облегалката зад гърба си.

— Добре. Тогава ми кажете каква е следващата ми задача.

Тя се обърна към него, но той отново имаше усещането, че гледа покрай и през него в бъдещето.

— Ще убиеш Мойсей Мохамед Христос, който се нарича още Миропомазания.

— Просто така? — попита усмихнатото Хлапето. — Той вероятно е пазен по-добре от Секретаря на Демокрацията и сигурно е добре скрит.

— Знам къде е.

— Колко телохранители има?

Тя вдигна рамене.

— Няма значение. Неговите телохранители, с едно изключение, няма да ти създадат проблеми.

— Кой ще ми създаде проблеми?

— Феликс Ломакс.

— Гробокопача? Какъв проблем може да създаде той? За Бога, той все още мисли, че работя за него и за Ледения.

— Ще разбере.

— Ако вие не му разкриете, няма — каза уверено Хлапето. — Или искате да кажете, че е телепат?

— Нито той, нито аз сме телепати — отговори Пенелопа. — Но от друга страна, не сме и глупаци. Той ще те види и ще се досети защо си там.

Хлапето размисли над думите ѝ и вдигна рамене.

— Тогава ще го убия.

— Няма да е толкова лесно, колкото си мислиш.

— Убих Мбоя, нали?

— Аз бях там да ти помагам.

— Вие дори не си помръднахте пръста. Убих го съвсем сам.

— Не съм помръднала дори пръст? — повтори тя с усмивка. — А защо според теб пистолетът му засече?

— Е, след това — отвърна неохотно Хлапето.

— Ти наистина си вярваш, а? — попита тя с въздишка. — Ти си глупак, фидо.

— Казах ви да не ме наричате така! — извика грубо той.

Тя го погледна развеселено.

— Мислиш, че ще ме уплашиш? Или че и мен ще убиеш толкова лесно, колкото Черната смърт?

Той я погледна сърдито, но не отговори.

— Възхищавам се на проявите на характер във всяко младо животно, дори и в млад мъж — продължи тя. — Но ако още веднъж го проявиш спрямо мен, ще се наложи да те накажа. Там има много мъже, които трябва да бъдат убити. Необходимо е да се научиш да направляваш яростта си... Трябва също да се научиш, че да си млад, силен и бърз, дори безстрашен не е достатъчно, за да се изправиш срещу противник като Феликс Ломакс.

— Хайде де — подхвърли небрежно той. — Ако загазя, вие ще направите както в случая с Мбоя и всичко ще свърши. Защо се опитвате да го изкарате по-сложно, отколкото е?

— Ще бъдеш на стотици, може би хиляди светлинни години от мен — каза тя, — Не мога да контролирам събитията с такава прецизност от толкова голямо разстояние. Ако можех, нямаше да имам нужда от теб.

— Мога да се справя и без вас — рече уверено той.

— Ако задачата беше непосилна, нямаше да те изпращам. Презирам безсмислените загуби.

— Е, тогава?

— Знам, че можеш да убиеш Миропомазания. Но не знам дали ще го направиш наистина.

— Благодаря за доверието — каза саркастично той.

— Има много варианти на бъдещето, в които го убиваш, и няколко, в които убиваш и Феликс Ломакс. Но има и почти толкова, в които ти лежиш мъртъв в краката на Ломакс.

— Никой от последните няма да се случи.

— Надявам се, но не знам със сигурност.

— Аз знам — Хлапето замълча за миг. — Веднага след като се погрижа за Гробокопача и Миропомазания, вероятно ще тръгна след Ледения.

Тя поклати глава.

— Той е единственият мъж, от когото някога съм се страхувала. Няма да го убиеш.

— Той е един старец, който оставя други хора да се бият заради него.

— Няма да се изправиш срещу него нито сега, нито в бъдеще.

— Но аз мога да се справя с него!

— Той беше отговорен за смъртта на единствения човек, когото някога съм обичала — каза тя толкова тихо, че Хлапето трудно долови думите ѝ. — Той е мъжът, който убеди Демокрацията да се опита да ме убие. — Тя млъкна, а спомените нахлуваха в съзнанието ѝ. — Той е причината да остана затворена на Хадес, след като подредих събитията и организирах бягството си. Когато и да страдах — а аз съм изстрадала доста, повярвай ми, той беше в дъното на нещата.

— Още една причина да го убия.

За пръв път, откакто я познаваше, безизразната маска падна от лицето на Пенелопа. Тя обърна лице към него, а очите ѝ блестяха с ужасяваща омраза.

— Той е мой — прошепна тя.

Хлапето напусна Моцарт шест часа по-късно. Докато корабът му излизаше от орбита, той все още размишляваше над невероятната ярост в гласа на Пенелопа и чувстваше облекчение, че всичко, което трябва да направи, е да се изправи срещу най-добрия убиец и най-могъщия фанатик в галактиката. Не завиждаше на Ледения.

А далеч зад него Пенелопа Бейли притискаше своята кукла до гърдите си и се чудеше какъв би бил животът ѝ, ако се беше родила обикновена жена. Тогава осъзна, че за пръв път от много години плаче. Изтри сълзите от бузите си, отпъди всички мисли за нормален живот и отново започна да подрежда различните варианти на бъдещето.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
КНИГА НА МИРОПОМАЗАНИЯ

20.

Феликс Ломакс се събуди стреснато, защото корабът му сигнализира, че е получено съобщение. Изправи се рязко, примига бързо няколко пъти и заповяда активиране на екрана.

Веднага се появи холограма на Мило Корбеккиан с ясна гледка на планината Олимп през прозореца зад бюрото му.

— Добро утро, Гробокопачо. Трябваше ми малко време да те открия.

Ломакс вдигна рамене.

— Ледения постоянно е в движение. Изпуснах го на Сладка вода, а после и на Конфуций IV... Не се стареа да прикрие следите си. Рано или късно ще го настигна.

— Съвсем скоро — съгласи се Корбеккиан. — Току-що научих, че най-накрая се е върнал на Последен шанс.

— Сигурен ли си?

— Моят източник твърди, че го е видял.

— Забелязвам, че твоят източник не смее да се изправи срещу него — рече хапливо Ломакс.

— Миропомазания възложи задачата на теб. Никой от нашата организация няма да се опита да го убие, докато ти не се провалиш.

— Няма да се проваля. Само се пригответи да изпратиш втората част от парите на сметката ми, като се чуем следващия път.

— Имаме споразумение. Няма да го нарушаваме.

— Дано!

Ломакс прекъсна връзката и даде курс на навигационния си компютър към Последен шанс, в отдалечения край на Вътрешната граница. После откопча колана, проправи си път в претъпкания кораб към тоалетната, обръсна се, взе един сух душ и се почувства малко поосвежен. Избра няколко мутирала плода от кухнята, заповяда на компютъра да му свари кана с кафе и седна да изяде портокалите без кори и сладките лимони.

Бяха изминали две скучни седмици, откакто срещна Миропомазания. Нямаше намерение да настига Ледения, където някой

лоялен служител на новия му работодател може да ги види, затова нарочно тръгваше по грешни следи и стигаше на Сладка вода и Конфуций доста след като неговата плячка бе изчезнала. Не искаше да се свързва с Ледения по междукосмическото радио и да му каже за откритията си, защото не бе сигурен дали хората, които работеха на различните станции, не бяха последователи на Миропомазания. Така че пилееше времето си в очакване Ледения да се върне на своя свят.

В същото време бе успял да научи доста неща за империята на Миропомазания и стигна до заключението, че Мойсей Мохамед Христос всъщност представлява сериозна заплаха за всички светове по покрайнините на Демокрацията, а вероятно и по цялата Вътрешна граница. Може би държеше в подчинение легионите си благодарение на религията, която бе измислил, и все пак той беше всичко друго, но не и обикновен фанатик. Организацията му бе изградена според военните закони и действаше като по часовник. Всеки човек знаеше мястото си, на кого рапортува и какво се очаква от него. Финансирането му бе доста сложно: Миропомазания прекарваше по-голямата част от капиталите си през верига от четири свята в рамките на един галактически стандартен ден, като получаваше лихва от всяка банка за работните часове, преди да прехвърли капитала в следващата.

Освен това беше подготвен и за неочакваното. Например подпалването или каквото и да се бе случило с онези църкви. На следващата сутрин Миропомазания имаше името на всяка пострадала сграда, на всеки загубен член на организацията, всеки полицейски рапорт какво се е случило и кой може да е отговорен. Бяха пръснати пари, направени допълнителни планове и организацията действаше, като че ли нищо не се беше случило.

Колкото до самия Миропомазан, Ломакс прецени, че ако беше само малко по-циничен и недоверчив, щеше да притежава нужните качества за убиец. Беше се срещнал с него два пъти, но все още не знаеше дали си има работа с религиозен маниак, опитен политик, невероятен тактик или комбинация и от трите.

Ломакс приключи с яденето си, взе кафето и се върна в пилотската кабина. Може би това беше най-неудобната част от кораба, но кой знае защо той обичаше да стои именно тук. Не беше защото не можеше да управлява кораба или оръжията с гласа си от койката или да накара компютъра да даде холограма на екрана на всяко място в

кораба, но по някаква причина той четеше, спеше и пиеше на пилотското място. Тук се чувстваше по-близо до действието, макар да знаеше, че това е погрешно впечатление и че всъщност не се извършваха кой знае какви действия.

Така че той бездействаше, четеше, спеше, мислеше и два дни по-късно компютърът му съобщи, че са пристигнали и влизат в орбита около Последен шанс. Помоли за разрешение да кацне, получи необходимите координати и някакви си двадесет минути по-късно беше на планетата.

Измина прашния километър и половина от космодрума до „Краят на пътя“, влезе и се огледа за Ледения — той седеше сам на една маса близо до входа и държеше висока чаша в ръка.

Ломакс се приближи с ръце далеч от тялото, в случай че Ледения не бе получил съобщението или не му бе повярвал.

— Добър ден, Гробокопачо — поздрави го старецът усмихнат.

— Добър ден — отвърна Ломакс. — Може ли да седна?

— Разбира се. Искаш ли нещо студено за пиене?

— Една бира ще ми дойде добре.

Ледения махна на един от барманите, който веднага донесе халба бира.

— Благодаря — Ломакс отпи голяма глътка. — Знаеш ли, някой ден трябва да помислиш над въпроса да павираш улиците.

— И клиентите ми да престанат да идват, умрели от жажда? — изкиска се Ледения, — Не ставай глупав. — Усмивката изчезна от лицето му. — И не си сваляй ръцете под масата, докато не приключим разговора.

— Хлапето не те ли намери? — попита Ломакс.

— Напротив.

— Тогава си получил съобщението ми.

— Да. Въпросът е дали му вярвам.

— Добре, вярваш ли?

— Вероятно, но нека първо поговорим.

— Съгласен съм — рече Ломакс. — Къде е Хлапето? Изрита ли го оттук?

— Не съвсем. Изпълнява една моя поръчка... А сега ми разкажи за Миропомазания. Кой е и защо иска смъртта ми?

— Той е религиозен фанатик — отвърна Ломакс. — Организацията му се разпростира над повече от три хиляди свята, има около двеста милиона ревностни последователи, които вярват, че пряко общува с Бог. Ще тръгнат против самата Демокрация, ако им заповяда.

— И какво общо имам аз с това?

— По някое време той открил или си измислил враг, за когото вярва, че е по-могъщ и от Демокрацията или поне че представлява по-голяма заплаха за него. Казва се Пророчицата. — Ломакс помълча малко. — Тя е някакъв вид бандит или убиец по Границата и очевидно ти си се изправял срещу нея и преди. Нещо повече, преживял си тази среща и това го кара да мисли, че сте в съюз.

— Логичен извод — отбеляза Ледения. — Грешен, но логичен... Добре, вече можеш да си отпуснеш ръцете.

— Логичен? — повтори Ломакс и се намръщи. — Искаш да кажеш, тази жена е толкова могъща, че ако си още жив, го дължиш не на собствените си способности, а на нещо друго?

— Разбирам защо той мисли така.

— Защо тя пази самоличността си в тайна? — попита Ломакс. — През последните четири-пет години съм чувал името ѝ може би едва три пъти.

— Чувал си за нея и преди — Ледения почти се усмихна. — В миналото е имала и други имена.

— Например?

— Гадателката и Оракула.

— Искаш да кажеш, че Оракула и Пророчицата са един и същ човек?

— Точно така.

— И доколко си застрашен от нея?

— Вероятно не повече, отколкото си и ти. Което не значи, че не съм в опасност. Всички сме.

— Не разбирам.

— Искам да кажа, че се съмнявам да желае точно моята смърт. Би означавало, че е надарена с човешки чувства и емоции, а не съм сигурен, че все още ги притежава, ако въобще някога ги е имала... Но това не значи, че цялата раса не е в опасност. Тази жена може да унищожава цели планети. Не знам какви са крайните ѝ цели, но не мога да си представя, че човечеството като цяло ще спечели от тях.

— Наистина ли може да унищожи цели светове? — усъмни се Ломакс.

— Абсолютно. Виждаш съм резултатите.

— Тогава Мойсей вероятно е прав, че тя стои зад пожарите.

— Кой е Мойсей и за какви пожари говориш?

— Мойсей е Мойсей Мохамед Христос — името, което използва, когато не е прекалено зает да бъде Миропомазания.

— А пожарите?

— Около двеста от неговите храмове на светове из цялата галактика избухнаха в пламъци почти едновременно. Полицията на различните светове не откри никакви следи, но са сигурни, че не са палежи, и военните са съгласни. Колкото до Мойсей, той е твърдо убеден, че са дело на Пророчицата. — Ломакс погледна към Ледения през масата. — Мислех, че е полудял... досега.

— Разбира се, че тя го е направила — съгласи се Ледения. — Тя е единственият човек, който може да го направи.

Ломакс изпи бирата си и махна за още една, която пристигна почти веднага.

— Правилно ли предполагам, че задачата на Хлапето е свързана с Пророчицата?

Ледения кимна.

— Изпратих го на света, на който живее.

— Тогава вероятно вече е мъртъв.

— Съмнявам се. Първо, казах му само да събира информация и ако тя не види бъдеще, в което той я убива, няма да счете за необходимо да го ликвидира. Освен това — добави Ледения с усмивка, — този млад човек е прозрачен като стъкло. Залагам две към едно, че вече се е продал и е минал на нейна страна.

— Каква полза ще има тя от него?

— Той е във връзка с теб и мен, а тя сигурно би се зарадвала на смъртта и на двамата ни — на моята по принцип, а на твоята, защото работиш за врага ѝ.

— Мислех, че си прекалено незначителен, за да се занимава с теб — отбеляза сухо Ломакс.

— Прекалено съм незначителен, за да преобръща галактиката да ме открие. Но ако Хлапето ме предаде... е, това е друг въпрос.

— Хрумвало ли ти е, че най-умното нещо, което можем да направим, е и двамата да отидем на почивка на Делурос VIII или на някой друг свят в центъра на Демокрацията и удобно да изчакаме, докато Миропомазания и Пророчицата взаимно се унищожат?

— Той не може да се мери с нея.

— Не може ли? Казах ти — има около триста милиона последователи!

— Триста, триста милиона, три милиарда, няма значение. Ако се опълчи срещу нея, ще загуби.

— Какви сили има тя?

— Вижда бъдещето.

— Тогава ще знае къде да се скрие, за да не я намери. Не бих нарекъл това победа.

— Не разбираш — продължи Ледения. — Тя може да вижда всяка възможност, всеки вариант на бъдещето. И когато види този, който иска да се случи, тя знае и как да манипулира събитията, които ще доведат до него. — Той отново млъкна, сети се за питието си и отпи от чашата. — Вземи онези пожари. Не смяташ, че има агенти на двеста свята, които да ги извършат, нали?

— Няма никакви признаци за палеж — призна Ломакс.

— Разбира се, че няма.

— Тогава как го е направила?

— Седяла е и се е взирала в бъдещето — в стотиците, може би милионите варианти на бъдещето, и е видяла, че в един от тях човек изтървава запалена цигара, в друг, че метеор пада върху храм, в трети, че някой оставя пътечка, напоена с олио, в един от складовете, и така нататък.

— Добре, видяла е всичко това. И как го е накарала да се случи?

— Не знам. Не съм бил там. Но съм я виждал и преди. Ще трепне, ще промени позата си или ще се премести на друго място, или...

— А ако не успее да види как да избяга от неприятностите?

— Тогава ще чака, докато успее — отвърна Ледения. — И преди е била хващана — но никога не е оставала в плен. А — добави той мрачно, — нещата не са се развили добре за тези, които са я хващали.

— Добре, значи никой не бива да се приближава до нея. А какво ще спре Миропомазания да обсади планетата ѝ с бойни кораби и да я

заличи?

— Не знам. Може би метеор ще се завърти и ще ги помете или екипажите ще хванат някакъв вирус, или оръжията ще засекаат. А може и бомбите да експлодират и да убият всички живи същества на планетата, освен нея.

— Тогава как се побеждава някой като нея?

— Мислил съм по този въпрос почти цялата минала седмица.

— И?

— Може и да има начин, но не съм сигурен.

— С такава като нея е по-добре да си сигурен.

Ледения поклати мрачно глава.

— С нея никога не можеш да си сигурен. Всичко, което имаш, е надеждата.

Внезапно откъм казиното долетя пронизителен вик — миньор беше ударил печалба на рулетката. Мъжът подскочи няколко пъти от радост, обърна чиповете си в пари и предложи да почерпи всички клиенти — доста разумно предложение, защото имаше само шест души в казиното и четирима на бара.

— Та докъде бях стигнал? — Ледения се обърна обратно към Ломакс.

— Казваше, че има начин да я победиш.

— Е, поне има такава възможност.

— Ще ми кажеш ли каква е тя?

— Ще направя дори нещо повече. Ще те взема за помощник.

— О? И как?

— Дойде тук по работа, нали?

— Дойдох тук да ти кажа какво съм научил — поправи го Ломакс.

— Дойде да ме убиеш по заповед на Миропомазания.

— Е, поне той си мисли така.

— Имам нужда от неговата помощ за моя план — продължи Ледения. — Естествено на мен няма да ми помогне, но има голяма вероятност да послуша теб.

— И защо, по дяволите, да го прави? Ще му докладвам, че си напуснал Последен шанс, преди да пристигна тук. — Той замълча, после се усмихна студено. — Дори и да ми повярва, няма да има кой знае каква полза от мен. — Той размисли над перспективите. — Може

би ще страня от него и ще живея от първоначалната вноска, която ми даде за твоето убийство.

— Не — прекъсна го Ледения. — Няма да му пробутваш очевидната лъжа, че не си ме намерил, и няма да се криеш от него. Казах ти — имам нужда от неговата помощ.

— И какво трябва да направя?

— Ще спечелиш доверието му и после ще се изкачиш няколко стъпала в организацията му, за да можеш да ми бъдеш още по-полезен.

— И как си мислиш, че ще успея да го направя? — настоя Ломакс.

Ледения се усмихна.

— Като ме убиеш, разбира се.

21.

Бяха в офиса на Ледения. Ломакс, седнал в ъгъла под многобройните почетни значки и награди, дадени на Карлос Мендоса за неговата петнадесетгодишна служба за правителството, разглеждаше различните ръчни оръжия. Накрая вдигна глава.

— Мисля, че най-лесно ще бъде с метателен пистолет. Ще го напълним с халосни патрони. Вдигат страхотен шум, а ти ще сложиш малко кръв в найлонов плик под туниката си. Просто ще се хванеш за гърдите, когато чуеш изстрелите, и ще го спукаш.

— Така е — съгласи се Ледения. — Но ти не използваш такова оръжие, запазената ти марка е лазерният пистолет.

— Доста трудно ще е да подправим изгорено от лазерен пистолет. Мога да го настроя на точно разстояние, но ако си трийсет сантиметра по-далеч, всеки ще види, че не съм те улучил, а ако си пет-шест сантиметра по-близо, ще ти опека сърцето.

— А какво ще кажеш за звуков пистолет? — попита Ледения.

Ломакс поклати глава.

— Ако ще използвам пистолет, който не е мой, по-логично е да опитаме с метателен.

Ледения помисли малко, после въздъхна.

— Добре, май ще трябва да се спрем на този вариант.

Ломакс стана, отиде до бара срещу бюрото на Ледения и си наля питие от личните му запаси.

— Мислиш ли, че ще успеем да я излъжем? — попита той, след като пресуши чашата и си наля още една.

— Никога не съм мислил да лъжем нея — отвърна Ледения, извъртайки се на стола си, за да го вижда. — Ако тя погледне в бъдещето, ще ме намери в някои от вариантите му.

— Тогава защо?...

— За да заблудим него.

— Защо да си правим труда?

— По две причини. Първо, не искам да губя времето и средствата на Миропомазания да ме преследва. И второ, ще ми се с

едно зрелищно убийство да спечелиш доверието му... Всъщност с две убийства.

— Две? — учуди се Ломакс.

— Ако не греша, нашият приятел Нийл Кайман е преценил Пенелопа Бейли, сравнил я е с нас и е решил, че ще живее по-дълго, минавайки на нейна страна.

— Възможно е.

— А тъй като тя въобще не се нуждае от личен телохранител, много вероятно е да го прати да убие или мен, или Миропомазания. Хлапето не е гений, но не е и самоубиец. Ако го прати срещу мен, той ще избяга. Знае, че никой не може дори да ме докосне на Последен шанс. Но ако го прати срещу Миропомазания, ти ще спечелиш още точки пред твоя шеф, като го убиеш.

— Мога ли да го убия? — попита Ломакс. — Спомена, че си е имплантирал разни чипове.

— Това е твоят занаят. А той е просто хлапе с бързи рефлексии и мания за величие. Мисля, че ще намериш начин.

Ломакс се намръщи.

— Имам чувството, че няма да е толкова лесно, колкото го описваш.

— Аз ще се изправя срещу самата Пенелопа Бейли — каза със студена усмивка Ледения, — Извинявай, но сърцето ми не се свива от страх за професионален убиец, който ще трябва да убие едно безразсъдно момче, подтиквано от хормоните си.

— Взех си бележка — Ломакс отвърна на усмивката му. Внезапно отново стана сериозен. — Знаеш ли как да се справиш с нея?

Ледения вдигна крака на бюрото.

— Работа по въпроса.

— Е, изправял си се срещу нея два пъти. Вероятно си научил нещо.

— Не много — беше отговорът. — Първия път просто се опитах да я спра да убие скъп за мен човек. Втория път се помъчих да ѝ попреча да избяга от затвора на Хадес. Всъщност никога досега не съм възнамерявал да я нараня.

— Може ли да бъде направено?

— Не знам — отвърна искрено Ледения. — Смятам, че може би имах шансове за успех, докато беше на осем години. Но сега? — Той

вдигна рамене. — Знам само, че трябва да опитам.

— Имаш ли нещо против да те попитам нещо?

— Давай.

— Защо трябва да опиташ? Миропомазания е несъмнен фанатик, заклек се да победи Демокрацията и има стотици милиони последователи, които ще стрелят по всичко, ако им заповяда. Но Пророчицата — тя никога не е причинявала неприятности и едва ли има армия, която да командва. Тогава защо не я оставим на мира?

— Тя няма нужда от армия — отговори Ледения и запали тънка антарейанска пура, — И сама е много по-могъща от Миропомазания. — Ледения дръпна от пурата. — Май не разбираш какво всъщност представлява тя: нейните мотиви не са обикновени, мислите ѝ не протичат като при хората, силите ѝ със сигурност не са човешки, както и целите ѝ.

— Какви са целите ѝ?

— Каквито и да са, противоречат на нашите.

— Защо си толкова сигурен?

— Някой ден, ако оживееш след всичко това, отиди до системата Алфа Крепело — каза Ледения.

— И после какво?

— После се опитай да откриеш третата планета.

— Искаш да кажеш, че е разрушила цяла планета? — попита Ломакс, като свърши и второто си питие и се върна на стола си.

— Точно така.

— Защо?

— Беше затворник за шестнайсет години там.

— Имала е причина все пак.

— Да убие всички на планетата? — настоя Ледения. — Какво ще стане, ако следващата година не хареса сметката за данъците си? На Делурос VIII има единайсет милиарда души. Повярвай ми, може да я унищожи толкова лесно, колкото и Хадес.

— Хадес?

— Алфа Крепело III.

— Според твоите сведения опитвала ли се е някога да премахне човек, който не е искал да я убие? — продължи Ломакс упорито.

Ледения се върна назад през годините към един вечно млад убиец, проснат мъртъв на улицата, и една дребна, жилава жена с лице,

сгърчено от недоумение и болка, докато червеното петно се уголемяваше по ризата ѝ.

— Според теб може би не — отвърна той. — Но аз казвам да.

— В какво се състои разликата?

— В това, че когато имаш силата да спасяваш хора, но ги оставяш да умрат, аз го тълкувам като убийство.

— Това е спорен въпрос.

— Ето защо казах, че може и да не се съ согласиш с мен... Но въпреки всичко е важно. Или си с мен, или не. А ако не си с мен, тогава си с нея, независимо дали го съ знаваш или не.

— Ти плащаш сметките — каза лаконично Ломакс. — Освен това кой знае? Може да взема да убия Миропомазания като допълнителен бонус.

Ледения рязко поклати глава.

— В никакъв случай! Имаме нужда от него.

— Ние ли? За какво?

— Всяко нещо с времето си — отвърна Ледения.

— Можеш да ми се довериш.

— Знам — съ согласи се Ледения. — Всъ щност без тебе не мога да направя това, което е необходимо. Но просто все още не съм сигурен във всички подробности.

— Когато си тръгна отгук, как ще успееш да ми съ бщиш какво искаш да правя?

— Дай ми специален код за твоя кораб. — Ледения угаси пурата си, извади нова от джоба на туниката, промени намерението си и я върна обратно. — Когато съм готов да действам, ще се свържа с теб и ще ти дам инструкции.

— Може да не е достатъчно. Миропомазания се мести постоянно. Възможно е да сме на всяка от петдесетте планети, когато накрая решиш да ме потърсиш. Има голяма вероятност да съм извън обхвата... Може би аз трябва да се свържа с теб.

Ледения вдигна рамене.

— Както искаш.

— В „Краят на пътя“ ли ще бъ деш?

— Във всеки случай ще съм на Последен шанс — Ледения надраска един номер върху лист хартия. — Ето моя код. Вкарай го в корабния си компютър, когато тръгваш.

— Благодаря. Може ли още един въпрос?

— Казвай.

— Какво ще стане, ако му направи силно впечатление, че съм те убил и реши да ме изпрати срещу Пророчицата?

— Няма да го направи.

— Откъде знаеш? Никога не си го срещал.

— Някой не се издига до неговото положение, ако няма мозък или не го използва. Ти си достатъчно добър да убиеш мен, но си прекалено ценен, за да те загуби заради нея. Много по-полезен ще си му като телохранител.

— Ами ако не знае, че тя вижда бъдещето? — настоя Ломакс. — Възможно е да мисли, че може да бъде убита като всеки друг.

— Тогава не се съгласявай.

— Той не е човек, с когото можеш просто да не се съгласиш.

Ледения се вторачи в него за момент.

— Добре тогава, ще се погрижа да не си в състояние да тръгнеш срещу Пенелопа Бейли поне няколко седмици.

— Не ми харесва как звучи.

— Нито пък ще ти хареса във физически смисъл. Но е единственият начин да сме сигурни, че няма да те изпрати срещу нея.

Ломакс отвърна на погледа на Ледения.

— Добре, нека го чуя.

— Май ще трябва да те раня леко довечера. Това ще придаде правдоподобие на мотива ти да ме застреляш.

— Колко леко? — попита подозрително Ломакс.

— Може би в ръката или крака, достатъчно да не ти позволи да тръгнеш след Пенелопа.

— А ако Силиконовото хлапе се появи след три дни?

— По дяволите — измърмори Ледения. — Забравих за него. — Той въздъхна. — Ще можеш да се справиш с него, ако си в стопроцентова форма, но не и ранен. Предполагам, че ще се наложи да го инсценираме.

— Звучи доста амбициозно за двама мъже, които не са професионални актьори — отбеляза Ломакс.

— Ще стане — увери го Ледения. — Докато някой се вгледа внимателно, всичко ще е свършило. Ще си тръгнеш веднага — ще дам инструкции на моите хора да те пуснат, а няколко мъже ще чакат отвън

да те придружат до кораба, в случай че някой все пак реши да отмъщава за смъртта ми или другата възможност — да иска да си спечели репутация, убивайки човека убил Ледения. А мен ще ме отнесат веднага в офиса, преди някой дори да ме е погледнал. Слухът ще тръгне утре сутринта, Последен шанс ще отрича официално няколко дни, но после ще признае, че съм убит от Гробокопача — той се ухили. — Щом се окажеш на сигурно място при Миропомазания, може дори да обявим награда за главата ти, за да изглежда още по-правдоподобно.

— Сигурен ли си, че всичко това е необходимо? — попита Ломакс. — Защо просто не се скриеш замалко, а аз ще пусна слуха, че съм те убил.

— Не, налага се да изиграем този фарс. Някой е казал на шефа ти, че съм на Последен шанс. Това означава, че този някой ме е видял. От всичко, което знаем, той все още е на планетата, значи сигурно ще бъде в бара или казиното довечера. Искам да кажа, че никъде другаде не може да се отиде, по дяволите. Който и да е той, трябва да види, че ме убиваш, и да потвърди историята ти, иначе съществува риск Миропомазания да не ти повярва.

— Добре — Ломакс се облегна назад на стола и се усмихна. — Предполагам, че мога да живея със славата на убиец на Ледения... Чудя се колко ли хора са умрели, опитвайки се да се сдобият с такава слава?

— Много повече, отколкото можеш да си представиш — отвърна Ледения с мрачна усмивка.

22.

„Краят на пътя“ бе препълнен. Ломакс дойде, след като взе сух душ и хапна в стаята си. Озова се в компанията на постоянните посетители — миньори, търговци, изследователи, авантюристи, ловци на глави, проститутки и неудачници, някои облечени в пищни, многоцветни коприни и сатени, други в дрехи, по-подходящи на фронта. Имаше и известен брой клиенти от извънземен произход: няколко канфорити, лодинити и робелианци, огромен торквил и дори двама миниатюрни ефирни андриканци — първите от този вид, които виждаше.

Ледения не се мяркаше наоколо, затова Ломакс се разходи покрай хазартните маси. Мина край рулетка и маси за двадесет и едно, изгуби за няколко минути седемдесет кредита на джабоб. Андриканецът, който го би, изглеждаше по детски доволен от себе си, перчейки се и размахвайки парите със смях, звучащ като деликатен звън на камбани. Дори Ломакс се развесели и накрая се върна в таверната.

Повечето маси бяха заети. Имаше две свободни близо до казиното, но последното нещо, от което се нуждаеше, бе да си проправя път за бягство през половин дузина ловци на глави, някои от които щяха да се чудят дали ще бъде обявена награда за главата на убиеца на Ледения. Затова изчака да се освободи маса до външната врата.

Седна, поръча бутилка цигниански коняк, наля си една чаша и огледа още веднъж стаята. Пътеката към вратата бе свободна. От мястото си имаше изглед към огромното, прозрачно от едната страна огледало зад бара, където Ледения щеше да разположи двама мъже да го пазят. Беше отчасти в сянка, така че ако не мърдаше много-много уж ранената си ръка, никой нямаше да се усъмни. Най-добрите ловци на глави — поне според славата им, бяха на около двадесет метра, при хазартните маси и едва ли биха рискували да улучат клиентите, докато той се измъква към вратата.

Леко опипа лявата си ръка. Изкуствената кръв беше точно над бицепса му, където Ледения щеше да я спуска с ножа. После отново провери оръжието си — метателното, пълно с халосни патрони, висящо на дясното му бедро, откъдето щеше да го измъкне със „здравата“ си ръка. На лявото пък беше лазерният пистолет, в случай че обещаната от Ледения защита не свършеше работа.

Ломакс накара тялото си да се отпусне, доволен, че е направил всичко необходимо, за да осъществят измамата. Сега трябваше просто да изчака Ледения, който от своя страна искаше да бъде сигурен, че дори информаторът на Миропомазания вече е дошъл.

Една проститутка седна до него и той поговори няколко минути с нея. Когато разбра, че не може да измъкне пари от него, тя се премести при друг по-перспективен клиент и някак си езикът на тялото ѝ предаде на другите проститутки, че мъжът в черно не е в настроение.

Най-накрая, след като мина още един час, Ледения се показа от офиса си. Мина покрай масата на Ломакс, без да издава с нищо, че го познава, прекара няколко минути в поздравяване на клиенти, провери хората си при хазартните маси, за да види положението в казиното, и тогава се спря на бара за бира. Пресуши чашата на един дъх, поиска нова и я занесе на масата на Ломакс.

— Готов ли си? — попита тихо.

Ломакс кимна.

— По-готов не мога да бъда.

— Добре. Нека изчакаме още няколко минути, в случай че нашият човек си поспива следобед.

— Дори и да го прави, имаш вече над сто свидетели.

— Наистина — призна Ледения. — Но ми се иска Миропомазания да има отчет от очевидец. Аз самият бих постъпил така.

— Ти си шефът — Ломакс взе чашата си и отпи глътка от коняка.

Прекараха няколко минути в мълчание, сетне Ледения се обади отново:

— Мисля, че е време. — Замълча замалко. — Мразя да гледам как напускаш Последен шанс — добави студено той. — Това, дете го пиеш, е доста скъпо.

— Всичко е наред — отвърна с усмивка Ломакс. — Писах го на сметката си, която нямам намерение да плащам.

— Как така няма да я платиш! — изкрещя Ледения с глас, който прокълтя в таверната. — Когато си в моето заведение, не се различаваш от останалите клиенти!

— Ще се изненадаш колко по-различен съм, старче. — Ломакс все още не крещеше, но говореше достатъчно силно, за да бъде чуто.

— И ти кървиш като всеки друг! — отвърна грубо Ледения, извади нож и го наръга в лявата ръка точно под лакътя, а Ломакс почувства да го пронизва остра болка и кръв — истинска кръв, обагри ръкава му.

— Трябваше да бъде по-нагоре, задник такъв! — изсъска през зъби той, докато Ледения откриваше старото си тяло срещу него в опит да се нахвърли отгоре му.

— Реших, че не можем да рискуваме — прошепна Ледения. — А сега ме застреляй, преди някой да се втурне да ни разтървава.

Ломакс успя да извади метателното оръжие и миг по-късно четири шумни изстрела проехтяха в таверната. Ледения се хвана за гърдите, срязва торбичката с ножа, завъртя се така, че всеки да види гърдите и корема му, потънали в кръв, и се строполи на пода.

Докато вниманието беше насочено към Ледения, Ломакс прибра метателното оръжие, с мъка извади лазерния пистолет и го прехвърли в здравата си ръка. След това започна внимателно да се оттегля, нащрек за всеки признак, че някой от клиентите може да се опита да го спре. Нищо не се случи и миг по-късно той се озова на улицата.

— Да вървим! — прошепна един глас и трима мъже веднага го заобиколиха.

— Само за момент — каза той завалено. — Трябва да си прибера нещата.

— Какви неща? — прошепна гласът. — Стоиш точно пред „Крайт на пътя“.

— Сигурно вали — измърмори Ломакс. — Целият съм мокър.

— Какво има? — обади се друг глас. — Колко изпи тая нощ, а?

— Не много — отвърна Ломакс. — Но какво ми става? Чувствам се замаян.

— Хайде! — прошепна трети глас. — Преди някой да те е последвал!

— Да — съгласи се Ломакс. Внезапно падна на колене. — Не мога да стана — измънка той.

— Господи! — изсъска някой. — Виджте ръката му! Мисля, че Ледения е улучил артерия. Загубил е много кръв.

— Тогава му направете турникет, но нека се махаме оттук!

— Не го друсайте! Потънал е в кръв.

— Много хубав коняк — промърмори Ломакс и припадна.

23.

Не помнеше нищо от следващите четири часа. Очевидно го бяха превързали, пъхнали в кораба му и настроили навигационния компютър да го отведе на стотици светлинни години и там да остане неподвижен между звездните системи.

Можеха да ми дадат поне малко упойка, помисли си кисело той — пронизваше го болка при всяко движение на лявата му ръка. Бяха срязали ризата му и превързали ръката с няколкото останали чисти ленти плат, но кръвта се бе съсирила и той се измъчи, докато откриваше раната. В аптечката имаше дезинфекционни средства в изобилие, но нищо, с което да зашие или обгори раната. Затова заповяда на кораба да кацне на първата човешка планета.

Вината бе на Ледения, реши той, опитвайки се да въздържа гнева си. Никой не успяваше да надвие ината на този дебел старец. Беше го планирал от самото начало и всичките приказки онзи следобед, че раната ще бъде фиктивна, бяха поредната димна завеса. Знаеше точно какво прави, дъртият му Мендоса. Раната беше дълбока и болезнена, Ломакс беше отслабнал от загубата на кръв. Миропомазания сигурно щеше да му даде няколко дни за възстановяване, вместо да го изпрати срещу Пророчицата. И все пак, благодарение на богатия си опит, Ледения бе успял да пониже най-важните нерви и сухожилия около артерията. Беше грозна рана и много болезнена, но нямаше да му попречи да се изправи срещу Хлапето след няколко дни. Бързо преливане на кръв, малко болкоуспокояващи и щеше да е като нов, когато Хлапето се появеше. Щеше да се преструва на по-слаб (Ледения сигурно предполагаше това) вместо да тръгне срещу Пророчицата (а и без това я смяташе за неуязвима). Вероятно слуховете за неговото разминаване на косъм със смъртта и сериозна загуба на сили щяха да му дадат предимството на изненадата срещу Хлапето.

Проклетият Леден беше помислил за всичко и въпреки че без съмнение бе абсолютно прав, Ломакс не преставаше да му се ядосва.

През следващия ден постоянно губеше съзнание и се опомняше. Накрая се събуди стреснат, когато компютърът му сигнализира, че е

получил разрешение за кацане на Полукс IV. Поиска по радиото медицинска помощ, прехвърлиха го в линейка и бързо го откараха до близкия медицински център. Два дни по-късно със стерилна превръзка на ръката и нормална кръвна картина той излетя от планетата.

Нямаше представа къде е Миропомазания, но се свърза с Корбеккиан на Олимп по зашифрован канал и му бе предадено, че неговият ръководител в момента е на сигурно място в една крепост на пустинния свят Бета Щромбърг, познат още като Новата Гоби. Той даде координатите на компютъра си, хапна лек обяд и спа през повечето време дотам. Щом влезе в орбита, използва секретната честота, която му бе дал Корбеккиан, да съобщи за пристигането си и няколко минути по-късно бе упътен да се приземи на малко поле на екватора.

Излезе от кораба и се озова в невероятен пек и горещина. Почувства се леко отпаднал, докато носеше чантата с принадлежностите си към малката митническа станция, където веднага му дадоха термос с вода и няколко солни таблетки.

— Нужно е малко време да се свикне — сподели един от охраната.

— Не повече, отколкото в ада, обзалагам се — измърмори Ломакс, като изпи водата и таблетките. Мъжът се изсмя.

— Няма спор.

Ломакс се огледа наоколо, заслонявайки очи с ръка.

— И сега какво? — попита той.

— Елате с мен. — Мъжът от охраната го поведе към една кола. — Той ви очаква.

— Така ли?

— Вие сте герой, Гробокопачо. Изпрати много хора срещу Ледения. Но вие сте единственият, който успя.

— Вие вече знаете за това?

— Не се случват много неща, които Миропомазания да не знае — отвърна човекът, докато се качваха. Заповяда на двигателя да се включи и внезапно Ломакс почувства животоспасяващ студен бриз от всички страни. — Така по-добре ли е?

— Много по-добре — отговори Ломакс. — Иска ми се никога да не сляза.

Човекът от охраната отново се засмя и подкара колата по тясна ивица земя, която се различаваше от останалата наоколо единствено по

следите от гуми. Пътуваха около петнадесет километра, заобиколиха огромна пясъчна дюна и внезапно се озоваха пред внушителна крепост, която можеше да побере поне три хиляди души.

— Едва ли сте построили това за един миг — отбеляза Ломакс, докато изучаваше сградата — огромна ъгловата структура със здрави молекулярни връзки, които превръщаха сравнително тънките стени в непревземаема твърдина.

— Не. Стоеше си тук изоставена, когато пристигнахме за пръв път преди няколко години. Очевидно е съществувала местна раса, която се е възпротивила на човешкото присъствие. Има около две дузини крепости по цялата планета.

— А местната раса?

— Изчезнала е.

— Защо е толкова важна Новата Гоби, че се е наложило избиването на цяла раса, за да я притежаваме? — попита любопитно Ломакс.

— Убий ме, не знам. Вероятно само защото е била тук.

Ломакс кимна.

— Изглежда това е отговорът.

— Е, можем да влизаме.

— Дано да е с климатик.

Ломакс неохотно излезе от хладната кабина на колата.

— Едва ли Миропомазания щеше да забележи дали има или няма — довери му се човекът от охраната. — Той стои над земните грижи като физическия комфорт. Но добре разбира, че ние си имаме човешки слабости и ограничения и се грижи за своите последователи.

— Това означава ли, че вътре е студено? — попита Ломакс, докато слънцето изгаряше главата и врата му.

— Да.

— Тогава нека побързаме — Ломакс ускори крачка.

Стигнаха до строго охранявания вход и минаха безпрепятствено. Човекът от охраната предаде Ломакс на двама мъже във военни униформи, после тръгна обратно към космодрума. Двамата придружиха Ломакс по дълъг коридор с висок таван, докато стигнаха до двойна врата с орнаменти.

— Той е вътре — каза единият от тях. — Трябва да влезете сам.

— Благодаря.

— Знаете ли процедурата?

— Достатъчно, за да се справя — отвърна Ломакс.

Мъжът го изгледа, но не каза нищо и миг по-късно двете крила се отвориха дотолкова, че Ломакс да мине през тях, и после тихо се затвориха зад гърба му.

Мойсей Мохамед Христос беше на своя трон, пак с бяла роба и златна верига, които изглежда бяха запазената му марка. Извънземният хищник, наподобяващ котка, лежеше в краката му, както винаги.

— Добре дошъл отново, господин Ломакс — усмивка за поздрав мина по аскетичното му лице. — Добре се справихте.

— Благодаря, господарю мой — Ломакс се приближи на около пет метра и спря, когато мускулите на животното започнаха да се напрягат.

— Разбрах, че сте се отървал без драскотина — продължи Миропомазания.

— Не съвсем. — Ломакс посочи лявата си ръка, която висеше неподвижно. — Медиците казват, че ще съм като нов след три-четири седмици.

— Това е чудесна новина. Страшно ще ми е неприятно да се лиша от услугите на мъжа, убил Карлос Мендоса... Остатъкът от вашия хонорар беше преведен на сметката ви, както се договорихме.

— Никога не съм се съмнявал в това. Всеки знае, че вие сте човек, който държи на думата си, господарю мой.

Миропомазания се наведе напред.

— Разкажете ми за вашето приключение, господин Ломакс.

— Няма какво толкова да се разказва, господарю мой, Нагрубих го, той се ядоса и аз го убих. Просто още един работен ден.

— Прекалено сте скромни, господин Ломакс. Изпратих четирима души на Последен шанс преди вас. Защо вие успяхте там, където другите се провалиха?

— Точно както ви казах, когато се срещнахме за пръв път, господарю мой — аз съм най-добрият.

— А как избягахте? Със сигурност Ледения е имал свои телохранители, поставени из цялата му собственост.

„Доста умен кучи син си, нали? — помисли си мрачно Ломакс. — Чул си историята от поне един последовател и въпреки всичко надушваш измама.“

А на глас каза:

— Отчасти се дължеше на елемента изненада, господарю мой. Ледения и аз сме стари познати и неговите хора вероятно не са очаквали такова нещо от мен. А аз се бях настанил до входната врата, така че успях бързо да се измъкна.

— Сигурно те са се осъзнали и са започнали да стрелят много по-бързо, отколкото вие сте се оттеглял — предположи Миропомазания.

— Знаех, че неговите хора са разположени в казиното и зад огледалото над бара — отвърна Ломакс. — Изчаках, докато достатъчно клиенти заслонят изгледа към нас, и тогава го обидих... Като се разказва, изглежда много сложно, но всъщност трая само няколко секунди.

— И как успяхте да стигнете до кораба си с такава лоша рана?

— Отвън ме чакаше кола — излъга Ломакс.

— Наистина забележително бягство — отбеляза Миропомазания.

— Вижте — започна разгорещено Ломакс, — ако си мислите, че лъжа, можете да проверите на Последен шанс. Те ще потвърдят, че Ледения е мъртъв. А и в болницата на Полукс IV. Там ме превързаха.

— Вече проверих.

Ломакс го изгледа.

— Е, тогава?

— Имам слабост към разказите за отчаяна храброст — отвърна с усмивка Миропомазания.

— Докато плащате за тях, ще ви разказвам нови.

„Дали се справям? Дали не се ядосах прекалено рано? По дяволите, Леден, толкова ми се иска да си тук! Ти си дяволски подобър в лъжите и измамите от мен... А този Миропомазан е доста умен негодник. Почти толкова, колкото си и ти.“

— Ще имате предостатъчно възможности — каза Миропомазания. — Вече съм набелязал следващата ви цел.

„Обзалагам се, че си.“

— Но докато не се възстановите напълно, ще останете тук, на Новата Гоби, с мен. Отдавна имах нужда от човек с вашите способности, господин Ломакс. Мисля, че ще имаме дълги и плодотворни отношения.

— Надявам се, господарю мой.

— Ако сте ми верен и изпълнявате задачите си, ще станете един от най-могъщите мъже в галактиката.

— Ще го преживея, господарю мой — Ломакс се насили да се усмихне.

— Сигурен съм — Миропомазания замълча и го изгледа внимателно. — Но ако предадете доверието ми, мога да ви обещаю смърт, каквато само няколко души са изпитали.

Ломакс отвърна на погледа му. „Опитва се да ме стресне, но успее ли да ме уплаши, значи не съм човекът, когото търси.“

— Спестете си заплахите, господарю мой — каза той с равен глас. — Аз съм бизнесмен и в мой интерес е да ви служа. Ако някога сметна, че съм взел погрешно решение, вие няма да имате възможност да заповядате моята екзекуция.

Миропомазания се усмихна.

— Харесвате ми, господин Ломакс. Вие сте пряк и простодушен. Искате да убивате и да забогатеете. А аз си търся екзекутор, чиито мотиви са разумни и ясни. Предвиждам, че ще работим в пълно съгласие още много години.

— Не виждам какво може да ни попречи, господарю мой.

— Добре. А сега отидете във вашите покои, разопакувайте багажа си и почивайте. Ще се видим отново на вечеря.

— Къде?

— Ще пратя няколко души да ви придружават, докато не се запознаете добре с покоите си — отговори Миропомазания. — Крепостта е доста голяма.

— Благодаря, господарю мой. — Ломакс се поклони и отстъпи към вратите, които се отвориха, преди да ги достигне.

Беше съпроводен до покоите си — голяма просторна стая с прозорец към двор с цветя, и веднага глътна още едно болкоуспокояващо. После изпрати да донесат вещите му, които човекът от охраната на космодрума бе оставил на входа на крепостта, взе сух душ, като много внимателно пазеше лявата си ръка извън леката химична струя, и се избърсна. Помисли дали да вземе още солни таблетки, но вътрешността на крепостта бе приятно студена, а той нямаше намерение да излиза навън. Затова просто се напи с ледена вода от огромна кана, поставена до леглото му. След почти

непрекъснатия сън в пилотската кабина, легна на въздушното легло, което се полюшваше съвсем леко, и скоро заспа дълбоко.

Събуди се от пронизителен звук — някой звънесе на малкия звънец отвън до вратата му. Стана залитайки от леглото си. Примига от болка, когато се опря на лявата си ръка, и заповяда на вратата да се отвори.

— Време е за вечеря, господине — каза униформен служител.

— След пет минути — измърмори той.

— Миропомазания не обича да чака.

— Ами ако Миропомазания не иска да припадна на масата, ще се наложи да изчака, докато си взема лекарствата — раздражено отговори Ломакс.

Влезе в банята, изми лицето си със студена вода, прекара гребен през косата си и взе още едно болкоуспокояващо. Забеляза, че превръзката се бе просмукала с кръв, но реши, че тя ще придаде по-голяма достоверност на историята му, затова остави подмяната ѝ за след вечерята.

Тогава отиде при служителя, който с неудобство пристъпваше от крак на крак, и кимна. Мъжът тръгна бързо и Ломакс го последва през лабиринт от студени мраморни коридори, докато стигнаха до огромна стая, където Миропомазания седеше сам в края на дълга полирана маса от екзотично дърво. Домашният му любимец не се виждаше никъде и Ломакс заключи, че вероятно дори Миропомазания не може да го контролира, когато наоколо има храна.

— Закъсняхте, господин Ломакс — каза безизразно той.

— Съжалявам, господарю мой — отвърна Ломакс, докато служителят напускаше стаята. — Но все още взимам лекарства за ръката си.

— Разбирам — Миропомазания замълча за миг, после наклони глава почти незабележимо. — Простено ви е.

— Благодаря, господарю мой.

— Докато взимате лекарства, ще изпращам да ви викат няколко минути по-рано.

— Това ще е най-разумното решение, господарю мой.

Мъж и жена, и двамата облечени в строги бежови роби, влязоха в стаята с купи салата в ръце.

— Не поглъщаме стимуланти, господин Ломакс. — Миропомазания изчака двамата сервитьори да поставят купите пред тях. — Надявам се, че това няма да представлява проблем за вас.

— Ни най-малко — отвърна Ломакс. Друга жена донесе кана с вода и две големи чаши. Напълни ги догоре и постави по една пред всеки от тях.

— Добре. За основно ястие ще имаме печено от черна овца.

— Черна овца ли, господарю мой?

— Мутирала овца от Балок XIV — поясни Миропомазания.

— Балок XIV ли, господарю мой? — Ломакс се намръщи. — По номера предположих, че е газон гигант.

Миропомазания се усмихна.

— Балок има трийсет и една планети. Единствената обитаема е Балок XIV, земеделска колония, където извършват генетични експерименти с овце и кози... Черната овца достига до четиристотин килограма и е известна с най-сочното месо по Вътрешната граница.

— Наистина ли?

— Учуден съм, че не сте я опитвали.

— Ям много малко месо, господарю мой.

— Добре. Харесвам, когато един мъж внимава с храните, които яде.

— И със своето кръвно налягане и ниво на холестерин — добави кисело Ломакс.

— А — усмихна се Миропомазания. — Тогава не сте свръхчовек в края на краищата.

— Опасявам се, че не, господарю мой — Ломакс млъкна, чудејки се дали да повдигне въпроса за Пенелопа Бейли или да изчака Миропомазания да го направи. Накрая реши да се възползва от насоката на разговора. — Единственият свръхчовек, за когото съм чувал, е Пророчицата.

— Чудесно — каза Миропомазания. — Надявах се да поговорим за нея тази вечер. Мендоса сподели ли с вас нещо?

— Не много — отвърна Ломакс.

— Нищо ли не каза за силата ѝ?

Ломакс поклати глава.

— Не, господарю мой. Надявах се вие да ми разкажете за нея.

Миропомазания го погледна изпитателно.

— Ако не знаете нищо за нейната сила, защо твърдите, че е свръхчовек?

„Точно така, Ломакс, подхлъзни се още веднъж, защо не?!“

— Ледения мислеше така — отговори внимателно той. — А колкото до мен, не вярвам, че би работил за някого, който не е нещо повече от останалите. — Той вдигна рамене. — Спомена нещо, че виждала бъдещето, но не отдадох значение на думите му.

— О, защо не?

— Възможно е тя да гледа на карти или да прави други трикове, но ако можеше наистина да чете бъдещето, защо не го предупреди, че отивам на Последен шанс да го убия?

— Може би не е имала повече полза от него.

— Може би — Ломакс се опита да покаже, че не е убеден. — Но да вижда бъдещето! Това е малко трудно за вярване.

— Тогава какво ви кара да мислите, че е свръхчовек, господин Ломакс? — настоя Миропомазания.

„По-добре слагай край на това, преди да си изтървал още нещо, върху което да се замисли, Ломакс.“

— Имам си причина, господарю мой, но ми се струва, че ще се обидите.

— Хайде. Имате разрешението ми да говорите открито.

— Добре — съгласи се Ломакс с престорено нежелание. — Според мен вие се страхувате от нея, господарю мой. А щом мъж, който не се бои от Демокрацията, се страхува от една-единствена жена по Границата, тогава тя трябва да е свръхчовек.

— Не се страхувам от никого! — извика грубо Миропомазания.

— Тогава искрено се извинявам, господарю мой.

— От никого, чуваш ли!

— Чувам, господарю мой. И понеже сбърках по този въпрос, сигурно греша и за Пророчицата. — Взираше се в черните като въглен очи на Миропомазания, без да мига. — Веднага щом ръката ми се излекува напълно, се надявам да ми поставите задачата да я убия... и тъй като ви обидих, а искам да ви убедя в моята вярност и желанието ми да остана на вашите услуги, ще приема тази задача, без да искам хонорар.

Очевидно това беше правилният отговор, защото напрегнатото тяло на Миропомазания се отпусна и той се облегна назад.

— Няма да е необходимо, господин Ломакс — гласът му отново бе равен. — Ще ви платя, колкото заслужавате.

— Ако настоявате, господарю мой. Но предложението ми си остава.

Миропомазания продължи да се взира в него.

— Вие сте доста необикновен мъж, господин Ломакс.

— Приемам това като най-висок комплимент, господарю мой.

— Може би. Въпреки че в този момент е просто един извод.

Продължиха вечерята в мълчание, а после сервитьорите взеха празните чинии от салатата и донесоха печеното от черна овца.

„Идвай по-бързо, Хлапе — помисли си Ломакс, докато режеше малкото парче месо и го дъвчеше замислено. — Този мъж е прекалено умен. Може би Ледения щеше да се справи с него, но аз със сигурност не мога, не и за толкова дълго време. Ако не се появиш скоро, ще направя прекалено много грешки.“

24.

Минаха два дни, през които Ломакс правеше всичко възможно, за да остане сам — или поне да стои настрана от Миропомазания.

Оплакваше се, че е замаян от лекарствата, и всеки следобед прекарваше по няколко часа в леглото, преструвайки се на заспал, в случай че стаята му е под наблюдение. Настояваше, че сигурността на Миропомазания е от първостепенно значение, и почти по цял ден обикаляше територията на крепостта, дори сгрениите от слънце площи, като проверяваше всяка възможност за промъкване и се опитваше да си представи как би влязъл в крепостта, ако той самият бе убиецът. По един час дневно чистеше и лъскаше оръжията си и още половин упражняваше стрелба в цел.

И въпреки това се озоваваше близо до Миропомазания по-често, отколкото му се искаше. Обядваше и вечеряше с него, а бе помолен да присъства и на вечерните забавления (молба, на която никой не се осмеляваше да откаже). Беше странно, че Миропомазания не се опитва да го превърне в последовател на единствената истинска вяра, вероятно защото от самото начало бе казал ясно, че не го интересува нито една религия, а точно в тази — комбинация от най-суровите принципи на християнството, юдейството и исляма, виждаше най-малко смисъл.

Сутринта на третия ден стана, позволи си лукса да се изкъпе с истинска вода, обръсна се, облече се и заповяда на вратата да се отвори. Вече нямаше нужда от помощ, за да се ориентира в крепостта, въпреки че често го придружаваха, но точно днес никъде не се виждаше охрана. Стигна сам до огромната кухня, където обикновено изпиваше по чаша сок и кафе, преди Миропомазания да го открие и покани на закуска.

Тази сутрин обаче нямаше никого в кухнята и не беше приготвено кафе. Вдигна рамене и отиде до огромния хладилник, извади бутилка с плодов сок и отпи дълга глътка, преди да го върне обратно.

Излизайки от стаята, погледна през прозореца, от който се виждаше същата градина като от неговия, но от по-друг ъгъл, и нещо привлече вниманието му. Не бе точно движение, защото нищо не се движеше под сутрешното слънце, а по-скоро петно, което не изглеждаше на мястото си. Той се взря в него, примига няколко пъти и отново се взря — внезапно цялата картина се оформи и той разбра, че гледа крака на мъртвец, който доскоро бе личният готвач на Миропомазания.

Извади лазерния си пистолет и внимателно се приближи до кухненската врата. Тя се отваряше към трапезарията, където Миропомазания обикновено се хранеше, но сега стаята беше празна. Ломакс бързо я прекоси и стигна до коридора с висок таван зад нея.

Тук се натъкна на още два трупа с признаци на увреждания от звуков пистолет. Не си спомняше дали Силиконовото хлапе използва звуков пистолет — всъщност въобще не се сецаше дали Хлапето носеше оръжие, но нямаше съмнение, че това е негово дело. Ледения го беше предсказал, а той се бе убедил, че предпазливият старец успява да предвиди бъдещето почти толкова точно, колкото Пенелопа Бейли.

Прекрачи двете тела и надникна към близкия двор. Нямаше трупове, но нямаше и охрана, а обикновено там стояха двама мъже, дори когато бе твърде горещо.

Хлапето бе добър, трябваше да му го признае. Беше убил поне трима, вероятно и повече, и го бе направил леко и безшумно, без да издаде присъствието си. Но не можеше да продължава така. Имаше около хиляда въоръжени мъже в и около крепостта и всеки момент очакваше да чуе изстрели от метателни оръжия, пукота на лазерните или бръмченето на звуковите пистолети.

Но не чу нищо, докато вървеше по коридора. Стигна до завой, много близо до предния вход на крепостта, и погледна през кръгъл прозорец. На двора имаше тридесетина войници, някои стояха в напрегнато очакване, други разговаряха, а четирима обираха малки парчета боклук. Замисли се дали да ги предупреди за присъствието на Хлапето, но реши да не го прави — ако иска да спечели пълното доверие на Миропомазания, трябва да се справи сам с Хлапето, както каза и Ледения. Извика ли армията, ще спечели битката, но не и войната.

С пистолет в ръка, леко приведен, с отпусната покрай тялото лява ръка, Ломакс ускори крачка към „тронната зала“, където Миропомазания обикновено провеждаше сутрешните си срещи. Подмина още два завоя и се озова пред масивната двойна врата. Пред нея лежаха четирима мъртъвци.

Мина безшумно покрай телата, после леко бутна едното крило. То не помръдна.

— Отвори се — леко прошепна той.

Вратата се отвори точно колкото да влезе и се затвори веднага след него.

Хлапето, с гръб към вратата, стоеше пред Миропомазания и трима от най-близките му съветници и във всяка ръка държеше по един звуков пистолет. Тримата съветници бяха с вдигнати ръце, а хищникът на Миропомазания лежеше мъртъв на пода. Но Мойсей Мохамед Христос седеше неподвижно на трона си и гледаше Хлапето така, сякаш той владееше положението, а не обратното.

— Въобще не беше трудно — изрече Хлапето. — Тя ми каза, че лесно ще се добера до тебе, трябваше да й вярвам повече.

— А каза ли ти и как да се измъкнеш оттук? — попита Ломакс.

Хлапето рязко се обърна към него.

— Тя ме предупреди и за теб, Гробокопачо. Ти си единственият, с когото трябва да внимавам. — Хлапето се ухили. — Не мога да си представя защо.

— Може би защото ще те убия — каза Ломакс с равен глас.

— Само аз ще убивам днес — отвърна Хлапето, — Но тъй като преди бяхме приятели, ти давам пет секунди да се махнеш оттук.

— Никъде няма да ходя. А сега остави оръжията и може би ще успееш да напуснеш стаята жив.

Хлапето се изсмя.

— Ти си насочил един пистолет към мен, а аз съм се прицелил в теб с два. Равен резултат.

— Не, не е — възрази Ломакс. — Аз съм готов да умра за Миропомазания. А твоят живот е пред теб, Хлапе. Наистина ли си готов да го проиграеш ей така, заради една жена, която няма куража сама да си свърши мръсната работа?

„В случай че остана жив, дано си чул всяка проклета дума. Много лесно щях да го застрелям и в гръб, но Ледения каза, че трябва

да се правя на герой заради теб.“

— Никой от нас не трябва да умира — отвърна Хлапето и внезапно Ломакс видя това, което очакваше: първия лек признак за несигурност.

— О?

— Можеш да се присъединиш към мен.

— И защо да го правя?

— За да бъдеш на страната на победителя.

— Колко плаща тя?

— Безкрайно много — въодушевено повиши глас Хлапето. — Няма да повярваш. — Той малко се поотпусна. — Какво ще кажеш, Гробокопачо?

— Ето това казвам — отговори Ломакс, стреля с лазерния си пистолет и се хвърли на земята, като се претърколи наляво.

Хлапето странно изхърка и помете със звуковите си оръжия мястото до Ломакс, но бяха прицелени твърде високо и преди да успее да ги наведе по-ниско, той самият се сгромоляса на пода.

— Това не може да се случи — Хлапето се задави с кръв. — Не може да загубя!

Ломакс отиде при него и ритна оръжията му.

— Казах ти да си останеш на Сивия облак, Хлапе.

Младежът се опита да отговори, но не успя.

— Можеше да си фермер, производител на чипове или още стотици други неща. — Ломакс замълча и се втренчи в него. — А сега си просто още един глупак, дошъл на Границата и свършил в безименен гроб.

Хлапето го изгледа само за секунда. После ужас премина по лицето му, опита се да каже още нещо, отново се закашля и умря.

— Добре ли сте, господарю мой? — попита Ломакс.

— Да, благодаря — отвърна Миропомазания.

— Радвам се, че пристигнах навреме.

— Познавахте ли този човек?

— Да, господарю мой — отговори Ломакс. — Наричаше се Силиконовото хлапе. Истинското му име бе Нийл Кайман... — „Малко изопачаване на истината няма да навреди, предполагам.“ — Прибрах го, хранех го, давах му пари. Имаше навик да си имплантира биочипове, които го направиха убиец с феноменални рефлексии. — Той

погледна към Миропомазания, — После ме изостави и отиде да работи за Пророчицата.

— Той предложи да запази живота ви — каза Миропомазания.

— Да.

— Като знаехте, че тези чипове го правят силен противник, и като се има предвид, че все още се възстановявате от раните си, защо не приехте предложението му?

Първото нещо, което хрумна на Ломакс, бе да го погледне в очите и да отговори: „Защото вие сте моят водач, господарю мой, и съм верен единствено на вас“. Но се овладя навреме. „Веднага щом престанеш да се смееш на това, сигурно ще решиш да ми отрежеш главата.“

Помълча и каза:

— Беше въпрос на достойнство, господарю мой.

— На достойнство?

Ломакс кимна.

— Ако се съгласях да отида с него, щях да призная, че не мога да го победя, и независимо колко високо се издигнех в организацията на Пророчицата, винаги щях да приемам заповеди от него. — Той направи пауза и се усмихна доволно на Миропомазания. — Но като го убих, доказах моите способности и верността си към вас. Не искам никаква специална награда за действията си, доверявам се на вашата мъдрост и щедрост.

Миропомазания кимна.

— Вие сте простосърдечен човек, господин Ломакс, но честен и храбър. — Той се усмихна. — Ще получите своята награда.

— Благодаря, господарю мой.

Миропомазания въздъхна дълбоко.

— Искаше ми се да разбирам и Пророчицата толкова лесно, колкото и вас.

— Вероятно като я срещнете, ще разберете, че можете — отвърна Ломакс.

— Вероятно. — Миропомазания се обърна към тримата си съветници, които стояха без да помръдват или издават звук: — Повикайте военачалниците.

Тримата мъже буквално избягаха от стаята и няколко минути покъсно се върнаха с шестима униформени войници.

— Господарю мой — започна най-старшият от тях, — нямах никаква представа. Аз...

— Тишина! — заповяда Миропомазания.

Мъжът се изпъна като струна.

— Докато ти и твоите подчинени правехте бог знае какво, този човек — той посочи Ломакс, — стоеше точно до мен и ми помогна да обезвредя известния убиец, познат под името Силиконовото хлапе, същия, който влезе в тази крепост, като че ли въобще не съществува охрана в нея!

„Е, благодаря за признанието, че съм ти помогнал“, помисли си студено Ломакс.

— Този човек — повтори той и отново посочи Ломакс, — единствено той бе готов да ме защити с живота си.

— Не е вярно, господарю мой! Ние всички...

— Млъкни! — грубо го прекъсна Миропомазания. — По всички въпроси за сигурността този човек, Гробокопача, отсега нататък говори вместо мен и трябва да му се подчинявате както на мен. Ясно ли е?

Шестимата мъже се вгледаха мрачно в Ломакс и измърмориха съгласието си.

„Чудесно. Още шестима, които искат да ми забият нож в гърба. Точно от това имах нужда!“

— Искам веднага да извършите разследване и да установите как този убиец е успял да проникне през нашата охрана, как се е проврял в крепостта при наличието на сто въоръжени мъже, които би трябвало да ме пазят точно от такова нещо. — Миропомазания се усмихна ледено. — Когато отчетът е в ръцете ми, а го очаквам най-късно тази вечер, ще раздадем правосъдие спрямо всички, които го заслужават.

Лицата на мъжете издаваха нежелание да се сблъскат с неговата представа за правосъдие.

— Ръката ви отново кърви, господин Ломакс — обърна се Миропомазания към Ломакс. — Погрижете се за нея и после елате при мен в трапезарията. Имаме да обсъждаме много неща.

— Наистина ли, господарю мой?

Миропомазания кимна.

— Тя не успя да го предпази. Може би не е свръхчовек в края на краищата. — Очите му горяха страстно. — Скоро може да се сбъдне желанието ви, господин Ломакс.

— Желанието ми?

— Нали искахте да я убиете?

— Да, господарю мой — отвърна Ломакс, чудейки се в какво точно се забърква.

— Мисля, че веднага след като ръката ви оздравее, ще ви дам тази възможност.

— Благодаря, господарю мой — отвърна Ломакс, поклони се и се оттегли от стаята.

„И как ще се измъкна от това, Леден?“

25.

Ломакс се върна в стаята си и забеляза, че лявата му ръка наистина кърви. Влезе в банята да смени превръзката, после се протегна към кутията с болкоуспокояващи... и спря.

Затвори вратата и претърси всеки сантиметър от банята.

Накрая, доволен, че няма следящи камери по тавана и стените, взе едно хапче и скри кутията в кобура си, точно под лазерния пистолет.

После излезе от банята, отиде до вратата на спалнята и й заповяда да се отвори. Този път пред нея имаше охрана от четирима. Предположи, че е по-скоро за неговата безопасност, отколкото поради недоверие от страна на Миропомазания.

— Трябва да отида до кораба си — заяви той.

— Нещо не е наред ли, господине? — попита един от мъжете.

— Оставил съм останалите си хапчета там. Болкоуспокояващи и хапчета против възпаление.

— Мога да изпратя някой да ги вземе, господине — предложи той.

Ломакс поклати глава.

— Корабът има сложна охранителна система. Човекът ви ще я включи веднага щом се опита да отвори люка... Можете ли да ме закарате дотам? Съмнявам се, че ще мога да намеря космодрума сам.

„Това трябва да успокои съмненията ви.“

— Разбира се, господине — отвърна човекът от охраната. — Нека да предупредя Миропомазания и да му кажа защо ще закъснеете за срещата.

— Разбира се — съгласи се Ломакс.

Човекът от охраната отиде няколко крачки встрани, свърза се с Миропомазания по радиото, прошепна нещо, послуша за миг и се върна при Ломакс.

— Всичко е уредено, господине — каза той. — Пред главния вход ви чака кола. Миропомазания желае да се присъедините към него за обяд, когато се върнете.

— Благодаря. — Ломакс тръгна по коридора. След малко се носеше по твърдата повърхност на окъпаната от слънцето пустиня, като се чудеше каква раса е живяла на това място. Космодрумът изникна веднага след като заобиколиха огромната дюна, защитаваща крепостта, но светлината и перспективата му изиграха лоша шега в определянето на разстоянието — на колата ѝ отне цели пет минути повече, отколкото той предположи, за да стигне до кораба му.

— Ще ви чакам тук, господине — каза шофьорът.

— Не е необходимо — отвърна Ломакс. — Може да се позабавя.

— За да вземете няколко хапчета, господине?

— Искам да презаредя лазерния си пистолет.

— Имаме презареждащо устройство и в крепостта, господине.

— Доверявам се само на моето — отговори Ломакс.

Шофьорът вдигна рамене.

— Както кажете, господине.

— Може да отнеме половин час, а не искам нито ти, нито колата да прегреете. Защо не отидеш на наблюдателната кула и не пийнеш нещо студено? Поглеждай към кораба и когато ме видиш да излизам през люка, просто ела и ме прибери.

— Както кажете, господине — съгласи се шофьорът, който вече се чувстваше неудобно от горещия въздух, нахлуващ през отворената врата откъм Ломакс. Подкара към кулата веднага, щом Ломакс отвори люка на кораба си, влезе и затвори люка.

Вътре беше непоносимо горещо. Веднага включи климатика и за кратко време температурата падна до поносимо ниво. Започна да зарежда пистолета си — не искаше да го хванат да го прави довечера в крепостта. После се настани на пилотското място, включи радиото, замаскира сигнала си, доколкото може и предаде по подпространствената честота частния секретен код на Ледения.

Миг по-късно глас преряза статичното поле:

— Тук е Ледения.

— Говори Ломакс.

— Какво става?

— Хлапето е мъртъв, Миропомазания ме обича, а аз ще наръгам твоята ръка, когато те видя.

Ледения се изкиска.

— Трябваше да го направя правдоподобно. Надявам се, че не съм ти причинил трайни увреждания.

— Ще оживея — отвърна Ломакс. — Или поне няма да умра заради ръката — поправи се той. — Но Миропомазания може и да ме очисти, ако прекалено често бъркам в отговорите си.

— Проблеми ли имаш?

— Не още, но може да се появят всеки момент. Работя на тъмно тук. Нямам представа какво искаш, но аз знам съвсем малко за Пророчицата, а той си мисли, че зная доста повече.

— Разбирам — настъпи кратка пауза в трансмисията. — Добре, предполагам, че е време за раздвижване.

— Раздвижване? Къде да ходя?

— Просто така се изразих — отвърна Ледения. — Аз трябва да се раздвижа. А ти оставаш там, където си.

— И какво искаш да правя?

— Някак си трябва да убедиш Миропомазания да атакува планета на име Моцарт, и то с всичките си сили.

— Моцарт? — намръщи се Ломакс. — Никога не съм чувал за нея.

— Това е третата планета от системата Симфония. На твоите карти е Алфа Монтана III.

— И защо е толкова специална?

— Там е Пенелопа Бейли.

— Наистина или искаме той да мисли така?

— Наистина е там.

— И искаш да атакува с пълна мощ?

— Точно така.

— Това включва ли ядрени и химически оръжия?

— Всичко, което има — отговори Ледения. — Дори антимаатерия, ако притежава такава.

— Съмнявам се. Но дори и така няма да остане много от Моцарт, след като го удари.

— Не се заблуждавай. Няма да успее да закачи и един косъм от главата ѝ.

Ломакс отново се намръщи.

— Тогава за какво е всичко това?

— Трябва да отида на планетата.

— Искаш да използваш армия от двеста милиона души за отвличане на вниманието? — попита невярващо Ломакс.

— Може и така да се каже. Трябва да е заета с тях, докато кацна.

— Почакай малко, Ледени. Ако тя е такава, каквато я описваш, ще знае, че се каниш да кацаш. Имам предвид, че ще вижда и другите неща освен битката, нали?

— Разбира се. Но тя ще е твърде заета с непосредствената заплаха и ще ме остави за по-късно, така да се каже.

— И какво ще стане, когато наистина се заеме с теб?

— Това си е моя грижа. Ти просто се погрижи Миропомазания да атакува. Уби Хлапето, а той мисли, че си убил и мен. Дай му правдоподобна причина да нападне. Би трябвало вече достатъчно да ти се доверява, за да го направи.

— Не е най-доверчивият човек, с когото би искал да се срещнеш — отвърна уклончиво Ломакс.

— Тогава измисли защо трябва да ти се довери и се възползвай.

— Ще направя, каквото мога.

— Твоето „каквото мога“ засега се оказа достатъчно. О, трябва да знам още едно нещо.

— Какво?

— Неговите кораби имат ли специални военни емблеми? Не искам те да ме взривят, докато се приближавам до планетата.

— Не, доколкото знам — отвърна Ломакс. Помисли малко. — Не, сигурен съм, че нямат. Когато Демокрацията мисли, че се готвиш да атакуваш, не обявяваш присъствието си, слагайки емблеми върху всичките си кораби, нали?

— Дано си прав.

— Ако открия нещо друго, ще се опитам да те известя — обеща Ломакс. — Корабното ти радио още ли отговаря на същия секретен код?

— Да.

— Добре. Ще ти сигнализирам, ако съм сгрешил за емблемите.

— Как мислиш, кога ще го накараш да атакува? — попита Ледения. — По-близо сте до Моцарт, отколкото съм аз. Искам да съм сигурен, че няма да пристигна прекалено късно.

— Силите му са разпръснати навсякъде по Демокрацията и Вътрешната граница. Ако ги свика веднага, вероятно ще им отнеме

близо два месеца да се съберат и да образуват единна формация. — Той помълча замислено, после продължи: — Предполагам, че ще свика силите от най-близките системи — около пет хиляди кораба, от три до пет милиона души, и ще атакува в рамките на седмица.

— Тогава е най-добре да тръгна следя два дни и да спра няколко системи по-далеч, докато сензорите ми уловят флотата ви.

— Не бързай толкова — спря го Ломакс, — все още ми предстои да го убедя. Не е толкова лесно, колкото си мислиш... Не съм умен колкото теб, Леден. Всеки път когато започна да злоупотребявам с истината, той става подозрителен.

— Тогава нищо не му казвай — рече строго Ледения.

— Какво искаш да кажеш?

— Остави го сам да открие истината — отвърна Ледения, — тоест истината, в която искаме той да вярва.

Ломакс впери поглед в празния видеоекран над компютъра, потънал в мисли.

— Ало? — извика Ледения. — Ало? Там ли си още?

— Да, тук съм.

— Не предаваше почти две минути. Помислих, че съм те изгубил.

— Хрумна ми идея — каза Ломакс.

— О!

— Измислих как ще накарам Миропомазания да повярва — но ще ми трябва твоята помощ.

— Ще направя всичко възможно, за да ти помогна — отговори Ледения. — Но не забравяй — Миропомазания мисли, че съм мъртъв.

— Знам. Записваш ли този разговор?

— Да.

— Добре — той изрече бързо деветцифров код. — Чу ли това?

— Да. Какво е то?

— Това е код, чрез който ще се свържеш с мъж на име Мило Корбеккиан на Олимп.

— Добре. И какво да правя с него? — попита Ледения.

— Измисли си някакво име и му изпрати съобщение, което да не може да бъде проследено до Последен шанс или твоя кораб.

— Няма проблеми. Какво съобщение?

— Кажи му — Ломакс едва успяваше да сдържи усмивката си, — че военната мощ на Пророчицата няма да бъде в бойна готовност поне още един или два месеца, че тя е сравнително беззащитна на Моцарт и че задачата на Корбеккиан е да възложи няколко убийства, включително и моето, които да отвлекат вниманието на Миропомазания от нейната уязвимост.

— Мислиш ли, че ще стане? — попита Ледения.

— Да — отвърна Ломакс. — Той навсякъде вижда конспирации, — защо да не му предложим още една? Корбеккиан е просто човек за връзка. Вероятно се опитва да стои по средата и да набира убийци за двете страни срещу подходящо заплащане. Да, колкото повече си мисля за това, толкова по-уверен съм, че Миропомазания ще приеме такова двуличие за естествено. А ако повярва, ще приеме, че Пророчицата е беззащитна. Не ще е трудно да бъде убеден да я удари, преди тя да стабилизира силите си.

— Какво знае за нея?

— Не много.

— Достатъчно, за да е наясно, че тя няма никакви войски или че не се нуждае от тях ли?

— Не е твърде убедително за него — отвърна Ломакс. — За Бога, аз знам всичко за нея и въпреки това ми трябваше много време, за да го повярвам.

— Добре — съгласи се Ледения. — Днес вече си имал доста напрегнат ден, а не искаме да стоварваме прекалено много неща върху Миропомазания наведнъж. Ще изпратя съобщението точно след два стандартни дни.

— Добре.

— Един съвет, Гробокопачо — продължи Ледения.

— Какъв?

— Някой винаги оживява, за да разкаже историята. Ако искаш този път да си ти, направи така, че да не си сред атакуващата флота.

Ледения прекъсна връзката.

26.

Когато се върна от космодрума, Миропомазания го очакваше.

Влезе в трапезарията, откри чиния с плодове, приготвена за него, и веднага седна на масата. Отпи дълга глътка от чашата си с вода и започна да похапва цитрусови плодове.

— Убиването на хора изглежда събужда апетита ви — отбеляза сухо Миропомазания.

Ломакс се усмихна и поклати глава.

— Не, господарю мой, но излизането на тази горещина ме кара да възстановя изгубените течности.

— Спомняте ли си за солните таблетки?

— Не — отговори изненадано Ломакс. — Напълно забравих за тях.

— Докато сте на Новата Гоби винаги трябва да ги носите със себе си — каза назидателно Миропомазания. — Станахте един от най-ценните ми хора. Няма да ми е приятно да ви загубя заради изтощение от горещината.

— На мен също, господарю мой — отвърна Ломакс. — Ще гледам да не оставам без таблетките.

— Намерихте ли лекарствата си на вашия кораб? — попита Миропомазания.

Ломакс кимна.

— И презаредих пистолета си.

— Не мислех, че оръжието ви е изхабило толкова много енергия тази сутрин.

— Наистина не е, господарю мой. Но когато животът ти зависи от оръжията, се грижиш за тях както майка за бебето си. — Той се насили да се усмихне. — Мога да оцелея, забравяйки солните си таблетки... но ако оръжията ми откажат, едва ли ще имам втори шанс.

— Много разумно — отбеляза Миропомазания. — Одобрявам.

Ломакс не знаеше какво още да каже, затова млъкна и се съсредоточи върху храната си.

— Кажете ми, господин Ломакс — прекъсна мълчанието след миг Миропомазания, — как според вас Силиконовото хлапе е влязъл в крепостта?

— Трябва да е имал съучастник вътре — излъга Ломакс.

— Това беше и моето заключение. Имате ли някакви подозрения кой може да бъде?

Ломакс поклати глава.

— Не съм бил достатъчно дълго тук, господарю мой... Но не се съмнявам, че организация от такъв мащаб е осеяна с предатели и двойни агенти.

— Няколко може би — призна Миропомазания. — Но осеяна? Не мисля така, господин Ломакс.

— Неприятно ми е да ви противореча, господарю мой, но когато един човек държи толкова власт и богатство като вас, това е като отправена покана, как да кажем — за нелоялност.

— Аз съм Миропомазания. Моите хора ме следват заради вярата и убежденията си. Светските блага са от второстепенно значение за тях.

— Те не са по-второстепенни за вашите последователи, отколкото са за мен, господарю мой. Единствената разлика е, че аз не се стеснявам да го призная — той впери поглед в аскетичния мъж в бяла роба на другия край на масата. — Да вземем вашия човек на Олимп например.

— Мило Корбеккиан ми служи вярно седем години — отговори Миропомазания.

— Мило Корбеккиан ви служи седем години — поправи го Ломакс.

— Поставете под съмнение неговата вярност?

— Нека кажем, че се опитвам да ѝ дам определение. Сигурен съм, че е лоялен — към Мило Корбеккиан. И към госпожа Корбеккиан, ако има такава. И това си е капиталистически принцип. Но аз знам, че Корбеккиан е вземал поръчки от други хора освен вас и е уреждал различни убийства, за които вие нищо не знаете. — Той вдигна рамене. — Това не го прави нелоялен, господарю мой. По всяка вероятност другите му задачи не са имали нищо общо с вас или вашите планове.

— Откъде знаете, че е приемал други поръчки? — настоя Миропомазания.

— Работата ми е да знам — отвърна Ломакс. — Аз съм същият като хората, които наема.

— Не ви вярвам, господин Ломакс.

— Това си е ваше право, господарю мой — изрече с натъртено безразличие Ломакс.

Миропомазания го изгледа дълго и изпитателно.

— Докажете го — каза накрая.

— Как? — попита Ломакс. — Моята дума срещу неговата... Предполагам, че можете да проследите съобщенията, които получава и изпраща, ако решите да си направите труда.

— Няма. Въпросът е приключен.

Но Ломакс забеляза сянката на съмнение по лицето му и знаеше, че въпросът изобщо не е приключен. Доволен, той се наслади на останалата част от плодовете в чинията си и до края на обяда предлагаше догадки на кои от охраната е било платено да не забелязват присъствието на Хлапето тази сутрин. После докладваха за още един труп — някакъв нещастен прислужник, когото Хлапето беше убил и скрил в началото на деня, и Миропомазания, внезапно изпаднал в пристъп на гняв, отиде да види тялото и да разпита охраната. Ломакс се върна в стаята си и прекара повечето от следобеда, преструвайки се на заспал за заблуда на невидимите си наблюдатели.

Следващите два дни нещата вървяха нормално. Ломакс оставаше в покоите си колкото се може повече, говореше колкото се може по-малко по време на хранене, проверяваше сигурността на крепостта, тайно упражняваше все по-силната си лява ръка, а публично я пазеше, и дори започна да харесва месото на черната овца.

Тогава, в един късен следобед, два дни след като беше говорил с Ледения, Ломакс отново бе повикан в тронната зала, където Мойсей Мохамед Христос седеше на стола си, а върху слабото му лице се четеше триумф.

— Бяхте прав, господин Ломакс — възкликна Миропомазания, — както и през повечето време.

— Господарю мой? — Ломакс направи всичко възможно да изглежда объркан.

— Мило Корбеккиан.

— Какво за него?

— Той също е работел за Пророчицата, както вие самият предположихте.

— Знаех, че работи за някой друг освен за вас, господарю мой — отвърна Ломакс. — Никога не съм казвал, че е била Пророчицата. — Той замълча. — Предполагам, че ще искате да го премахна.

— Този въпрос вече е уреден.

— Много жалко. Може би щях да успея да измъкна от него някои данни за Пророчицата.

— Притежавам цялата информация, от която имам нужда.

— О?

Миропомазания се наведе развълнувано напред, а черните му като въглен очи блестяха тържествуващо.

— Тя се крие на планетата Моцарт в системата Алфа Монтана — и е практически беззащитна!

— Сигурен ли сте в това?

— Няма никакво съмнение — възкликна Миропомазания. — Силиконовото хлапе е бил изпратен тук, за да ни отвлече вниманието от нея, докато тя успее да укрепи защитата си. А от информацията, която притежавам сега, е абсолютно сигурно, че Корбеккиан е наемал още много хора, които да всяват ужас и объркване сред нас, да ни карат да се оглеждаме за предатели и конспиратори, вместо да обърнем очи към Моцарт.

— Ако информацията ви е вярна — започна внимателно Ломакс, — и ако тя наистина е беззащитна, следващият ни логичен ход е...

— Да атакуваме! — извика Миропомазания, довършвайки изречението вместо него. — Събрах всичките си сили и издадох заповед до моите командири: атакуваме Моцарт след три дни!

— Можем ли да се мобилизираме толкова бързо, господарю мой? — попита Ломакс, още веднъж удивен от точността, с която Ледения бе преценил положението.

— Не всички мои последователи са воини и не всички, които са воини, са близо до мен — отговори Миропомазания. — Но ще атакуваме със сила от почти четири милиона мъже и жени и почти осем хиляди кораба, подготвени за война.

— Мога ли да направя едно предложение, господарю мой?

— Разбира се.

— Не мисля, че някой от нас има пълна представа за силите на Пророчицата, стига тя наистина да има такива — рече Ломакс. — Но ако ще излагаме толкова много от нашите хора на потенциална опасност, мисля, че трябва да ударим Моцарт с всичко, което имаме. Нашата цел е да заличим Моцарт от картата.

— Точно моят начин на мислене — Миропомазания кимна в знак на съгласие. — Няма да пестим разходите, ще използваме всички оръжия и няма да проявяваме никаква милост.

— Добре — отсече твърдо Ломакс. — Мисля, че сте взели мъдро решение, господарю мой. — Той се усмихна. — Днес Пророчицата, утре Демокрацията.

— И така ще бъде — произнесе тържествено Миропомазания. — А вие, господин Ломакс, ще бъдете до мен, за да делим успехите.

— Не мисля, че ще има нещо останало на Моцарт, което да делим — отвърна Ломакс.

— Ще има слава от победата над нашия враг, победа, в която вие изиграхте основна роля.

— Аз правя това, за което ми плащате, господарю мой. Нищо повече.

— Не бъдете скромни, господин Ломакс. Без вас Силиконовото хлапе можеше да ме убие. А ако не бяхте изразили съмнение за Корбеккиан, никога нямаше да науча къде е Пророчицата, преди да е готова да се бие с мен. Вие сте един от архитектите на нашата бъдеща победа.

— Поласкан съм, че мислите така, господарю мой — отговори Ломакс.

— Всъщност — продължи великодушно Миропомазания, — няма да бъде честно спрямо вас да не ви позволя да участвате в тази свещена война. Реших да ви предоставя командването на вашия собствен кораб.

— Моя собствен кораб? — повтори сепнато Ломакс.

Миропомазания се усмихна.

— В началото тях съмнения към вас, признавам си. Но със своите действия вие премахнахте всяко от тях. Това е начин да ви възнаградя.

— Сигурен ли сте, господарю мой? Имам предвид, че съм убивал много хора, но никога не съм командвал кораб или водил воини в

битка.

— Ще направите и двете за пръв, но не и за последен път.

— Но...

— Няма повече да приемам фалшивата ви скромност! — Миропомазания се усмихна. — Наистина не ви отива. — Изправи се. — Срещата ни приключи.

Нещастен, Ломакс се върна в стаята си, чудейки се какво точно значеше усмивката на Миропомазания.

ПЕТА ЧАСТ
КНИГА НА ПРОРОЧИЦАТА

27.

Пенелопа Бейли стоеше до дървена пейка край езерото до къщата ѝ, с очи, сляпо вперени в небето. Те — виждаха това, което никой друг на Моцарт не можеше да види, а и само няколко сложни уреда на планетата успяваха да уловят.

— Ти си глупак, Мойсей Мохамед Христос — прошепна тихо тя. — Нищо ли не научи от предишните ни сблъсъци? Мислиш, че силата ми се ограничава с унищожаването на църквите ти? — Тя замълча за миг. — Все още има време да се оттеглиш — но ти няма да го направиш, нали? Каква лудост те е обзела, какви демони са те подвели да ме нападнеш, когато единственият възможен изход е твоята гибел?

Въздъхна дълбоко, после влезе вътре да си направи чаша чай. Флотата все още не бе сформирана както тя искаше и знаеше, че има малко повече от час да се приготви. Седна на малката масичка в кухнята, добави няколко капки лимон в чая, разбърка го разсеяно и продължи да гледа през прозореца.

Трябваше да се подредят още няколко фактора, да се намерят алтернативите и да се помисли върху действията. Шест от корабите на Миропомазания имаха проблеми с двигателите. Трябваше ли да ги унищожат или да ги остави да живеят, за да разкажат за поражението, да пръснат легенди за нейните сили из цялата галактика? Имаше още един кораб, за който тя предвиждаше, че няма да се присъедини към формацията, и който изглеждаше някак по-специален, въпреки че все още не можеше да определи защо.

После насочи вниманието си към Демокрацията. Планът ѝ изискваше постоянни изменения и уточнения. Този човек трябва да умре, тази жена не. Икономиката на този свят да се разпадне, този самотен миньор да открие единствената диамантена жила на планетата. Тя потрепваше, ставаше, заемаше различни пози и правеше всичко необходимо, за да станат желаните събития. После започваше да проверява резултатите, защото всеки от тях променяше милион възможни варианти на бъдещето, и пред нея се разкриваше нова

поредица от алтернативи, които трябваше да огледа, анализира и да стигне до съответните изводи и решения.

Концентрира се върху плана за около четиридесет минути. После, доволна, че всичко ще върви добре и този ден, тя си направи още една чаша чай и се върна до езерото. И отново погледна сляпо нагоре.

— Скоро, Мойсей Мохамед Христос — прошепна тя. — Скоро.

Изпи чая си и остави чашата и чинийката на дървената пейка.

— Щях да ти дам още шест години — каза меко тя, вперила поглед в небето. — Вероятно щях да те победи в сектора Спика, но щеше още шест години да се радваш на сила и власт. А сега ще трябва да променя организацията ти и да се разкрия по-рано. Ще се справя и ще триумфирам, но не мога да разбера защо реши да жертваш живота си? Когато щяхме да се срещнем на Спика, щях да ти предоставя избор — да се биеш или да избягаш и тъй като не би се унижил пред последователите си, щеше да се биеш. — Тя млъкна и се намръщи. — Но няма никакъв смисъл от този сблъсък днес, няма причина да умираш по Вътрешната граница. Трябва да разбера какво те доведе до този нещастен край, защото се появи като възможност чак преди седмица, а стана сигурно едва тази сутрин.

И тъй като не можеше да чете миналото, тя отново насочи внимание към бъдещето, към безкрайните му варианти, търсейки сред тях ключ за разбиране на близкото минало, за да открие причината за самоубийственото решение на врага ѝ.

След няколко минути го намери.

— Разбира се — каза тя без изненада. — Трябваше да си ти.

Затвори очи, за да види бъдещето по-добре.

— Поучил си се, Карлос Мендоса — полуусмивка заигра върху устните ѝ. — Няма да се приближиш, преди да започне атаката, а по това време ще съм прекалено заета да неутрализирам смъртоносните оръжия, за да се занимавам с теб. Тяхната заплаха е непосредствена, докато твоята, макар и по-голяма, е по-отдалечена във времето и ще трябва да те оставя да кацнеш.

Концентрира се още по-силно, пресявайки вариантите.

— Избрал си позицията с предвидливост и интелигентност — продължи тя. — Нито метеор, нито астероид, нито отломки могат да те

достигнат, преди да се присъединиш към битката. И все пак мога да ти покажа, че имам повече оръжия в арсенала си, отколкото предполагаш.

Внезапно се усмихна.

— Сърдечен стимулатор? Регулатори на кръвта? Подготвил си се, нали? Много добре. Няма да умреш от инфаркт или удар, преди да се срещнеш с мен... Някои неща дори аз не мога да променя. Очевидно било писано в книгата на съдбата да се изправя срещу теб още веднъж.

Внезапно лицето ѝ се изкриви от ярост.

— Никога не съм искала да ми ставаш враг. Два пъти имах възможност да те убия и двата пъти ти позволих да живееш. Можех да разруша Последен шанс с едно мигване, но не го направих. И въпреки това ти ме издирваш и продължаваш да искаш смъртта ми. Заради теб станах беглец сред собствените си хора и прекарах последните двайсет години в криене или в затвор. Ти си причината за моето нещастие и днес, но когато свърша с приближаващата се флота, ще се изправя пред теб за последен път.

Тя замълча, опитвайки се да обуздае емоциите си.

— Няма да проявя никаква милост към теб, както и ти към мен — прошепна тя. — Има неща, които трябва да направя в галактиката, големи неща, които са извън твоите жалки разбираня. Никога повече няма да попречиш на плановете ми.

Тя погледна още веднъж към небето, но не към мястото на събиращата се флота, а там, където самотен кораб, все още на светлинни години оттук, се насочваше бързо към Моцарт.

— Ще видиш какво значи да ми се противопоставяш, когато силите ми са развити — обеща тя. — Ще научиш защо хората се страхуват от тъмнината и защо сама по себе си смъртта е милост. Пригответи се, Карлос Мендоса, защото това ще е последният ден от живота ти.

28.

Ломакс извика втория командир на мостика на кораба.

— Сър? — попита мъжът.

— Имаме сериозен проблем.

— Проблем ли, сър?

Ломакс кимна.

— Една от проклетите бомби се е задействала.

Отстъпи встрани така, че човекът да види контролния пулт и най-вече мигащата червена светлинка отляво.

— Възможно ли е да има повреда в контролния пулт, сър?

— Вече помислих за това — отвърна Ломакс. — Но той работи отлично.

— Нека проверя самата бомба, сър. Вероятно излъчва фалшив сигнал.

— Направете го. И нека да е дискретно. Няма смисъл да тревожим целия екипаж, докато не сме сигурни с какво си имаме работа.

Мъжът кимна и се отправи към оръжейния склад. Върна се след няколко минути.

— Задействана е, сър — рапортува той.

— Според вас колко време имаме, преди да се взриви?

— Не знам, сър. Може би десет минути, може би десет часа. Не сме носили такъв тип оръжие досега.

— И за мен е ново — призна си Ломакс. — За Бога, целият кораб е нов за мен. Аз съм просто един убиец, когото Миропомазания хареса.

— Вие му спасихте живота, сър — възрази мъжът с патоса на фанатик. — Готови сме да изпълним всичките ви заповеди.

— Проблемът е, че не знам какви заповеди се дават в такава ситуация — отвърна мрачно Ломакс. — Предполагам, че трябва да изхвърлим бомбата, но според моя компютър тя е разположена така, че ще се наложи да изхвърлим целия товар. — Той замълча за миг. — Не искам да го правя. Атакуваме с много по-малко сили, отколкото бих препоръчал, ако времето не бе от толкова съществено значение.

Пророчицата е най-страшният противник в галактиката, ще ни е необходимо всичкото оръжие, с което разполагаме.

— Има и друг изход, сър.

„Чудех се кога най-после ще ти хрумне.“

— Какъв? — попита на глас Ломакс.

— Можем да преместим екипажа на десантните кораби и да ги оставим да летят към планетата зад прикритието на флотата, а вие и аз да останем на борда и да се опитаме да деактивираме бомбата.

— Чудесно предложение! — възкликна Ломакс. — Дайте команда. Искам всички да напуснат кораба в рамките на петнайсет минути... Включително и вие.

— Моля за разрешение да остана на борда, сър.

— Разрешението се отказва.

— Настоявам, сър. Единият от нас ще трябва да отиде в оръжейния склад и да се опита да деактивира бомбата, а другият да управлява кораба.

— Ще го оставя на автоматично управление.

— Така може да работи в дълбокия космос, но ние сме във военна зона. Може да ви атакуват.

— Съмнявам се — рече Ломакс.

— Вие самият казахте, че тя е най-страшният враг, пред когото сме се изправяли, сър.

Ломакс осъзна, че ако продължи да спори, ще събуди подозренията на човека. Освен това беше от жизнено значение да свали екипажа от кораба колкото се може по-скоро, преди някой да се е досетил какво всъщност става.

— Добре, вие оставате. А сега се погрижете за евакуацията. И ми докладвайте, когато се осъществи благополучно. Ще продължа с опитите да деактивирам бомбата оттук.

Мъжът отдаде чест и се оттегли, а Ломакс запали малка пура и продължи да се преструва, че работи с командния пулт, докато мостикът се опразни. Наблюдаваше на екрана как совалките напуснаха кораба-майка една след друга, докато и последният човек от екипажа не се махна и не останаха единствено Ломакс и неговият втори командир.

Мъжът се приближи и отдаде чест.

— Евакуацията е приключена, сър.

— Добре — каза Ломакс.

— Сега ще сляза долу и ще се опитам да деактивирам бомбата, сър.

— Бъдете много внимателен.

— Да, сър.

Мъжът излезе, а Ломакс запали друга пура, надявайки се Пророчицата да вижда достатъчно далеч в бъдещето, за да разбере, че този кораб не е заплаха за нея.

Около десет минути по-късно мъжът се върна озадачен.

— Сър... — започна той.

— Да?

— Доколкото разбрах, бомбата не е повредена.

— Имате предвид, че не е задействана?

— Задействана е — но сякаш е направено нарочно, оттук.

— Не може да бъде.

— Да, сър. От вашия контролен пулт.

Ломакс извади пистолета си.

— Трябваше да напуснете кораба с другите.

— Не разбирам, сър.

— Вие сте добър човек. И искрено съжалявам, че трябва да го сторя.

Стреля. Мъжът извика изненадано и падна мъртъв на палубата.

И тогава, направил всичко възможно, за да увери Пророчицата, че неговият кораб не иска да участва в предварително решената битка, Ломакс се облегна назад в очакване на крайния резултат.

29.

В първите тридесет секунди на мнимата битка животоподдържащите системи на седемдесет и четири от корабите на Миропомазания изгубиха мощност, осемнадесет избухнаха, когато техният товар, за разлика от този на Ломакс, наистина се задейства и експлодира.

Метеор унищожил още двадесет и седем кораба. Комета, изкривявайки по невероятен начин вечния си ход, завлече още деветнадесет. Един оръдеен компютър се повреди и удари тридесет и седем от съюзниците си, преди да се взриви на свой ред.

— Какво става? — извика Миропомазания с лице, изкривено от гняв и ужас — Никой не е стрелял по нас и въпреки това сме разгромени. — Намръщено се вгледа в планетата Моцарт, която се въртеше, синьозелена и спокойна, на екрана му. — Та тя е просто една жена! Какво става?

На милиони километри под него Пенелопа Бейли, вперила невиждащ поглед в небето, се усмихваше и шептеше:

— Не още, мой малък глупако. Не още. Нека първо видиш колко глупаво и наивно е да ме нападаш. Когато всичките ти хора са убити и всичките ти кораби се носят мъртви в пространството, тогава ще се заема с теб.

30.

След като получи разрешение за кацане от отегчен служител на космодрума, който нямаше и представа, че на милион километра над главата му е избухнала война, корабът на Ледения се спусна към повърхността на Моцарт. Не се страхуваше, че може да стрелят по него, защото знаеше, че каквито и защитни сили да притежава Пенелопа, не бяха военни по принцип. Колкото до местните власти, те въобще не го притесняваха. Искаше му се да се обзаложи, че никой друг не знае, че флотата на Миропомазания е някъде над тях или е разбита на пух и прах.

Когато беше на десетина километра от повърхността, натисна един бутон и отвори три парашута, чиято цел беше да го спасят, в случай че Пенелопа е успяла да открадне няколко секунди за него от концентрацията си върху тежковъоръжените кораби в орбита. Но приземяването мина гладко и Ледения се пригответи да свали товара си.

Отне му почти двадесет минути да сглоби частите. После ги закрепил към свободната жилетка, която бе донесъл, облече я, сложи отгоре широкото си палто и накрая слезе от кораба.

Старши служител на космодрума го очакваше.

— Добре дошли на Моцарт — поздрави той.

— Благодаря — отвърна Ледения.

— Забавихте се с излизането — продължи служителят. — Всичко наред ли е? Имате ли нужда от медицинска помощ?

— Не. Просто преподреждах товара си.

— Ще искате ли гориво или място в хангар?

— Не. Работата ми тук трябва да приключи преди падането на нощта.

— Ако ли не, ще трябва да платите такса от двеста кредита защото сте оставили кораба си там, където е.

Ледения бръкна в джоба си, извади пачка банкноти и отдели две по сто кредита.

— Ето — той ги подаде на служителя. — Можете да ми ги върнете, когато си тръгна довечера.

— Ще ви приготвя разписка, докато минавате през митницата — мъжът сложи банкнотите между страниците на малък бележник.

— Къде е тя?

— В основата на кулата — отвърна служителят и поведе Ледения към фоайето на наблюдателната кула до митническото бюро, където хубава жена без униформа го погледна.

— Името ви, моля?

Ледения извади титановата си паспортна карта и я постави на бюрото ѝ.

— Карлос Мендоса.

Тя прекара картата през компютъра, изчака няколко секунди машината да сканира ретината и да потвърди самоличността му и му я върна.

— Мога ли да попитам за целта на вашето посещение, господин Мендоса?

— Тук съм да довърша една много стара работа.

— А името на човека, когото сте дошли да видите?

— Пенелопа Бейли.

Тя погледна компютъра си, после впери очи в него.

— Знае ли госпожица Бейли, че идвате при нея?

— Бих се изненадал, ако не знае — отвърна Ледения.

— Добре, господин Мендоса, разрешено ви е да останете на Моцарт за четиринайсет дни. Ако искате да удължите престоя си след посоченото време, моля да уведомите нашата служба.

— Благодаря.

— Кредитите на Демокрацията са официалната парична единица на Моцарт, но приемаме също рубли Нов Сталин, долари Мария Тереза и Ново Зимбабве и лири Далечен Лондон. Ако притежавате друга валута, моля да я декларирате на този формуляр — тя му подаде официален документ — и да отбележите сделките си по обмяната на валутата.

Ледения взе формуляра, сгъна го прилежно и го сложи в джоба на палтото си.

— Приятен престой на Моцарт, господин Мендоса — каза тя. — Днес температурата е двадесет и осем градуса по Целзий, което означава петстотин четирийсет и два градуса по Ранкин, двайсет и два

градуса по Реомюр и осемдесет и три градуса по Фаренхайт... Може би ще ви е горещо с вашето палто.

— Няма да го нося дълго — отвърна той. — Как да стигна до града?

— Има обществен транспорт на всеки два часа. — Служителката погледна часовника си. — Опасявам се, че току-що го изпуснахте. Но ако не искате да чакате, обикновено има коли под наем пред космодрума.

— Благодаря ви — отвърна Ледения. Обърна се, прекоси малкото фойе в основата на наблюдателната кула и излезе през главния вход. Там имаше само една кола и той бързо се вмъкна в нея.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Търся частна резиденция — отговори Ледения. — Имате ли указател?

Шофьорът натисна едно копче и се появи холоекран във въздуха, на около половин метър от Ледения.

— Само кажете името на човека — обади се шофьорът. — Адресът му ще се появи на екрана, таксите само за отиване и за отиване и връщане ще бъдат изчислени и показани ниско в десния ъгъл.

— Пенелопа Бейли.

Веднага се появи адрес. Последва го карта със седем или осем маршрута, сетне избор на най-краткия, подробното му очертаване, а после такса от четиридесет и осем кредита за отиване и осемдесет и осем кредита за отиване и връщане.

— Живее извън града, нали? — отбеляза шофьорът, когато същият екран се появи и над неговите уреди.

— Предполагам. Никога не съм ходил там преди. Колко време ще ни отнеме?

Шофьорът се вгледа в картата.

— Може би двацет, двацет и пет минути, ако попаднем в задръстване.

— Задръстване? На тази планета?

— Жътвари и комбайни — пътуват от една ферма към друга — обясни шофьорът. — Могат доста да ви забавят... Е, ще тръгваме ли?

— Да.

Колата се отдалечи от космодрума.

— Отиване или отиване и връщане?

— Само отиване — отвърна Ледения. — Като реша да се връщам, ще си повикам кола.

— Запомнете номера ми и помолете за него. Парите няма да са ми излишни.

— Ще го направя — обеща Ледения.

Почти двадесет минути караха в мълчание през града и по пътищата извън него, и накрая Ледения се намръщи.

— Колко остава още?

— Около три километра.

— Спри на около километър и половина.

— Сигурен ли сте?

— Просто се опитвам да ти спестя проблеми с мотора.

— Нямам никакви проблеми с мотора си.

— Никога не се знае — Ледения му подаде банкнота от сто кредита.

— Вие сте шефът — вдигна рамене шофьорът. Миг по-късно колата намали и спря в страни на пътя, а Ледения слезе.

— Ако картата е вярна, трябва да е точно зад следващия завой — обясни шофьорът. — Сигурен ли сте, че не искате да ви изчакам?

— Сигурен съм.

— Добре... Както чувам, тази дама е много странна. Не знам каква работа имате с нея, но ви желая късмет.

— Благодаря. Вероятно ще ми потрябва.

Колата зави и тръгна обратно към космодрума, а Ледения се запъти към къщата на Пенелопа Бейли покрай поле от мутирало жито. Когато накрая видя върха на геодезичната кула, свали палтото и го остави в канавката до пътя.

Спря, запали пура, наслади се на първото дръпване, после мушна ръка под жилетката си и натисна два малки превключвателя. Продължи да върви и пет минути по-късно достигна целта си.

Приближи се до входната врата, откри, че е заключена, и тъй като не можеше да я разбие, внимателно се насочи към задния двор, където видя млада русокоса жена да седи с гръб към него до малко езеро и с очи, вперени в небето, да променя позицията си почти всяка секунда.

— Добре дошъл, Леден — проговори тя, без да се обръща. — Доста отдавна чакам този момент.

— Не се и съмнявам — Ледения спря.

— Трябва да унищожа само още четирийсет кораба — събщи тя, — и тогава ще имаш пълното ми внимание... А сега двайсет и три, вече седемнайсет. Доста си умен, щом се добра дотук, Леден.

— Имах късмет.

— Щеше да имаш още по-голям късмет, ако бе избрал да останеш на своя свят — отвърна тя все още неподвижна. — Единайсет, сега седем, вече четири... Остана само Миропомазания. — Най-накрая се обърна към Ледения. — Да го оставим ли да поживее още малко, та да осъзнае напълно размерите на разгрома си?

— Все ми е едно — отвърна Ледения.

— Разбира се. На теб ти пука за Мойсей Мохамед Христос толкова, колкото и на мен. — Тя млъкна и впери поглед в очите на Ледения. — Така всичко се сведе до теб и мен, както винаги съм знаела, че ще стане.

31.

Ледения се вгледа в младата жена, която го предизвикваше.

— Беше трогателно малко момиче, Пенелопа — каза той, мислейки за времето, когато я срещна за пръв път. — Малко, уплашено, уязвимо... Трябваше да те убия тогава.

Тя се усмихна.

— Нямаше да успееш.

— Сигурно — призна той. — Дори тогава умееше добре да се защитава.

— И все още мога. Станах по-силна през годините.

— И двамата се променихме, Пенелопа — Ледения срещна погледа ѝ. — Ти стана по-силна, а аз по-мъдър.

— Достатъчно мъдър, за да ме убиеш? — попита развеселено тя.

— Така мисля — отвърна сериозно той.

Тя се изсмя.

— Не се нуждая от силата си, за да те унищожа. Ти не си помъдрял, просто си остарял. Ти си дебел сакат старец. Вече се задъхваш и потиш само от изминаването на последния километър и половина до къщата ми. Сърцето ти бие по-бързо, кръвта ти препуска по цялото тяло и имаш проблеми с дишането. Мога да те убия с голи ръце, Ледени.

— Погледни напред и виж какво ще се случи, ако го направиш — предложи Ледения.

— Ще умреш.

— Но не сам.

— Имаш предвид жилетката, която носиш, разбира се.

— Ако ме удариш или застреляш, ще падна. И половин секунда по-късно всяка карта на Моцарт ще е остаряла. Нося достатъчно експлозиви, за да превърна това място в център на трийсеткилометров кратер.

Тя го изгледа.

— Значи пет милиона умряха тази сутрин само за да ти позволят да се приближиш до мен с твоите планове и експлозиви — и ти

наричаш мен чудовище?

— Не те наричам никак, Пенелопа. Аз съм твоят екзекутор, а не съдия.

— И си мислиш, че ще бъде толкова просто? Не ти ли хрумна, че има поне едно бъдеще, в което твоите ключове не успяват да задействат експлозивите?

Ледения почувства внезапно стягане в стомаха си.

— Блъфираш — рече той с повече убеденост, отколкото чувстваше.

Тя спокойно поклати глава.

— Нямам нужда от блъф. Можех да обезвредя експлозивите, когато си поискам.

— Но не си го направила? — намръщи се той.

— Не, Леден, не съм. — Тя го изгледа продължително. — Готов си да умреш днес, нали?

— Да.

— И аз. Нашата смърт, както и животът ни са преплетени... Но първо ми се иска да поговоря с теб.

Той я погледна изненадано.

— За какво искаш да си говорим?

— О, за много неща. Странно, свързана съм с теб чрез омраза, но те чувствам близък така, както никое друго живо същество. И единствено ти никога не си ме лъгал... Заплахата от нашествие е ликвидирана. Имаме всичкото време на света да си говорим — тя се усмихна иронично, — до края на живота си. А аз имам няколко въпроса към теб.

— Какви въпроси? — подозрително попита той.

— Простички.

— Добре, задавай ги.

— Защо всички живи същества ме отбягват? Не само хората, но и животните... дори и малките животинки.

Ледения бе страшно изненадан. Не бе очаквал точно такъв въпрос. Накрая проговори:

— Защото си различна. Защото вече нямаш нищо човешко в себе си.

— Хората не отбягват осакатените и грохналите, бавноразвиващите се и деформираните. Вземат ги в семействата си и

ги обгръщат с обич и съчувствие. Защо от всички синове и дъщери на твоята раса единствено аз бях отхвърлена?

— Защото нито един от нещастниците, към които се причисли, не притежава силата да разрушава цели светове от каприз. Не само имаш тази сила, но и я упражняваш.

— Само за да се защитя. — Тя замълча за миг. — Знаеш ли, че нито едно човешко същество не ме е докосвало от деня, в който Мишката умря преди двайсет години? Нито едно!

— Не — рече Ледения, — не знаех.

— Котенцата съскат, кученцата бягат от мен — продължи тя. — Птичките отлитат. Дори влечугите в градината ми се крият в сенките, когато се появя.

— Нямам друг отговор — почувства се неудобно Ледения. От близкото поле се чу бръмченето на трактор. — Имаш ли още въпроси?

— Ти ме намрази още първия ден, когато ме видя. Защо? Какво съм ти направила?

— Не те мразя, Пенелопа — отвърна той. — Не мразиш йонната буря, която заплашва кораба ти, или потока от метеори, който бомбардира планетата ти. Ако си сам в джунглата, не мразиш хищниците, които те дебнат нощем. Нито едно от тези неща не е добро или лошо. Те просто са природни бедствия, които трябва да се преодоляват, за да се оживее... Въобще не те мразя, нито тая злоба към теб. Обвинявам те само за едно нещо — смъртта на Мишката.

— Тя предаде доверието ми.

— Ти беше дете. Не можеше да усетиш тънкостите. Не можа да схванеш какво става. — Той отново замълча за миг. — Тя те обичаше като своя собствена дъщеря. Единствената причина да е мъртва е, че никога не разбра какво точно представляваш. Мислеше си, че те спасява, сякаш ти можеш да бъдеш застреляна като обикновено човешко същество.

Пенелопа не отговори веднага.

— Не бях мислила за Мишката от доста дълго време — обади се накрая.

— Мисля за нея всеки ден — рече Ледения.

— Нима смъртта ѝ ти причини толкова много болка?

— Да.

— Тогава съм ти върнала малко заради болката, която ти ми причини.

Ледения я изгледа, но не каза нищо.

— Тя наистина ли ме обичаше? — попита Пенелопа след кратко мълчание.

— Да, наистина.

— Чудя се дали някой някога ще ме обича пак... — изказа мислите си на глас тя.

Ледения поклати глава.

— Не, няма.

— Знам — съгласи се тя. — Знаеш ли какво е да се изправиш пред бъдеще, в което няма нито един човек, който да те обича? Бъдеще, в което всеки член на собствената ти раса те отбягва така, сякаш си някакъв звяр?

— Не — отвърна Ледения. — Не завиждам на никого, който има такова бъдеще.

— Никога не съм искала тази дарба. Леден. Всичко, което исках, е да бъда обикновено малко момиче, да играя с други момичета, да живея със семейството си. — Тя млъкна, потънала в спомени. — Собствената ми майка се ужасяваше от мен. Взеха ме, когато бях само на шест, и убиха баща ми, когато се опита да ги спре. Знаеш ли колко пъти след това съм играла с деца на моята възраст, Леден?

— Не.

— Един-единствен следобед, когато Мишката и аз се криехме от теб — каза горчиво тя. — Един следобед в целия ми живот! — Внезапно въздъхна. — И след двацет минути те всички избягаха от мен. — Тя го погледна. — Винаги ще бягат от мен, нали?

— Малките момичета ли? — попита объркано той.

— Всички.

— Да, предполагам, че ще те отбягват.

Тя го погледна отново и само за миг неземната ѝ безизразна маска изчезна.

— Мислех, че съм избягала от Уестърли, Калиопа, Убийствен рай и Хадес, но всъщност никога не е имало истинско бягство, нали? Моцарт е просто една по-голяма килия от тази на Хадес, а галактиката е още по-голяма килия от Моцарт.

— Не можеш да избягаш от това, което си — отвърна Ледения.

Тя пак не отговори веднага.

— Знаеш ли нещо много интересно, Леден?

— Какво?

— От всички хора, които съм познавала, откакто напуснах Хадес като зряла жена, единствено ти ме гледаш без отвращение. Със страх — да, както и се полага, и напрегнатост, но без отвращение.

— Не се отвращавам от теб — отвърна Ледения. — Да, имам различни чувства, но отвращението не е сред тях.

— Всеки друг мъж или жена го чувстваше — видях го дори на лицето на Черната смърт, а и в очите на твоя млад шпионин. — Тя въздъхна дълбоко. — Виждах го всеки ден от моя живот, дори в очите на собствената си майка.

— Съжалявам — каза искрено Ледения.

— Мислиш ме за чудовище — продължи тя. — Но ти гледаш само отвън. Повярвай ми, Леден, много по-лошо е да бъдеш Пенелопа Бейли, отколкото да се страхуваш от нея. Вдъхвам страх и омраза със самото си съществуване. Намирам се в постоянен затвор, хваната в капана на това тяло, както самото то бе пхнато в малката килия на Хадес... Единственото ми успокоение беше Планът.

— Планът? — повтори той.

— Работя над него с години — обясни тя. — Започна да се оформя в главата ми, докато бях в килията на Хадес, а го осъществявам от момента, в който си върнах свободата.

— Какво включва? — попита Ледения. — Контрол над Демокрацията? Или премахването ѝ?

— Дори и сега, в последния ден на нашия живот, по средата на този разговор, ти не успяваш да ме разбереш. Нямам никакво желание да управлявам никого. Нямам армия, не контролирам политици, не съм събрала несметни богатства.

— Тогава какво представлява този план? — настоя той.

Тя го изгледа равнодушно.

— Просто това — върху нито едно дете няма да тежи отново проклятието да вижда бъдещето. Има около триста мъже и жени с генетичен потенциал да родят още една Гадателка, още един Оракул, още някой като мен. Манипулирах събитията, строях и унищожавах планетни икономики, променях цели политически системи, за да не допусна тези хора да се срещнат. — Тя пак замълча. — Това е моят

подарък към твоята галактика, Ледени. Нещо повече, това е дарът ми към неродените. Нито едно дете няма да бъде отблъснато от хората си, както бях аз.

Той отвърна на погледа ѝ.

— Ти наистина си готова да умреш, нали?

— Скоро. Имам да свърша още няколко неща. — Тя затвори очи за момент, после отново ги отвори. — Позволих на Мойсей Мохамед Христос да живее и да се бие за каузата си. С разгрома му тази сутрин той повече не може да заплаши изхода на Плана. — Тя вдигна рамене, — Нека вашата прехвалена Демокрация открие дали може да управлява, или е толкова корумпирана, че времето ѝ е отминало.

— Не знаеш ли отговора?

— Повече не се интересувам от отговора.

Внезапно тя мина покрай него, заобиколи езерото и влезе в къщата. Миг по-късно излезе с нещо малко и меко в едната си ръка.

— Като че ли се сещам за тази кукла — обади се Ледения.

Тя поклати глава.

— Нова е. Тази, която ти помниш, се разпадна, докато бях в затвора на Хадес, и разбира се, аз не помолих за друга, тъй като жените не си играят с кукли. — Тя въздъхна. — Някъде по пътя открих това, което другите винаги са знаели: че не съм жена. — Тя отново впери поглед в него. — Мисля, че е време.

Той внимателно извади оръжието си от кобура и се прицели в нея.

— Кажете си молитвата към твоя Бог — каза спокойно Пенелопа. — Вълната енергия от натискането на спусъка ще активира експлозивите ти.

— Само за секунда — рече Ледения. — Има по-добър начин.

— Мислех, че си готов да умреш. Надявах се, че не лъжеш, защото и двамата няма да преживеем този ден.

Той внимателно извади една малка капсула от жилетката си и я прикрепи към ударника на пистолета.

— Позволи ми да сваля жилетката и да я изключа.

— Защо?

— Тази бомба е повече от достатъчна да убие и двама ни. Ако жилетката избухне, ще убие десет хиляди души.

— И защо да ми пука за тях? — попита Пенелопа.

— Нека го направя заради това, което биха били за теб при други обстоятелства.

Тя помисли върху настойчивата му молба, после кимна. Той прекъсна превключвателя, свали жилетката, влезе в къщата с нея и я остави внимателно на дивана. После се върна при езерото, където Пенелопа го очакваше.

— Прицели се добре, Карлос Мендоса.

— Точно за това съм тук — отвърна той, вдигна оръжието и го насочи към сърцето ѝ. Внезапно замръзна.

— Имам един въпрос. Вероятно ти си единственият жив човек, който може да знае отговора.

— Какъв е той?

— Можеш ли да видиш дали има живот отвъд?

— Господи, надявам се, че не! — каза тя и потръпна от погнуса.

Ледения натисна спусъка.

32.

Преди да се освободи от тялото на мъртвия командир, Ломакс изчака, докато корабът на Миропомазания се оттегли към Новата Гоби, оставяйки след себе си разбитите си съратници. После, тъй като беше предпазлив човек и имаше всички намерения да оцелее, почака още няколко часа.

Накрая, изчакал колкото сметна за необходимо, поиска разрешение за кацане и се приземи на малък космодрум на около двеста метра от кораба на Ледения.

Няколко минути прекара в митницата, после уреди презареждане на кораба и място в хангара. Отвън, пред наблюдателната кула, чакаха две коли и той се качи в по-близката.

— Накъде? — попита шофьорът.

Ломакс извика адреса на Пенелопа Бейли от компютърния указател.

— Вчера закарах един човек там — отбеляза шофьорът, когато минаваха покрай огромните пасища и полета от двете страни на пътя.

— Накуцващ старец ли?

— Точно така.

— Знаеш ли дали се е върнал обратно?

— Ако се е върнал, не е наемал кола — отвърна шофьорът.

Ломакс провери лазерния си пистолет, за да е сигурен, че е с пълен заряд.

— Каза ли ти нещо?

— Само че имал лична работа, за която трябва да се погрижи — рече шофьорът. — Странно нещо обаче: накара ме да го оставя на около километър и половина от мястото, където отиваше. Предполагам, че е искал да се поразходи.

— Вероятно — съгласи се уклончиво Ломакс.

Продължиха в мълчание, докато не видяха геодезичната кула.

— Е, тук е — обади се шофьорът. — И вие ли ще искате да повървите?

— Не, предпочитам удобството.

Колата спря пред къщата минута по-късно.

— Да ви почакам ли?

— По-добре не. Ще ти се обадя, ако имам нужда.

Ломакс слезе от колата и отиде до входната врата. Беше заключена. Тъй като не го разпозна, системата за сигурност отказа да го пусне вътре и той предпазливо заобиколи отзад.

Намери каквото бе останало от тях до езерото. Не много, но достатъчно, за да ги разпознае. Задната врата на къщата не беше заключена и вътре той откри жилетката на Ледения, пълна с експлозиви. Въпреки че се опита, не можа да възстанови какво точно се е случило, макар крайният резултат да бе ясен за всекиго.

Намери барака за инструменти, скрита в храстите, счупи ключалката, унищожи алармата с лазерния си пистолет и претърси малката стая, за да намери лопата. Избра едно сенчесто място под огромно дърво до езерото, изкопа плитък гроб и погребва останките им.

Запълни гроба, после се замисли как да го отбележи. Съмняваше се, че някой от двамата ще иска религиозен символ, а нямаше намерение да остава на Моцарт, докато им направят надгробен камък. Тогава погледът му попадна върху нещо дребно и меко на земята. Отиде до него и го вдигна — беше малка обгоряла кукла.

Опита се да си представи какво общо можеше да има куклата с някой от тях и накрая сви рамене. Пък и нямаше голямо значение: освен жилетката, която беше прекалено опасна, това беше единственият предмет наоколо с който можеше да отбележи гроба. Закрепи я на един къс клон и го заби в земята.

Вярно, не беше кой знае какъв белег, но бе най-доброто при дадените обстоятелства. Влезе в къщата, извика колата по видеофона и двадесет минути по-късно бе на път за космодрума.

ЕПИЛОГ

Бяха изминали пет месеца и за своя голяма изненада Ломакс се намираще на Сладка вода, а робот му сервираще питие.

— Това е всичко, Сидни — каза Робърт Гибс, а роботът се поклони и напусна стаята.

— Добре, господин Гибс — обади се Ломакс. — Ето ме тук. Предполагам, че сега ще ми кажете за какво е всичко това.

— Става въпрос за побъркан фанатик, наречен Миропомазания — отвърна Гибс, — с когото, вярвам, сте имал връзка в миналото.

— Какво за него?

— Ние го искаме.

— Ние? — повтори Ломакс.

— Демокрацията — уточни Гибс. — Отново съм на служба и отговарям за своя отдел, въпреки че ми разрешиха засега да действам от собствения си дом.

— Тогава нека Демокрацията отиде и си го хване — отговори Ломакс. — Той си мисли, че съм мъртъв, и от моя гледна точка това е доста здравословно.

— Смятам, че не разбирате колко сериозна е ситуацията, господин Ломакс — настоя Гибс. — Този човек е заплаха за съществуването на нашето правителство.

— Той е просто човек — отвърна спокойно Ломакс. — Вече преживяхте най-сериозната заплаха, срещу която някога можехте да се окажете.

— Моля?

— Пенелопа Бейли.

Гибс поклати глава.

— Тя е мъртва от четири години. Умря, когато бе разрушена Алфа Крепело III.

— Умря преди пет месеца, когато един накуцващ старец я проследи и уби.

— Имате предвид Мендоса? — попита сепнато Гибс. — Той е мъртъв?

Ломакс кимна и отпи от чашата си.

— Мъртъв е. Както и тя.

— Но животът продължава, господин Ломакс, и сега много повече хора, отколкото си представяте, са заплашени от мъжа, известен като Мойсей Мохамед Христос.

— Преживяхте нея. Ще преживеете и него.

— Готов съм да ви предлага пет милиона кредита за услугите ви. Една трета сега, а остатъка, когато изпълните мисията.

— Не се интересувам.

— Тогава защо дойдохте тук? — попита Гибс. — Сигурно сте знаел какво предложение ще ви направя.

— Просто исках да видя човека, който започна всичко това.

— Всичко това?

— Вие сте отвлякъл Пенелопа Бейли, когато е била на шест години — започна Ломакс. — Тогава не сте бил Робърт Гибс, но сте бил вие... Знаете ли, ако я бяхте оставил на мира или си бяхте направил труда да спечелите доверието ѝ, нямаше да разчитате на хора като Ледения и мен да ви вършат мръсната работа. Тя щеше да ви каже изхода на всички избори, да предрече резултатите от всяка битка и ако не ви харесваше хода на събитията, щеше да намери начин да ги промени. Можехте да имате всичко това, но тъй като не сте овладял мъдростта за камшика и моркова, сте позволил да ви се изплъзне.

— Тя бе толкова безпогрешна — присмя се Гибс, — как е успял Ледения да я убие?

— Не мисля, че е успял — отвърна замислено Ломакс. — Мисля, че тя просто се е уморила — точно като мен.

— Вие не можете да се откажете. Хора като вас и Карлос никога не се отказват.

— Не, не се отказвам. Но няма да водя вашите битки, господин Гибс, Ако някога имате зъб на някого лично, знаете къде да ме намерите. Но не очаквайте да се боря срещу всеки враг, който Демокрацията си създаде благодарение на своята арогантност или глупост.

— Не ние създадохме Миропомазания или момичето Бейли, по дяволите! — отсече Гибс.

Ломакс въздъхна.

— Господин Гибс, вие сте създали всеки един от враговете си.

— Вие сте бил с Миропомазания, говорил сте с него, виждал сте го в действие — продължи Гибс. — Сигурно разбирате, че трябва да бъде премахнат.

— Той е религиозен фанатик и вероятно се стреми към власт, както и предполагате — Ломакс замълча и се усмихна. — Знаете ли на кого ми прилича?

— На Пенелопа Бейли? — предположи Гибс, изненадан от въпроса.

— Не, господин Гибс. Напомня ми за вас и ако питате мен, чумата да ви тръшне и двамата. — Той остави питието си. — А сега, ако ме извините, имам по-важни неща за вършене.

— Не можете да си тръгнете оттук!

— Разбира се, че мога. Някъде там, на свят, за който никога не сте чувал, има гроб, отбелязан само с парцалена кукла. За вас не значи абсолютно нищо, но аз смятам да доставя надгробен камък за него.

— Седем милиона! — изкрещя Гибс.

Ломакс се усмихна и тръгна към вратата.

— Ще се върнете — каза убедено Гибс. — Карлос винаги се връщаше, ще го направите и вие.

— Имате си врагове, господин Гибс — рече Ломакс. — Мисля, че ще е по-добре да се надявате никога да не се върна.

И си тръгна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.